

KORNELIUS NOVAK

KŘEST DUCHEM svatým

Boží UZDRAVENÍ

Kornelius Novak
Křest Duchem svatým a Boží uzdravení

První vydání v češtině 2014

Přeloženo z německého originálu Die Taufe mit dem Heiligen Geist und Göttliche Heilung © Kornelius Novak

Biblické citáty jsou převzaty z Českého ekumenického překladu (ČEP), z Bible, překladu 21. století (B21), z Bible kralické (BK) a z Nové Bible kralické (NBK).

Neprodejné

Třetí upravené vydání
© Advent-Orion, Praha 2018

ISBN 978-80-7172-706-4

KORNELIUS NOVAK

KŘEST DUCHEM svatým

Boží UZDRAVENÍ

KORNELIUS NOVAK

KŘEST DUCHEM svatým

Boží UZDRAVENÍ

OBSAH

KŘEST DUCHEM SVATÝM 13

Předmluva 15

Kapitola 1
Ježíšův „křest“ na kříži 18

Kapitola 2
Janův křest vodou a křest Duchem svatým 20

Kapitola 3
Dokonaný a uskutečněný křest 34

Kapitola 4
Obrácení, křest Duchem a znovuzrození 38

Kapitola 5
Očištění chrámu a křest Duchem svatým 40

Kapitola 6
Pravé a falešné obrácení 45

Kapitola 7
Rozhodující biblické verše o křtu a Duchu 52

Kapitola 8
Od Ježíšova křtu vodou až ke křtu na kříži 55

Kapitola 9
Mezi zmrtvýchvstáním a Letnicemi 57

Kapitola 10
Duch svatý – síla, nebo osoba? 64

Kapitola 11
Správný vnitřní postoj ke křtu Duchem svatým 73

Kapitola 12
Síla ke svědectví skrze Ducha svatého 80

Kapitola 13
Máš Ducha svatého, nebo má on tebe? 84

Kapitola 14
Co znamená plnost Ducha svatého? 87

Kapitola 15
„Ve jménu Ježíše! Ve jménu Ježíše! Ve jménu Ježíše“ 90

Kapitola 16
Křest Duchem svatým a Boží zákon 93

Kapitola 17
Rozdíl mezi Duchem pokřtěným křesťanem, který stojí v procesu posvěcení, a zákonickým člověkem 101

Kapitola 18
Co se odehrálo o Letnicích? 105

Kapitola 19
Druhá zkušenost 108

Kapitola 20
Křest Duchem a mluvení v jazycích 119

Kapitola 21
Křest vodou 127

BOŽÍ UZDRAVENÍ 133

Předmluva 135

Kapitola 1
Bůh je náš lékař 136

Kapitola 2
Uzdravuje Bůh i dnes? 140

Kapitola 3
Divil se někdy Ježíš nějakému divu? 142

Kapitola 4
Teologie založená na zkušenostech 149

Kapitola 5
Rozličné příčiny a řešení nemocí 154

Kapitola 6
Nemoc jako důsledek hříchu 155

Kapitola 7
Nemoc, která je zaviněná někým jiným 156

Kapitola 8
Nemoc a utrpení způsobené vlastní vinou 157

Kapitola 9
Nemoc vzniklá působením satana 158

Kapitola 10
Nemoc způsobená nesprávným myšlením 176

Kapitola 11
Nemoc, která přichází od Boha 186

Kapitola 12
Bůh s nemocemi jedná různým způsobem 190

Kapitola 13
Bůh uzdravuje, ale uzdravuje všechny? 192

Kapitola 14
Nemoc, která vede ke smrti 195

Kapitola 15
Přirozené prostředky léčení 202

Kapitola 16
Boží priorita při uzdravení 205

Kapitola 17
Uzdravení a víra 212

Kapitola 18
Magické používání Ježíšova jména 220

Kapitola 19
Ježíš vnesl naše nemoci na kříž 226

Kapitola 20
Uzdraven skrze poslušnost ve víře 235

Kapitola 21
Bůh tě nenechá v nejistotě! 239

Kapitola 22
Nemoc v církvi 244

Kapitola 23
Ten, kdo uzdravuje 248

Kapitola 24
Léky 250

Kapitola 25
Shrnutí a tipy 252

Bludy, manipulace a podvody 256

Webové stránky www.korneliusnovak.cz 260

Nabídka pro Vás – internetové
a korespondenční kurzy zdarma 261

Další knihy
Kornelia Novaka 262

KŘEST DUCHEM

svatým

ČÁST 1.

PŘEDMLUVA

Prorok Jan, který křtil v Jordánu, ukazoval lidem na Ježíše a volal:

„Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.“ … „Ten, kdo mne poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstávat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.‘ A já jsem to viděl a dosvědčuji, že toto je Syn Boží.“ Druhého dne tam Jan opět stál s dvěma ze svých učedníků. Pohlédl na Ježíše, jak jde kolem, a řekl: „Hle, beránek Boží.“ (J 1,29. 33–36)

Milý čtenáři,
Jan Křtitel prorokoval z Božího pověření, že Ježíš je Beránek Boží a bude křtít Duchem svatým. Budeš-li pozorně číst tuto knihu, pak pochopíš, že za těmito slovy proroka se skrývá nejmocnější poselství pro tento svět.

Mnoho upřímných křesťanů slyšelo nebo zažilo ve věci „křtu Duchem svatým“ tolik nepříjemného, že s tímto tématem už nechtějí mít nic společného. V mnoha křesťanských společenstvích je toto téma jablkem sváru, protože pod pojmem „křest Duchem svatým“ se na křesťanské scéně odehrávaly ty nejnepochopitelnější věci. Sám jsem to mnohokrát zažil. Během let jsem navštívil nespočet sborů a konferencí, a tak jsem získal přehled o tom, co lidé učí a praktikují v souvislosti s tématem „křest Duchem“, a musím upřímně říci, že jsem byl částečně zmaten,

znejistěn nebo dokonce úplně šokován. Některá shromáždění na téma „křest Duchem svatým“ byla podobná dění v psychiatrické léčebně, které došly léky. Proto dobře chápu, že některým lidem, když jen uslyší spojení „křest Duchem“, blikají výstražná světla. Chci tedy hned na začátku zdůraznit, že tato kniha bude o tom, co o tématu křtu Duchem svatým učí Bible.

Pokud téma „křest Duchem svatým“ úplně zavrhneme jen proto, že někteří tomuto poselství špatně rozumějí, dosáhl satan přesně svého cíle. Jedni opouštějí cestu pravdy a padají do příkopu na jedné straně cesty, druzí si naopak vytvářejí tak velký odstup, že padají do příkopu na druhé straně – a to jen proto, že už se tohoto důležitého tématu Bible nechtějí ani dotknout. Protože Bible o tomto tématu hovoří, znamená to, že je důležité se jím zabývat. A to právě chceme učinit. Podíváme se, co o tomto tématu říká Bible, a já doufám, že lidé jasně uvidí, kudy vede cesta – tak, jak na ni Bible jasně ukazuje – a půjdou po ní dál.

Bible o tomto tématu vypovídá mnohé a já jsem žasl nad tím, v jakých různých souvislostech se téma „křest Duchem svatým“ vyskytuje. Při studiu tohoto tématu jsem objevil mnoho napínavých a důležitých textů, které můj život víry velmi obohatily a povzbudily, ale které jsou žel často na křesťanské scéně úplně neznámé. Proto vás chci povzbudit k četbě této knihy. Uvidíte, že křest Duchem svatým, jak o něm učí Bible, je mimořádně důležitým a velice zajímavým tématem. Milujete-li Boha a jeho slovo, máte v ruce správnou knihu.

Nesmíme postupovat tak, že si vytvoříme svůj názor na základě subjektivních prožitků některých lidí či na základě populárních praktik na konferencích, neboť existuje velmi mnoho různých a dokonce navzájem se vylučujících názorů a zvyklostí. Zde se málokdy přiblížíme pravdě, ale jsme naopak v nebezpečí, že se dostaneme do bludu. **Musíme vždy postupovat tak, že se díváme přímo do Bible, a to i tehdy, pokud jde o téma „křest Duchem svatým“.** Pouze z pohledu Božího slova můžeme porozumět duchovním souvislostem. Musíme tak činit stále zno-

vu, protože Bůh v Bibli před falešnými učiteli a bludným učením, které se dnes často šíří, opětovně varuje. Nemůžeme proto věřit všemu a přijímat vše, co se vykládá z „křesťanských kazatelen a pódií“, nýbrž musíme všechno zkoumat Biblí.

Křtu Duchem svatým předcházela v Bibli zajímavá **historie**. Tento křest stojí totiž v přímé souvislosti s **rozličnými tématy**. Pouze pokud to pochopíme, objevíme, čím je křest Duchem svatým pro nás dnes – tedy něčím úžasným. A to je zřejmě něco úplně jiného, než mnozí lidé doposud slyšeli. Budeme-li číst dál, porozumíme.

JEŽÍŠŮV „KŘEST“ NA KŘÍŽI

KAPITOLA 1

Spojení „křest Duchem“ se v Bibli nevyskytuje jako jedno slovo. Jde v zásadě vždy o dva pojmy: o křest a o Ducha. Proto musíme nejprve zjistit, co Bible těmito pojmy rozumí. A překvapeni budeme pravděpodobně již u tématu „křest“.

U „křtu Duchem svatým“ se samozřejmě jedná o křest. Pokud by nešlo o křest, pak by Ježíš či Jan Křtitel slovo „křest“ nepoužívali. Vždyť Ježíš řekl: „Ano je ano, a ne je ne.“ Smíme tedy vycházet z toho, že když říká „křest“, míní tím opravdu křest. Jde však o to, co Ježíš pod pojmem „křest“ chápal. Když slyšíme slovo „křest“ my, většina z nás si ihned představí „vodu“ nebo i křest v kostele či v jezeře. A někteří možná hned pomyslí na přijetí daru „mluvení v jazycích“… Ale Ježíš, když používal slovo „křest“, nemyslel především a v prvé řadě na vodu nebo na duchovní dary. Na co Ježíš myslel?

„Křtem mám být pokřtěn, a jak je mi úzko, dokud se nedokoná!“ (L 12,50)

Když to Ježíš řekl, byl již ve vodě pokřtěn, takže o vodě zde nemluvil. Z kontextu vyplývá, jak jasně vidíme, že Ježíš zde mluví o své smrti na kříži. Je zřejmé, z čeho bylo Ježíši od okamžiku jeho křtu vodou „úzko“ a kde se tento „křest“ dokonal – na kříži.

Když Ježíšovi učedníci slyšeli slovo „křest“, nechápali ještě, že Ježíš mluví o kříži. On však věděl, že si vzpomenou na události kolem Jana, který křtil ty, kdo činili pokání, ve vodách Jordánu. A to bylo pro Ježíše důležité, protože to, co Jan činil, přímo souvisí se křtem na kříži, jak ještě uvidíme. Většina učedníků se také od Jana Křtitele nechala pokřtít ve vodě na znamení pokání. Na to si jistě dobře vzpomínali. Ale jak to teď Ježíš myslel se křtem na kříži? Co má kříž společného s Janovým křtem? A jak to všechno souvisí se křtem Duchem svatým? To brzy uvidíme. Chci však položit několik otázek, abychom se nad tím zamysleli. Uvidíme, zda na ně máme správnou odpověď.

– Kde se odehrálo to nejdůležitější, pokud jde o křest – ve vodě, nebo na kříži?
– Kde jsme byli skutečně pokřtěni? Ve vodě? Nebo jsme byli „pokřtěni“ na kříži?
– Pokud má křest něco společného s křížem, nesouvisí křest Duchem svatým také nějak s křížem?
– Co je to vlastně „křest“?
– Má křest něco společného s vodou, s křížem nebo s Duchem svatým? Anebo snad se všemi třemi?

Budeš-li číst dál, získáš odpovědi – a ještě něco navíc. Jde totiž o nádherné skutečnosti, které mají schopnost naplnit celý tvůj život Boží krásou.

Zapamatujme si: Když Ježíš mluvil o „křtu“, mluvil v prvé řadě o své smrti na kříži.

Pokud chceme správně pochopit téma „křest Duchem svatým“, nemůžeme opomenout Jana Křtitele, který prorokoval o křtu Duchem svatým. V následující části budeme blíže sledovat působení Jana Křtitele a seznámíme se s jeho teologií křtu Duchem svatým.

JANŮV KŘEST VODOU A KŘEST DUCHEM SVATÝM

KAPITOLA 2

Jan byl Bohem poslán, aby připravil Ježíšovo dílo. Řekl:

„Jsem hlas volajícího na poušti: Urovnejte cestu Páně!“ (J 1,23)

U Jana jde o přípravu. Otázka zní: Co Jan Křtitel připravoval? Na co se měli lidé připravit? Přečti si pozorně následující úryvek:

Řekl: „Jsem hlas volajícího na poušti: Urovnejte cestu Páně – jak řekl prorok Izaiáš.“ Ti vyslaní byli z řad farizeů. Otázali se ho: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš ani Eliáš ani ten Prorok?“ Jan jim odpověděl: „Já křtím vodou. Uprostřed vás stojí, koho vy neznáte – ten, který přichází za mnou; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u jeho obuvi.“ To se stalo v Betanii, na druhém břehu Jordánu, kde Jan křtil. Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa. To je ten, o němž jsem řekl: Za mnou přichází někdo větší, neboť byl dříve než já. Já jsem nevěděl, kdo to je, ale přišel jsem křtít vodou proto, aby ho poznal Izrael.“ Jan vydal svědectví: „Spatřil jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. A já jsem stále nevěděl, kdo to je, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho spatříš sestupovat Ducha a zůstávat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.‘ Já jsem to viděl a dosvědčuji, že toto je Syn Boží.“ Druhého dne tam byl opět

Jan s dvěma ze svých učedníků. Spatřil Ježíše, jak jde okolo, a řekl: „Hle, beránek Boží.“ (J 1,23–36)

Prorok Jan křtil, a tak připravoval lidi na křest Duchem svatým.

Podívejme se na to pečlivě krok za krokem. Jan volá lidi k obrácení a křtí je v Jordánu.

„Tehdy vycházel k němu celý Jeruzalém i Judsko a celé okolí Jordánu, vyznávali své hříchy a dávali se od něho v řece Jordánu křtít.“ (Mt 3,5.6)

Jan zvěstuje:

„Já vás křtím vodou k pokání; ale ten, který přichází za mnou, je silnější než já – nejsem hoden ani toho, abych mu zouval obuv; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.“ (Mt 3,11)

Jan křtil lidi vodou. Ale zvěstoval, že křest vodou nestačí. Po něm přijde ten, kdo bude křtít Duchem svatým.

Všimněme si: Nejprve si musíme uvědomit, že Jan, a tedy Bible, ukazuje konkrétní souvislost mezi Janovým křtem vodou a křtem Duchem svatým, kterým křtí Ježíš.

Od křtu vodou postupuje Jan a Bible ke křtu Duchem. Bible tedy učí, že máme pozorně sledovat Janův křest vodou, a tak se naučíme věci, které patří ke křtu Duchem.

Při Janově křtu vodou se udály rozmanité události, které „připravovaly cestu" pro porozumění a prožití křtu Duchem, neboť Jan připravoval Ježíšovo dílo. Nepochopíme křest Duchem, který působí Ježíš, pokud nepochopíme Janův křest vodou.

Všimněme si: Bez následného křtu Duchem svatým skrze Ježíše je celé působení Jana Křtitele beze smyslu a cíle. A naopak, křest Duchem svatým postrádá bez pochopení křtu vodou ten správný obsah.

Nejen Jan Křtitel dává do přímé souvislosti svůj křest vodou a křest Duchem, činí tak i sám Ježíš. Když vstal z mrtvých a blížilo se mocné vylití Ducha o Letnicích, řekl Ježíš učedníkům:

„Jan křtil vodou, vy však budete pokřtěni Duchem svatým, až uplyne těchto několik dní…" (Sk 1,5)

Jan dal svůj křest vodou do přímé souvislosti se křtem Duchem svatým a Ježíš dal svůj křest Duchem svatým do přímé souvislosti s Janovým křtem vodou. A když pak později Petr zažil křest Duchem svatým, okamžitě ho spojil s Janovým křtem vodou (Sk 11,16).

Bible stále znovu ukazuje souvislost mezi křtem vodou proroka Jana a křtem Duchem svatým skrze Ježíše. Někteří však čtou tyto verše a vykládají je přesně naopak. Chtějí v nich vidět, že Ježíš chce křest Duchem svatým oddělit od křtu vodou. Rozumějí tomu takto: „Jan křtil vodou, ale to bylo vlastně něco úplně jiného. Nepleťte to s tím, co se děje teď." Kdo však takto přemýšlí, měl by si dát práci a číst dál. Pokud totiž pochopíme, co Jan učil a činil, jak najednou vstoupil na scénu Ježíš a co následovalo, porozumíme, že křest vodou a křest Duchem svatým patří neoddělitelně k sobě. Prozkoumejme tedy nyní pečlivě tyto souvislosti.

Jak připravoval Jan Ježíšovo dílo a co se odehrávalo, když Jan křtil vodou?

Jan volal lidi k pokání, tedy zvěstoval, že si mají uvědomit své hříchy a litovat jich. A oni opravdu chtěli s hříchy skoncovat. To poznáváme podle toho, že své hříchy vyznávali jeden před druhým. Jan sice vyvolal svým kázáním touhu po odpuštění hříchů, ale něco Jan nemohl. **Jan jim totiž nemohl jejich hříchy odpustit. Ani voda neměla žádnou „magickou moc, aby jim byly jejich hříchy odpuštěny". V Bibli není napsáno, že tento křestní obřad u Jordánu skutečně odpouštěl hříchy.** Jan přece o odpuštění hříchů mluvil jasně:

„To se stalo, když Jan Křtitel vystoupil na poušti a kázal: ‚Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů.'" (Mk 1,4)

Jak tomu tedy máme rozumět? Je to jednoduché. Jan zvěstoval křest pokání **na** odpuštění hříchů, to znamená, že vyznat hříchy a nechat se pokřtít patří k odpuštění hříchů, ale neznamená to, že Jan hříchy odpouštěl, protože právě to bude činit Ježíš. Jan přece nevolal lidi k sobě a neříkal: „Já jsem ten, kdo vám odpouští hříchy." **Pokud by to udělal, pak by se na něj přítomní farizeové ihned sesypali, protože to by bylo pro jejich uši rouhání.** Jan napadal farizee kvůli jejich nekajícnosti a také proto, že nechtěli následovat Boží výzvu k pokání. Slyšeli od Jana zvěst o soudu a nazýval je plemenem zmijí, **ale pokud by Jan odpouštěl hříchy, pak by jej za rouhání jistě zabili.** Právě to se stalo později oním velkým jablkem sváru: „Kdo může odpouštět hříchy?" Ježíš chodil po kraji a říkal: „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny," ale farizeové říkali: „Pouze Bůh může odpouštět hříchy, co ze sebe děláš?" Ale o to právě šlo. Ježíš může odpouštět hříchy, protože je Bůh, ale Jan nikoliv. Jan pouze připravoval cestu pro Ježíše a odpuštění hříchů.

Zde není napsáno, že Jan svým křtem odpouštěl hříchy, protože ani on, ani voda nebyli k odpuštění hříchů způsobilí. Právě proto odkazoval Jan stále znovu na „toho silnějšího", kterému nebude hoden ani rozvázat řemínek u obuvi. **Ten udělá to, co**

Jan nemohl, totiž bude křtít Duchem svatým a odpouštět hříchy. Dnes víme, že Ježíš zemřel na kříži, aby nám odpustil hříchy.

Jan připravoval toto dílo a připravoval na ně lidi. A to tak, že ty, co činili pokání, křtil a poté ukazoval na Ježíše, Božího Beránka!

Janova důležitá příprava spočívala tedy v tom, probudit v lidech svědomí a potřebu odpuštění hříchů.

Co tedy Jan konkrétně dělal?

Zaprvé: **Zvěstoval** Boží království pro ty, kteří činili pokání, a přicházející Boží hněv na nekající – aby je k pokání přiměl.

Zadruhé: Jan **křtil** lidi vodou. Otázkou je: Co se tam dělo? Je to úplně jednoduché:

Křtem vodou vyjádřili lidé před Bohem a bližními svou potřebu očišťujícího odpuštění.

Bohu a svým bližním tak vyznali: Chceme se usmířit s Bohem.

Touto upřímnou potřebou očištění od hříchů a rozhodnutím k obrácení byli lidé v zásadě připraveni na Ježíšovo dílo.

Voda může očistit pouze „zevně“, a je tak znamením a symbolem „vnitřní“ lidské potřeby očištění: „Bože, potřebuji odpuštění.“ Ale voda nemohla skutečně očistit špatné svědomí tak, že odstraní hříchy – to nemůže křestní voda ani dnes. To nemohly učinit oběti proléváním krve nespočetných obětních beránků, jak říká pisatel Listu Židům. Nic nemůže očistit hříšníka od viny a špatného svědomí. Žádné vlastní skutky, žádní obětní beránci, žádný Jan Křtitel ani žádná křestní voda. Avšak obětní beránci, Křtitel

a křestní voda byly přípravnými prvky a symboly toho jediného pravého očištění, jež před Bohem platí – křtu Duchem svatým.

Všimněme si: Dnes žijeme na druhé straně příběhu, po kříži. Víme, že Bůh nám chce odpustit hříchy, ale to tehdy ještě nebylo tak zcela zřejmé. Izrael byl pod římskou nadvládou a otázka zněla, zda se ho Bůh nezřekl. Další otázka zní: „Pokud Bůh odpouští hříchy, jak to dělá?"

My dnes víme, že Bůh má pro všechny lidi jedinou cestu, jak lze získat odpuštění hříchů – skrze Ježíše Krista. To však tehdy ještě nebylo jasné. Běžnou praxí již tehdy bylo, že lidé museli za své hříchy přinášet zástupné oběti. Bůh je zavedl proto, aby bylo v lidech probuzeno povědomí o zástupci. Všechny tyto oběti ukazovaly na Ježíše, který měl zástupně zemřít za naše hříchy na kříži. V této době znal lid pouze pojmy „zástupce" a „obětní beránek", a proto Bůh se zjevením spásy pokročil. A pokračoval právě prostřednictvím tohoto proroka. Jan zvěstoval a křtil a v mnohých se probudilo povědomí o hříchu – měli potřebu odpuštění a toužili se obrátit. Mysleli to vážně a křtem vodou to projevili před Bohem i lidmi.

Co Bůh udělá, aby jim vskutku a opravdově odpustil? Na tyto otázky nemohl ani Jan Křtitel ještě odpovědět. To je zajímavé, ale ani proroci nevěděli vše (1Pt 1,10.11). Také jim Bůh ukazoval na větší „světlo"! Prorok Jan na počátku svého působení slyšel od Boha pouze to, že po něm přijde někdo, kdo je „silnější" než on sám, a ten bude křtít Duchem svatým. Bůh mu také řekl, že to bude ten, na nějž sestoupí Duch svatý. Jan však zřejmě některé věci ještě nevěděl, například:

– Kdo to bude, kdo bude křtít Duchem svatým?
– Při jaké příležitosti nebo za jakých okolností na něj Duch svatý sestoupí?
– Co znamená křest Duchem svatým?

Jan Křtitel tedy nevěděl, co je to křest Duchem svatým, i když jej z Božího pověření ohlašoval. Když se před ním náhle objevil Ježíš a chtěl se nechat pokřtít, Jan to nechápal. Jan nevěděl nic o „Ježíšově díle" ani o tom, co má Ježíš společného s jeho úkolem a se křtem Duchem svatým. Jan nechápal, co konkrétně má Bůh na mysli křtem Duchem svatým ani jak k němu má dojít. Jan nezískal nic víc a nic míň než poselství a pověření, které věrně plnil. Není to zajímavé? Jan poslušně sloužil Bohu, aniž by věděl, jak to bude pokračovat. Na počátku zvěstoval křest Duchem svatým, a nevěděl, co to je. Když Jan začal konat své dílo, nevnímal ještě ani pojem „Beránek Boží". I když měl řadu otazníků, teprve poté, co pokřtil Ježíše, mu svitlo – a to pořádně, jak ještě uvidíme.

Po křtu Ježíše Jan řekl, že jej předtím neznal (J 1,33), ačkoliv Bible jasně vypovídá, že Ježíš a Jan byli příbuzní. Ale protože Janovi rodiče byli velmi staří, je pravděpodobné, že zemřeli, když byl Jan ještě velmi mladý, a není jisté, kde Jan vyrůstal. Bylo to zřejmě hodně daleko od Ježíše. Zda měl Jan na mysli, že nikdy předtím Ježíše neviděl, anebo tím prostě chtěl vyjádřit, že nevěděl, že to je Ježíš, kdo bude křtít Duchem svatým, je vlastně podružné. Chápeme však, že Jan v této době svůj úkol ještě s Ježíšem nespojoval. Jan křtil vodou a Bůh mu řekl, že má zvěstovat budoucí křest Duchem svatým. Jan byl sám zvědavý, jak to bude pokračovat. To, co následuje, je zajímavé. Můžeme vidět, co Bůh dělá:

„Tehdy přišel Ježíš z Galileje za Janem k Jordánu, aby se od něj nechal pokřtít. Jan mu v tom ale velmi bránil: ‚Já potřebuji být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš za mnou?', Nebraň tomu,' odpověděl mu Ježíš. ‚Takto máme naplnit veškerou spravedlnost.' A tak mu nebránil." (Mt 3,13–15; B21)

Ježíš chtěl – tak jako mnozí další – aby ho Jan pokřtil ve vodě, ale je zde velký otazník: Proč? Ježíš žil v úplné harmonii s Bohem, svatý a bez hříchu. Ježíš naplňoval Boží zákon láskou. Z Ježíše musela mocným způsobem vyzařovat svatost. Tomu mohu ro-

zumět. Poznal jsem určité lidi, kteří na mě udělali mocný dojem svatosti. V jejich přítomnosti bylo něco „jinak".

Tváří tvář svatému Ježíši pociťoval dokonce i tento křtící prorok svou nehodnost. Začal ve vodě s Ježíšem diskutovat. „Bránil" se. Nechtěl a nechápal, proč chce Ježíš vstoupit do vody, aby byl pokřtěn.

Ježíš mu odpověděl: *„Takto máme* ***naplnit veškerou spravedlnost****."* Dochází vám to? Pokud ne, pak máte ještě něco společného s Janem, ten tomu také nerozuměl, ale byl těsně před pochopením toho nejúžasnějšího, co se vůbec dá pochopit.

Jan nechápal, proč má Ježíše pokřtít, a nevěděl, co si má s Ježíšovou odpovědí počít. Ale podvolil se a pokřtil jej. Během Ježíšova křtu se otevřela nebesa, Duch svatý sestoupil na Ježíše v podobě holubice a zaznělo:

„Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil." (Mt 3,17)

Vtom Janovi došla ta první věc. Tento Ježíš je tím, kdo bude křtít Duchem svatým. To najednou Jan chápal, protože mu Bůh určitý čas před Ježíšovým křtem vodou řekl:

„Na koho spatříš sestupovat Ducha a zůstávat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým." (J 1,33)

Od této Boží předpovědi vyhlížel Jan „sestupovat Ducha". A teď se to stalo. Bylo jasné, že Ježíš je tím, kdo bude křtít Duchem svatým. Ale Jan stále ještě nevěděl, co to znamená. Proč se nechává Ježíš pokřtít ve vodě, když bude křtít Duchem svatým? A co má Ježíš na mysli, když říká: *„Nebraň tomu, takto máme naplnit veškerou spravedlnost."*

Po křtu Ježíš vystoupil z vody a šel svou cestou. Jan Křtitel zůstal stát s hlavou plnou otázek. Přemýšlel, dumal, ptal se Boha

a zřejmě studoval Písma. Potřeboval čas, ale došlo mu to. Možná – a je to velmi pravděpodobné – že Boží Duch učinil přesně to, co tak rád dělá (J 14,26), a připomněl Janovi konkrétní místo v Bibli, aby to Jan pochopil, protože o den později měl jednotlivé dílky puzzle poskládané. Poslechni si, co tento prorok říká. Tento výrok má rozhodující význam. **Zde je teologie Jana Křtitele na téma „křest Duchem svatým".**

*„Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: ‚**Hle beránek Boží, který snímá hřích světa.** To je ten, o němž jsem řekl: Za mnou přichází někdo větší, neboť byl dříve než já. Já jsem nevěděl, kdo to je, ale přišel jsem křtít vodou proto, aby ho poznal Izrael.' Jan vydal svědectví: ‚Spatřil jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. A já jsem stále nevěděl, kdo to je, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: **„Na koho spatříš sestupovat Ducha a zůstávat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým."** Já jsem to viděl a dosvědčuji, že toto je Syn Boží.' Druhého dne tam byl opět Jan s dvěma ze svých učedníků. Spatřil Ježíše, jak jde okolo, a řekl: ‚Hle, beránek Boží.'"* (J 1,29–36)

Tento text začíná a končí tím nejdůležitějším. Ta zásadní otázka Jana i ostatních zněla: JAK? Jak Bůh odpustí hříchy? A co se skrývá za křtem Duchem svatým, který měl on, Jan, ohlašovat a připravovat? Proč se Ježíš nechal pokřtít? A co to má společného s naplněním spravedlnosti? To byly ty otázky. Zde je prorokova odpověď:

Ježíš je Beránek Boží, který snímá hříchy světa!

Podívejme se blíže na tento text: Téma „Beránek Boží" tvoří začátek i konec této celé části. Některé biblické překlady oddělují verše 34 a 35 odstavcem, ale tak to není v původním textu. Dnešní dělení kapitol nepochází od pisatele Jana. Je velmi nešťastné, že rozdělení na kapitoly přerušuje význam celé části v její návaznosti. Mimochodem, zde jde o evangelistu Jana, nikoliv o Jana

Křtitele. Ten byl nejprve učedníkem proroka Jana, než se stal Ježíšovým učedníkem. Představuje nám zde teologii proroka Jana Křtitele, která se týká křtu Duchem svatým. Rámec textu tvoří Beránek Boží.

Z textu vyplývá, jako kdyby Jan Křtitel poté již nezvěstoval nic jiného než to, že Ježíš je Beránek Boží. To bylo to poznání. Tato slova jsou teologickým rámcem, počátkem i koncem v Janově pojednání o „křtu Duchem". Není to však pouze rámec, nýbrž také konkrétní teologický významový celek. Vidíte, jak je Beránek Boží postaven do přímé souvislosti s křtem Duchem svatým?

Složme si nyní celkový obraz z těch jednotlivých dílků puzzle.

Jan znal určité dílky dříve, než se na scéně objevil Ježíš:

– Přijal úkol od Boha volat lidi k pokání,
– křtít je ve vodě, aby tím vyjádřili svou potřebu odpuštění,
– pověření zvěstovat poselství o někom „silnějším", kdo „bude křtít Duchem svatým".

Ale to ještě nebyl celý obraz.

Potom byl přidán další dílek:

– Při Ježíšově křtu uviděl Ducha svatého sestupovat na Ježíše, a tak pochopil: „To Ježíš bude křtít Duchem svatým."

Ale jak se k tomu hodil další díl o

– „naplnění spravedlnosti"?

A pak tady ještě byl dílek, kterým „otáčel" sem a tam:

– Proč se nechal Ježíš pokřtít ve vodě?
– A co Bůh udělá, aby byl hřích lidí skutečně odpuštěn?

Tyto dílky skládačky puzzle musel Jan složit dohromady.

Bůh dal Janovi „světlo“ a najednou mu to bylo jasné. A doufám, že tomu porozumíte také. Chtěl bych vám na jednom příkladu vysvětlit, proč se Ježíš nechal pokřtít.

Představte si, že máte v kuchyni špinavé nádobí a ve dřezu čistou vodu. Až budete mít nádobí umyté, pak bude čisté, ale voda bude špinavá. Když nyní ponoříte do té špinavé vody čistou houbu, je jasné, že pak i ta čistá houba nasákne tu špinavou vodu.

Přesně o tom to je – Ježíš je tou čistou houbou, která nasála tu zaneřáděnou vodu. Ježíš jako Beránek Boží přijal na sebe ve křtu hříchy světa a vnesl je na kříž, a tak naplnil spravedlnost.

Bůh dávno předtím zavedl v izraelském národě „obětní systém“, aby lidé mohli později pochopit Ježíšovu oběť. Hříšník musel vložit svou ruku na hlavu obětního beránka – symbol toho, že jeho hřích nyní přechází na tohoto beránka. Nevinný beránek byl tak zástupně učiněn hříchem a za vlastní hřích zabit. Oběť beránka měla člověku jasně zvěstovat, jak hrozné jsou důsledky hříchu. Lidé tím však měli pochopit téma „zástupnosti“. V chrámu bylo poráženo velké množství beránků.

Prorok Jan byl první, kdo pochopil, že tito obětní beránci jsou symbolem k porozumění toho, co pro nás Ježíš učiní. Ježíš je Beránkem Božím, který na sebe bere hříchy světa.

Je velmi pravděpodobné, že Duch svatý připomněl proroku Janovi text z Izajáše 53, kde je napsáno:

„On byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ***ovce****, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku…*“ (Iz 53,5–7)

Lidé vyznávali své hříchy a nechávali se ve vodě křtít – s potřebou a prosbou k Bohu o odpuštění a očištění. Ježíš byl čistý a svatý Beránek Boží, který šel do „vody hříchu“, a vzal tak na sebe vinu světa, „aby naplnil veškerou spravedlnost“. Apoštol Pavel to později vysvětluje:

„On toho, který byl bez hříchu, učinil hříchem kvůli nám, abychom se my v něm stali Boží ***spravedlností.*** *“* (2K 5,21; B21)

Ježíš nikdy nezhřešil. Proto se Jan Křtitel bránil tomu, aby Ježíše pokřtil. Ježíš však nevstoupil do vody ke křtu proto, aby vyznával hříchy. On nepřišel, aby mu bylo odpuštěno, ale přišel jako nevinný Beránek Boží, který vzal na sebe hřích světa – jako houba nasaje špinavou vodu – a vnesl jej na kříž, „abychom se my v něm stali Boží spravedlností“.

Na kříži učinil Ježíš to, co řekl Janovi – zástupně za nás zemřel a naplnil veškerou „spravedlnost“. Nyní tedy chápeme, jak sem zapadá ten dílek skládačky puzzle.

Mluvíme zde ovšem o symbolice. Nenapsal jsem, že Ježíš v té vodě do sebe vsákl hmotný hřích či hříšnou energii anebo něco podobného. Bůh si však přeje, abychom tomu rozuměli. Proto nám dává příklady, obrazy, symboly… A my tak musíme pochopit, co pochopil Jan Křtitel. Neporozumíme-li tomuto poselství, pokud jde o téma „křest Duchem svatým“, bloudíme.

Otázka, které se nyní chceme věnovat, zní: Kde se odehrává vlastní křest? A co vlastně „křest“ je?

Znovu se vracíme k Ježíšovu výroku o jeho nadcházejícím křtu na kříži:

„Křtem mám být pokřtěn, a jak je mi úzko, dokud se nedokoná!“ (L 12,52)

Vnímáme nyní souvislost mezi tím, co se připravovalo při Janově křtu vodou, a tím, co bylo dokonáno „křtem“ na kříži? A proto zní otázka:

Kde a jak jsme skutečně pokřtěni? Aneb jinými slovy: Kde a jak je odpuštěna naše vina? Kde a jak získáváme očištění od svých hříchů?

Jasná odpověď zní:

Skrze Ježíše na kříži!

Ježíš nazval svou zástupnou smrt na kříži „křtem“. Tady byl „pokřtěn“ a tady jsme i my „pokřtěni“ – neboli tady jsme očišťováni od svých hříchů, a ne ve vodě.

Když hovoříme o křtu, myslíme především na vodu, ale když jde o křest, měli bychom především myslet na kříž. „Křest“, tedy „očištění“ od hříchů, se odehrává na kříži. Na kříži Ježíš „naplnil veškerou spravedlnost“.

Slovo „křest“ má více významů, které spolu souvisejí. Zrekapitulujme nyní ty nejdůležitější:

Lidé se nechávali pokřtít od Jana Křtitele ve vodě. Voda znamená „očištění“ – symbolika je jasná. Význam tohoto křtu: Tímto křtem vodou je před Bohem i lidmi vyjádřena potřeba očištění a odpuštění.
Ježíš byl pokřtěn ve vodě. Význam tohoto křtu: Ježíš vzal na sebe naše hříchy.
Potom byl Ježíš pokřtěn na kříži. Význam tohoto křtu: Jako Beránek Boží se Ježíš stal zástupnou obětí za naše hříchy. Ježíš zemřel naší smrtí. On vytrpěl náš trest. Tato smrt se pro nás stala očištěním a odpuštěním hříchů. Tady tekla krev, jež může omýt každého hříšníka – „skrze víru“.

Nyní chápeme, že pojem „křest“ se vyskytuje v určitých souvislostech. „Křest Duchem svatým“ pochopíme pouze tehdy,

když si budeme těchto souvislostí všímat. Postupme nyní o krok vpřed a položme si rozhodující otázku:

Co tedy na tomto biblickém pozadí znamená křest Duchem svatým? Jaká byla teologie proroka Jana Křtitele, pokud jde o křest Duchem svatým?

DOKONANÝ A USKUTEČNĚNÝ KŘEST

KAPITOLA 3

Ježíš na kříži dokonal náš křest.

Tato terminologie je nám možná cizí. Zřídkakdy lze slyšet v kázání slova, že Ježíš na kříži dokonal náš křest. Bible to ale říká. Spíše slyšíme, že „Ježíš na kříži dokonal očištění od našich hříchů", ale to je úplně totéž. „Křest" znamená „očištění".

Když se někdo obrací na Boha s otázkou: „Bože, co musím udělat, abych mohl získat očištění od hříchů?", pak Bůh odpovídá: „Toto dílo bylo dokonáno již před 2 000 lety Ježíšovým křtem na kříži." Možná řekneš: „Ale to je už 2000 let. Jak mohu získat skutečné odpuštění dnes?"

Jak propojuje Bůh to, co se stalo tehdy, s tím, co se děje dnes? Jak přemostí Bůh těch 2 000 let, aby se Ježíšův křest na kříži mohl stát pro každého uskutečněnou, prožitou realitou? Jednoduše. Skrze Ducha svatého. Tak jako to prorokoval Jan. Nyní jde totiž o to, aby se na kříži dokonané dílo stalo pro nás skrze „křest Duchem svatým" skutečností. Křest na kříži, tedy „očištění" od hříchů, se musí v nás lidech stát skutečností.

Mezi „**dokonáno**“ a „**uskutečněno**“ je rozdíl. Křest na kříži je dokonán pro všechny, skutečností se však žel stal jen ve velmi málo lidech, protože lidé se nechtějí v pokání obrátit a uvěřit v Ježíše. Proto je to, co připravoval Jan, tak důležité. **Pouze ten, kdo se v pokání a s opravdovou potřebou očištění obrátí k Bohu, bude pokřtěn Duchem svatým.** Proto Ježíš a apoštolové stále znovu zmiňují Janův křest, když mluví o křtu Duchem svatým. A tady jsme u pravého významu slov Duch a křest.

Křest Duchem svatým se děje v okamžiku, kdy se dokonané dílo kříže stává v nás lidech skrze Ducha svatého skutečností. Jde o okamžik, kdy člověk kajícně uvěří v Ježíše Krista, odvrátí se od života v hříchu a přijme Ježíše do svého života. Potom přichází Ježíš v Duchu svatém a uskutečňuje v tomto člověku křest kříže. Pokřtěný Duchem pak ví: Moje vina je mi odpuštěna, jsem ČISTÝ – pro Ježíšovu krev.

Člověk pak neví pouze v teorii, že Ježíš zemřel za hříchy světa, nýbrž skrze křest Duchem se toto stalo **Duchem způsobeným přesvědčením a realitou**: „Ježíš je Beránkem, který zemřel za mne; Bůh mi odpustil mé hříchy.“

Duch Boží očišťuje poskvrněné a špatné svědomí, protože takový člověk věří Duchu Božímu, jenž mu odhaluje význam Ježíšovy krve.

– Kde se tedy odehrává mé očištění, tedy „křest“ od hříchů? Odpověď zní: Na kříži!
– Kdo tento očišťující křest dokonal? Odpověď: Ježíš Kristus.
– Kdo je tím rozhodujícím „křtitelem“? Odpověď: Ježíš Kristus.
– Jak se dokonaný křest na kříži stává v člověku skutečností? Odpověď: Skrze Ducha svatého.
– Co je tedy křest Duchem svatým? Odpověď: Je to okamžik, kdy člověk přijme od Boha odpuštění hříchů skrze víru v „obětního beránka“.

– Co se tedy děje, když do svého života přijímám vzkříšeného Ježíše? Odpověď: Ježíš přichází v Duchu a skrze Ducha svatého ve mně uskutečňuje křest na kříži a činí si ve mně příbytek. Skrze víru jsem „ospravedlněn“.
– Co tomu musí předcházet? Odpověď: Upřímné pokání, obrácení a víra v evangelium. To znamená, že se na Boha obracíme s touhou po očištění a odpuštění a věříme v Ježíše, Božího Beránka. Teprve potom může Bůh s hříšníkem uskutečnit dokonaný křest a očistit jej ve svatý chrám.

Vidíte, jak se nyní skládá dohromady celý obraz stavebnice puzzle?

Většina lidí se domnívá, že Jan připravoval lidi na Ježíše anebo připravoval Ježíšovo dílo na kříži. To jistě činil také, ale dělal víc než jen to. Musíme svůj dalekohled zaostřit trochu víc a uvidět dál. **Jan připravoval křest Duchem svatým, neboť právě o něm prorokoval, a to ještě dříve, než znal jakoukoliv souvislost s obětním beránkem. Jan prorokoval o křtu Duchem svatým, aniž by věděl, co to znamená. Když však poznal, co to znamená, zvolal: „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa!“ Z toho jasně poznáváme, že křest Duchem svatým nelze oddělit od kříže a pokání.**

Událost o Letnicích i další biblické texty, hovořící o křtu Duchem svatým, pochopíme správně pouze tehdy, když porozumíme teologii křtícího proroka.

Dovedu si představit, že některým čtenářům se zde otevírají různé otázky, obzvlášť těm, kterým bylo téma „křest Duchem“ prezentováno v úplně jiných souvislostech. V mnoha kruzích je totiž rozšířeno, že křest Duchem není chápán v souvislosti s odpuštěním hříchů. To však souvisí se skutečností, že lidé neznají teologii Jana Křtitele ani Ježíše, anebo ji vědomě ignorují.

V některých kruzích se tvrdí, že křest Duchem je „druhou zkušeností“ po obrácení, respektive znovuzrození, možná o dva mě-

síce či o tři roky později, ale rozhodně od obrácení oddělenou zkušeností. Bible však učí opak a jasně nám ukazuje, že obrácení, křest Duchem a znovuzrození je jednou a toutéž věcí. Podívejme se na to nyní blíže.

OBRÁCENÍ, KŘEST DUCHEM A ZNOVUZROZENÍ

KAPITOLA 4

Obrácení, křest Duchem a znovuzrození – to je jedna a tatáž událost. Jde jenom o různé stránky stejné události. Abychom to vyjádřili jednoduše:

– Obrácení je to, co musíš udělat ty.
– Křest Duchem svatým činí Bůh, když se s vírou obrátíš.
– Výsledkem tvého obrácení a křtu Duchem svatým je poté znovuzrození, začínáš nový život jako Boží dítě s Bohem Otcem.

Je to tak prosté. Tyto tři věci jsou jedna a táž událost. Jde o to, co musíš udělat ty, pak o to, co dělá Bůh, a nakonec o výsledek obojího. Neexistuje křest Duchem svatým bez upřímného obrácení. Neexistuje znovuzrození bez odpuštění hříchů a obrácení. Nikdo se ještě upřímně neobrátil, aniž rovnou získal odpuštění hříchů a narodil se znovu. Nikdo ještě nebyl skutečně pokřtěn Duchem svatým, pokud se upřímně neobrátil. To, že se člověk dnes obrátí a znovuzrodí a potom je po letech pokřtěn Duchem, je nesmysl. Žádné takové „obrácení" neexistuje. Ještě bláznivější jsou teorie o tom, že člověk při obrácení získává „kousek" Ducha

svatého a při druhé zkušenosti zbytek, protože Duch svatý není nějakou „hromadou“, která by se dala rozdělit, nýbrž osobou, s níž buď žijeme, anebo ne – jak brzy uvidíme.

OČIŠTĚNÍ CHRÁMU A KŘEST DUCHEM SVATÝM

KAPITOLA 5

Důkaz o tom, že křest Duchem svatým bezprostředně náleží k pokání a obrácení a předchází znovuzrození, nalézáme v evangeliu učedníka Jana. Přečtěme si pozorně Janovo evangelium. Nejedná se zde pouze o příběhy, které jsou seřazené bez rozmyslu jeden za druhým – a to ani ne vždy v chronologicky správném pořadí – nýbrž jde o vybrané Ježíšovy prožitky a poselství, která mají smysl a cíl a jejichž pořadí Jan vědomě stanovil. Kdo zná Bibli, ten ví, že se Jan ve svém myšlení od ostatních evangelistů určitým způsobem odlišuje. Jan byl mimořádně komplexním myslitelem. **Při čtení bije do očí přinejmenším ta skutečnost, že Jan představuje teologická témata prostřednictvím Ježíšových zážitků, a to ve vědomě zvoleném pořadí.** Ježíš lidem často vyprávěl podobenství, aby jim něco objasnil. Jan nám sděluje Ježíšovy příběhy, aby nám tím něco ukázal. Když se podíváme pozorně, v prvních čtyřech kapitolách je poselství evangelia – s veledůležitými teologickými tématy poskládanými v určité posloupnosti – zvěstováno pomocí „obrazů" a „zážitků". Janova vyprávění mají v prvních kapitolách jeho evangelia tento sled: Ježíšovo božství, teologie křtu Duchem svatým, obrácení, téma křtu Duchem svatým, znovuzrození, téma duchovního života v plnosti. A stále znovu téma Ježíš – obětní beránek, Ježíšova krev, Ježíšův kříž… Podívejme se na to blíže.

– Jan v první kapitole začíná své evangelium božstvím Ježíše. Bůh je Slovo a Slovo se stalo tělem. Potom se cíleně dostává k důležitému bodu: Ježíš je Beránek Boží. Dále pak k tématu poznání a vyznání hříchů, lidské potřebě odpuštění hříchů od Boha, k tématu pokání – a k ohlášení a teologii křtu Duchem svatým.
– Ve druhé kapitole přichází příběh svatby v Káně. Proč zrovna tento příběh? Proč ostatní evangelisté o tomto počátku Ježíšových skutků nic nevyprávějí? Jan sem tento příběh vsazuje záměrně, protože chce bezprostředně po tématu „Beránek Boží" vyzdvihnout důležitost Ježíšovy krve. Ježíš byl na svatbě, ale lidé na něj nereagují, neporozuměli proroku Janu Křtiteli, který ukazoval na Ježíše a zvěstoval Božího Beránka, který snímá hříchy světa. Zůstali povrchně nábožní – chápeme to proto, že mají připravené nádoby na očišťování. Domnívají se, že mohou při oslavě zhřešit, a proto mají připraveny „nádoby na očišťování", aby se mohli sami před Bohem umýt od hříchů. Tak si mnozí lidé myslí, že mohou zneužívat Boží milost, protože nepřijali Ježíše. „Můžu přece klidně hřešit, Bůh mi odpustí, půjdu prostě k Večeři Páně nebo ke zpovědi…" Ale Ježíš jim tuto možnost povrchního očištění bere, když promění vodu k očišťování ve víno, a tím nám ukazuje, že povrchní náboženství musí skončit – v Ježíšově krvi. Poselství zní: Pravé očištění je možné jen skrze Ježíšovu krev. Bůh očekává pravé **pokání** znázorněné Janovým křtem. Nepřijímá žádné povrchní „odpouštějící náboženství" jako pláštík pro život v hříchu, znázorněné svatbou v Káně. Vidíš, jak za sebou Janova vyprávění následují ve smysluplném pořadí? Z poselství jednotlivých událostí vyplývá zvěst evangelia, ukrytá v Ježíšových příbězích. Ani další příhoda, očištění chrámu, zde není náhodně. Ostatní tři evangelisté vyprávějí o očištění chrámu až v závěru Ježíšova působení, ale Jan o něm podává zprávu hned zde na počátku, protože tím právě zde na tomto místě chce něco říci. Svatba v Káně a očištění chrámu mají právě v tomto pořadí zvěstovat něco důležitého.

– **Ježíš očišťuje chrám – to je obraz křtu Duchem.** Co se v tomto příběhu odehrává? Ježíš je v centru židovského náboženství, v Božím chrámu. Vidí však, že víra v Boha upadla do povrchnosti a že tam, kde by měla být svatost, vládne hřích. Skutečnost, že v chrámu se odehrávalo povrchní náboženství, byla znamením celkového nastavení lidského srdce. Ježíš touží po tom, aby dům Boží byl skutečným domem modlitby – vlastně i my lidé máme být svatým chrámem, v němž bydlí Bůh. Ježíš horlivě očistil Boží chrám. Převrátil stoly peněžoměnců a vyhnal bičem všechny z Božího chrámu ven. **Tato událost je obrazem křtu Duchem – horlivého očištění chrámu skrze Ježíše.** Když čteš Bibli, pak jasně rozpoznáváš příklady a symboly, jež nás mají vést k pochopení, oč Bohu jde. A oč ještě jde v souvislosti s chrámem? Pavel to popisuje takto:

*„Anebo nevíte, že **vaše tělo je chrámem Ducha svatého** ve vás, kterého máte od Boha, a nejste sami svoji? Byli jste přece **koupeni za cenu**. Oslavujte tedy Boha svým tělem i svým duchem, což obojí je Boží.“* (1K 6,19.20; B21)

To je Ježíšův cíl. Učedníci obdivovali chrám z kamenů, ale Ježíš jim naprosto jasně sdělil, že tento chrám bude zničen, protože Ježíš měl jiný plán. Chrám je vlastně symbolem nás lidí, které chce Ježíš očistit, aby v nás mohl přebývat Duch Boží. Každý z nás by měl být svatým Božím chrámem. **Ježíš vyháněl z chrámu povrchní nábožnost a všechno hříšné a to bylo přesně to, co se odehrává i při křtu Duchem svatým. Ježíš přichází do našeho života a očišťuje jej „ohněm a Duchem“ od každého hříchu.** Když Ježíš očišťoval chrám, bylo vlastně jeho cílem očistit nás lidi. A právě to je Janovým poselstvím. Ježíš nás chce s nadšením a skrze Ducha očistit od hříchu a povrchního náboženství a učinit nás chrámem naplněným Duchem.

Texty Janova evangelia následují v promyšleném pořadí. Téma křest Duchem následuje přímo po tématu pokání, obrácení a významu krve, teprve poté následuje téma znovuzrození.

– Ve třetí kapitole rozmlouvá Ježíš s Nikodémem o znovuzrození, o novém životě s Bohem. Ježíš říká, že se musíme narodit z vody a z Ducha, pokud chceme vidět Boží království a vstoupit do něj. „Vodou" potvrdil Ježíš Nikodémovi všechno to, co učil křtem vodou Jan: pokání a obrácení. Nikodém byl farizeus a farizeové se nechtěli nechat pokřtít. Ježíš to však nevynechává. Když Ježíš mluvil o Duchu, hleděl kupředu na uskutečnění „křtu na kříži" v nás lidech. Poselství zní: Když jsme se skutečně kajícně obrátili a přijali Ducha svatého, jenž nás očišťuje, tak jsme se znovu narodili a byli obživeni skrze Boha – pro Boha – abychom žili s Bohem. V souvislosti to znamená: Kdo se obrátil k Bohu a věří v Ježíše, Beránka Božího, ten je pokřtěn Duchem svatým, a tím se narodil znovu. V této kapitole Jan rovněž naprosto jasně cituje Pána Ježíše, který mluví o svém vyvýšení na kříži, tak jako Mojžíš vyvýšil hada… V centru je vždy kříž.
– Ve čtvrté kapitole pak vypráví Jan o životě v plnosti Ducha, který následuje po pokání/obrácení, křtu Duchem svatým a znovuzrození. Ježíš zde mluví se ženou u studny a poselstvím je: pravé uctívání jako opravdový, naplňující životní styl se neodehrává na nějaké speciální hoře nebo v náboženské budově, v nějaké obzvláštní dny v roce, nýbrž v Duchu a v pravdě. Měli bychom s Bohem žít všude, všude být pod vlivem jeho Ducha – **neboť Bůh je Duch** a touží po těch, kdo ho uctívají v Duchu a v pravdě.

Rozpoznáváš ta poselství v Ježíšových příbězích? Vnímáš jejich sled a to, co tím Jan vyjadřuje? Na počátku téma pokání/obrácení, poté význam krve, křest Duchem svatým, potom znovuzrození a následně život v Duchu. Evangelista Jan nenapsal žádnou suchou učebnici teologie, jakých máme dnes mnoho, ale zvěsto-

val čtenářům evangelium prostřednictvím Ježíšových příběhů. Je jen potřeba v klidu si tyto kapitoly přečíst a nechat Božího Ducha působit na naše srdce. Zde jde o názorné kázání evangelia.

Věc je zcela jasná: obrácení, křest Duchem svatým a znovuzrození jsou jednou a tou samou věcí – a vedou k životu v Duchu. Obrácení je to, co musíš udělat ty. Křest Duchem svatým je to, co činí Bůh, když se upřímně obrátíš. A znovuzrození je poté výsledkem obou: Začal jsi nový život s Bohem v Duchu. Tak prosté to je.

Je naprosto nesprávné chtít křest Duchem svatým pochopit odděleně od Jana Křtitele a toho, co se odehrálo na kříži. Je rovněž naprosto nesmyslné a nebiblické oddělovat křest Duchem svatým od obrácení a znovuzrození.

Kdo odděluje křest Duchem svatým od obrácení a znovuzrození, ten z obrácení a znovuzrození odnímá to podstatné. Jakou hodnotu mohou mít bez očištění od hříchů skrze Ducha svatého?

Kdo odděluje křest Duchem svatým od obrácení a znovuzrození, ten ignoruje teologii čtyř hlavních postav Bible: proroka Jana Křtitele, učedníka a pozdějšího evangelisty Jana, teologii Pavlovu – a teologii samotného Ježíše.

PRAVÉ A FALEŠNÉ OBRÁCENÍ

KAPITOLA 6

Co vlastně vůbec znamená obrácení? Někteří lidé mluví o „druhé zkušenosti". Vycházejí tedy z toho, že existuje první zkušenost. Tím myslí obrácení a znovuzrození (tedy bez křtu Duchem svatým). Žasl jsem však nad tím, co se často v takových kruzích pod pojmem „obrácení" chápe. M**nohdy se totiž nečiní žádný rozdíl mezi „poznáním, že existuje Bůh", a skutečným odvrácením se od hříchu.** Lidé se falešně domnívají, že Bůh je spokojen s tím, když někdo „ví", že existuje, nebo když „ví", že je láska a je milostivý. **Bible však činí naprosto zásadní rozdíl mezi známostí o Bohu a obrácením.**

Adam věděl o Bohu vše, „věřil" v Boha, dokonce chtěl být jako Bůh, ale nacházel se na cestě pryč z ráje, protože vůči Bohu už neměl ten správný postoj. Věděl všechno, ale obrátil se pryč od Boha.

I o kouzelníku Šimonovi se v Bibli píše, že „věřil". Byl dokonce pokřtěn ve vodě a netoužil po ničem více než po „moci Ducha svatého". Ale Petr mu vystavil vysvědčení, které již nemohlo být horší – že totiž není obrácený, nýbrž plný ničemnosti (Sk 8,13–24).

V těchto kruzích, kde se mluví o druhé zkušenosti, se často pohlíží na víru v Ježíšovo jméno jako na hlavní kritérium, že je

někdo obrácený. Je skutečně správné, že jsme a můžeme být zachráněni jedině skrze víru v Ježíše, a platí, že v žádném jiném jménu není spása. ALE Jan také píše, že mnozí lidé věřili v Ježíšovo jméno, protože viděli znamení, která činil, ale Ježíš se jim nemohl svěřovat, protože viděl, co mají v nitru (J 2,23.24), a nenacházel tam opravdovou změnu. Lidé věřili v Ježíšovo jméno, protože viděli znamení a zázraky, ale dělali si falešné naděje. Spojovali Ježíšovo jméno s falešnými představami. Věřili v politické osvobození, v politického Mesiáše, a proto zázraky interpretovali chybně. Domnívali se, že Bůh s nimi všemi musí být navýsost spokojený, když jim tak žehná. Věřili nyní v uzdravení pro všechny, v bohatství a vítězství nad Římany. Věřili v Ježíšovo jméno, ale neodvrátili se v pokání od svých hříchů a nechápali evangelium o Božím království. Taková „víra v Ježíšovo jméno" nezachraňuje, právě tak jako Šimon „věřil", a přece byl dalek toho, aby byl obrácený, pokřtěný Duchem svatým či znovuzrozený. Vidíme, že ne každý, kdo věří v Ježíšovo jméno, bude „spasen", jak mnozí tvrdí.

Ježíš řekl, že existují lidé, kteří „ve víře" vyhánějí démony a prorokují, ale Ježíš s nimi nechce mít nic společného, protože nechtějí uvést svůj život do harmonie s Bohem a jeho morálkou (Mt 7,21–23).

Jakub píše, že dokonce i démoni „věří" (Jk 2,19), ale mají pádný důvod se třást.

Vidíme tedy, že ne každý, kdo věří v Ježíšovo jméno a mluví o znameních a zázracích, je obrácený, respektive spasený.

Musím upřímně přiznat, že nechápu, že se dnes tyto věci zcela ignorují, když o tom Bible mluví naprosto jasně, aby nás varovala. Žijeme v době, kdy je za „bratra" přijat každý, kdo jednoduše pouze „věří". Ale čemu věří anebo zda opravdu prožil obrácení a žije v posvěcení, to nikoho nezajímá.

Všem lidem je v uvedených verších společná skutečnost, že „věří" v Boha, ale nechtějí se k němu obrátit a žít svatým životem. Taková víra je mrtvá a zůstává mrtvou. Taková víra nezachraňuje. Je nedůležité, kolik lásky kdo vyznává, jak moc usiluje o dar Ducha svatého (Šimon) nebo kolik zázraků a znamení zažívá, a proto věří (J 2,23), dokonce je jedno, na kolika „duchovních činnostech" se sám podílí (Mt 7,21). Ve skutečnosti je to tak, že vlastně žádnou duchovní službu nekoná, nýbrž žije v moderní náboženské iluzi a klame sebe i druhé.

Bez pokání a odvrácení se od hříchu je víra v Ježíše mrtvá. A nezáleží na tom, jakou má člověk v křesťanských kruzích pozici a autoritu. A právě zde tkví jádro problému.

Dnes jsou častokrát za obrácené a „zachráněné" pokládáni lidé, kteří se však zřejmě nikdy neobrátili.

Přesně to, co je popsáno v Bibli, se dnes odehrává v masovém měřítku. Byl jsem na některých akcích, kde byli lidé prohlášeni za uzdravené a poté byly zástupy dotázány, kdo chce být zachráněn. Jde o to, jen uvěřit ve jméno Ježíš. Mnozí chtěli být zachráněni a „uvěřili ve jméno Ježíš". Ale evangelium, kříž, obrácení, posvěcení… NIC z toho nebylo zmíněno. **Je možné, že se zde odehrává to, co se popisuje v Mt 7,21 a J 2,23. Lidé konají v Ježíšově jménu znamení a zázraky a jiní se nechávají svést a „věří v jeho jméno", protože vidí znamení a zázraky, a přicházejí s falešnými a sobeckými nadějemi, které se týkají například magického bohatství. Ježíš však k nim nemůže přijít, protože vidí do jejich srdce. To, co mnozí pokládají za „první zkušenost", je často dokonce pravý opak! Jsou oklamáni. Nejedná se o žádný první krok (obrácení) správným směrem, nýbrž o krok falešný.**

Netvrdím, že tomu tak je všude, ale snažím se upozornit na určitý problém, který je velice rozšířený.

Je však skutečností, že jsem navštívil nespočetné „bohoslužby“ a konference takovýchto kruhů a neslyšel jsem ani jediné kázání na téma obrácení. Když jsem však k obrácení volal, tak se na mě pohlíželo úkosem a mnohými jsem byl odmítnut jako „zákonický“. Jak se pak lze domnívat, že lidé prožívají obrácení? Existují výjimky, ale nemýlím se, když tvrdím, že v těchto kruzích je pravé biblické evangelium utlačováno jinými prvky.

Ve skutečnosti platí, že se mnohdy mluví o druhé zkušenosti, ačkoliv „první zkušenost“ chybí.

Zde máme široce rozšířený fenomén, kdy se „křest Duchem svatým“ zvěstuje jako druhá zkušenost, aniž by se vůbec ještě mluvilo o pravém obrácení. V těchto kruzích se často již nemluví o „evangeliu“ a mnozí „kazatelé“ také naprosto jasně říkají: Vždyť žijeme v nové době. Jde o novou dimenzi Ducha! Téma kříže patří minulosti. Svoboda! Plnost! Bohatství! Láska! Pohoda! Křest Duchem…

Bible učí něco jiného a obrácení je v ní ústředním tématem. U obrácení nejde jen o víru v Boží existenci. Ani nejde jen o poznání, že Bůh je láska. To věděl Adam i ďábel, když se od Boha odvrátili, aby realizovali sami sebe. Přesně to samé činí mnozí i dnes. Opěvují Boží lásku a pak jdou domů, aby pokračovali ve své hříšné seberealizaci. Je to ďábelské náboženství. Můžeme tedy shrnout:

Víra v Boží existenci, lásku a milost není ničím více ani ničím méně než předpokladem toho, aby se někdo mohl obrátit, ale není to ještě samotné obrácení.

Existuje správné a falešné pokání. Mnozí lidé umí bědovat nad hříchem, ale nechtějí se ho pustit. Někteří trpí důsledky hříchu a jiní se domnívají, že to je pokání, ale může to být jen čisté sobectví a sebelítost.

Mnozí opustí určité hříchy pouze proto, že škodí jejich vnější vážnosti a kariéře, a to je také sobectví, ne obrácení. Je jedno, co si myslíme nebo jak to myslíme – pokud stále ještě v srdci milujeme hřích anebo nechceme za hřích uznat to, co za něj pokládá Bůh, pak nemůžeme mluvit o obrácení.

Někteří chtějí s Bohem uzavřít „určitý obchod". Chtějí konat dobré skutky, dávat dary či sloužit, pokud si budou moci ponechat jeden hřích. Namlouvají si, že teď s nimi bude jistě Bůh spokojený, protože činí to či ono… Mohou stoupat na vážnosti i na církevním kariérním žebříčku, ale nejsou obráceni. To je spravedlnost ze skutků bez vyhlídky na požehnání, protože s Bohem není žádný takový handl možný.

Ježíš zaplatil tu nejvyšší cenu, která vůbec existuje, aby nás skrz naskrz posvětil. Kdo to nechce, ten je skrz naskrz sobecký a ztracený.

Existují lidé, kteří opustí hřích, protože mají strach z pekla, z následků toho, že budou přistiženi, ze zdravotních či finančních škod anebo z rozbitých vztahů, pokud v něm budou pokračovat… Ale nemají ke hříchu skutečný odpor. Nerozpoznávají, jak moc je Bůh a jeho zákon hoden lásky, neuvědomují si brutalitu, ohavnost a ďábelské působení, jež s sebou nese hřích. Vidí pouze trest či následky, ale pokud by trest a následky byly odstraněny, pak by v hříchu pokračovali. To není obrácení.

U pravého obrácení jde o to, že si člověk uvědomuje Boží dobrotu i to, jak odpudivý je satan a hřích. Člověk se od satana a hříchu odvrátí a obrátí se ve víře k Bohu, a to dobrovolně a z přesvědčení.

Kdo se skutečně obrátí, tomu se nestýská po hříchu, ale chce od něj utéct, tak jako člověk, kterého někdo drží pod studenou sprchou… Chce utéct a běží pryč. Chce to dobrovolně a z přesvědčení, a proto to udělá. Můžete se ho snažit zadržet, ale on

chce s hříchem skoncovat, protože si uvědomuje nádheru svatého života. Proto to udělá.

Kdo se skutečně obrátí, prochází časem utrpení a zármutku. Je mu líto, jak žil (Ř 6,21; 2K 7,9). Ale skrze pokání a obrácení a vírou v Ježíše, Beránka Božího, zažívá „obrácený" při svém obrácení křest Duchem svatým, a tak propuká v radost z nového života, který se nově buduje na odpuštění a vztahu s Bohem. Ale v mnoha křesťanských kruzích je tomu právě naopak. Když lidé uslyšeli, že uvěřil bývalý mistr v kulturistice, vyhazovač a motorkář, byl jsem zván do mnoha sborů. Ale k mému úžasu chtěli někteří „pořadatelé", abych vyprávěl příběhy ze svého „starého života", který se mi mezitím zhnusil. „Zmlátil jsi hodně lidí? Znáš také mafii?" … Prostě: Lačnost po zlu. Oči posluchačů otevřené dokořán! Otevřená ústa! „Cool!"… Z nádhery obrácení byli málo nadšeni. To jsou bohoslužby, při nichž se vzdává pocta satanu, ne živému Bohu.

Bůh dal Pavlovi konkrétní pověření:

„Budu tě chránit před izraelským národem i před pohany, k nimž tě posílám, abys otevřel jejich oči a oni se obrátili od tmy ke světlu, od moci satanovy k Bohu, a vírou ve mne dosáhli odpuštění hříchů a podílu mezi posvěcenými." (Sk 26,17.18)

Bůh očekává konkrétní odvrácení od satana a hříchu. Většina z těch, kdo se nazývají křesťany, však žel v satanovu existenci ani nevěří – a proto jsou vůči hříchu slepí. Je pozoruhodné, že zřejmě věří v Boha; proč tedy ne v satana? Ve skutečnosti je to tak, že nevěří v Boha a poselství Bible, ale ve svou vlastní náboženskou interpretaci. Nejsou obráceni. Pro ně je satan někdo, kdo stojí s vidlemi v pekelných plamenech, anebo někdo, kdo straší pouze v jejich teologii – jako padlý anděl a tak dále. Ale nezažili ho. To znamená, že jsou slepí vůči tématu hříchu. Uvědomují si, že některé nehorázné a brutální hříchy ve světě existují, ale ještě si neuvědomili svou vlastní spoutanost satanem a hříchem.

Ale kdo se obrátí, ten ví, jak je satan reálný. Uvědomuje si, že ho satan sváděl ke hříchu, zná satanův hlas ve svých myšlenkách, který mu říká, že má jedno udělat, zatímco to druhé ne. Satan je nám blíže, než si myslíme, protože nám často podsouvá své myšlenky. My si toho ani nevšimneme a pokládáme je za své vlastní. **Kdo však nedokáže rozeznat satanova vnuknutí od svých vlastních myšlenek, ten je daleko od obrácení.** Petr dobře věděl, jak rychle se může stát, že někdo satanovi sedne na lep, dokonce i když to myslí dobře (Mt 16,21–23). Proto před ním důrazně varuje (1Pt 5,8).

Kdo nevěří v satanovu existenci, ten ve skutečnosti nevěří ani v Boha Bible. Možná „věří" v Boha, mluví snad o Ježíši, ale to se děje ve všech náboženstvích i ezoterických kruzích.

Učedníci prožili společně s Ježíšem tři roky, zažili vzkříšeného Pána a poznali v něm osobně Boha. Ale kde v Bibli čteme, že byli v této době obráceni? Rozpoznávali v Ježíši Kristu Boha, ale nerozuměli evangeliu ani nevěděli, co po nich Bůh vlastně chce. To všechno si museli poskládat během oněch čtyřiceti dní vyučování, tak aby se mohli rozhodnout, zda se chtějí obrátit, či ne. Tomu se ještě budeme blíže věnovat. Avšak nejprve ještě jeden další pádný důkaz pro to, že křest Duchem svatým není žádná „druhá zkušenost".

ROZHODUJÍCÍ BIBLICKÉ VERŠE O KŘTU A DUCHU

KAPITOLA 7

V Bibli jsou určité oddíly, kde se prakticky děje křest Duchem svatým a lidé ho subjektivně prožívají. Například texty o Letnicích nebo vyprávění o setníku Kornéliovi. V těchto příbězích se odehrává mnohé a jsou zde popsána konkrétní fakta. Některé události se však odehrávají neviditelně, a proto otázka zní: Co se zde skutečně děje? Jak to máme interpretovat? Zcela jednoduše. Bible totiž vysvětluje sama sebe. **V Bibli existují pouze tři místa, v nichž jsou spolu uvedena slova „Duch" a „křest".** Těm musíme porozumět a pak také pochopíme, co se v těchto vyprávěních při křtu Duchem svatým odehrává, a to jak viditelně, tak i neviditelně. Podíváme se proto nyní na tato biblická místa.

V těchto třech textech jde v prvé řadě o otázku, kdo Duchem křtí:

*„Ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho spatříš sestupovat Ducha a zůstávat na něm, to je ten, který **křtí Duchem svatým**.'"* (J 1,33)

Odpověď: Je to Ježíš, kdo křtí Duchem svatým.

Dále jde o souvislost mezi pokáním a křtem Duchem svatým:

*„Já vás křtím vodou k **pokání**; ale ten, který přichází za mnou, je silnější než já – nejsem hoden ani toho, abych mu zouval obuv; on vás bude **křtít Duchem svatým** a ohněm.“* (Mt 3,11)

A pak jde o souvislost mezi křtem Duchem a členstvím v církvi. A to je mimořádně důležité.

*„Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všecky údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme **jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo** a všichni jsme byli **napojeni týmž Duchem**.“* (1K 12,12.13)

Především tyto poslední verše zcela jasně odporují myšlence druhé zkušenosti. „Teorie druhé zkušenosti“ totiž naznačuje, že se lidé skrze obrácení a znovuzrození stávají členy církve a poté, snad o léta či měsíce později, musí být pokřtěni Duchem svatým.

Pavel tady však jasně říká, že se lidé stávají členy církve skrze křest Duchem svatým.

Když těmto třem biblickým místům porozumíme jako celku, pak nám předávají následující poselství:

Ježíš odpouští hříchy tak, že nás pokřtí Duchem svatým, když činíme pokání a ve víře se obrátíme. Tím se stáváme údem jeho těla – církve. Tak začínáme nový život s Bohem.

Tak prosté to je. Křest Duchem svatým je zařazen zde a nenastává jako „druhá zkušenost“ až po letech členství v církvi. Pavel zde hovoří proti „teorii druhé zkušenosti“.

Existují některá biblická místa, která toto téma rozvíjejí, aniž by společně uváděla slova křest a Duch. Z obsahu však jasně vyplývá, že jsou v nich myšlena témata obrácení, křest Duchem a znovuzrození, například v Petrově listu:

„Když jste poslušností pravdě skrze Ducha očistili své duše k nepředstírané bratrské lásce, milujte vroucně jedni druhé z čistého srdce. Nejste přece znovuzrozeni z pomíjivého semene, ale z nepomíjivého, skrze živé a na věky zůstávající Boží slovo… A to je to slovo, jímž vám bylo vyhlášeno evangelium.“ (1Pt 1,22–25; NBK)

Petr popisuje souvislost mezi obrácením, křtem Duchem svatým a znovuzrozením. Slyšíme evangelium a skrze Ducha jsme očištěni, když evangelium uposlechneme, tedy když se obrátíme. Tak jsme znovuzrozeni a milujeme bratry. Znovu zde máme kompletní a jednoduchou souvislost mezi kázáním evangelia, obrácením, křtem (očištěním) Duchem svatým, znovuzrozením – a výsledkem je život (v lásce) v církvi. Tyto věci patří neoddělitelně k sobě.

Zdůrazňujeme tedy: Křest Duchem svatým není druhou zkušeností, nýbrž ústředním jádrem „první zkušenosti“.

Podívali jsme se nyní na teologii proroka Jana Křtitele, evangelijní zvěst evangelisty Jana, teologii Pavlovu a několik dalších důrazů. Nyní se postupně dostáváme k události Letnic s vylitím Ducha svatého a chceme pochopit, co se zde skutečně stalo.

OD JEŽÍŠOVA KŘTU VODOU AŽ KE KŘTU NA KŘÍŽI

KAPITOLA 8

Ježíšovým prvním veřejným vystoupením byl křest od Jana Křtitele. První, co Ježíš učinil, spočívalo v tom, že na sebe vzal hřích světa. A posledním Ježíšovým veřejným činem bylo, že jako Beránek Boží za hřích světa zemřel. **Všechno, celý jeho veřejný život a působení, bylo orámováno tímto tématem: odpuštěním hříchů.** Proto je jistě správné, že Jan teologii Křtitele, týkající se křtu Duchem svatým, orámoval slovy „Beránek Boží".

Ježíš uzdravoval, aby upozorňoval na odpuštění hříchů (Mt 9,2). Při různých příležitostech lidem odpouštěl jejich hříchy – a nebyla to pouze prázdná slova. Odpouštěl lidem hříchy, zatímco se nacházel na cestě na kříž, aby tam zemřel právě za ty hříchy, jež lidem odpustil. Vždy a všude byl Ježíš Beránek Boží, který na sebe bere hříchy světa a nese je na kříž. **Žádnému příběhu v Bibli neporozumíš správně, pokud jej oddělíš od kříže – a už vůbec ne tématu „křest Duchem svatým".**

Na kříži bylo dokonáno naše očištění od hříchů, náš „křest", jak to Ježíš nazval.

„Dokonáno jest" (J 19,30). Tato část díla byla tedy dokonána. Ale Ježíš ještě neskončil. Jeho dílo ještě nebylo uskutečněno v žádném z lidí. Proroctví proroka Jana ještě nebylo naplněno. Nikdo ještě nebyl pokřtěn Duchem svatým. Nyní musí po křtu

na kříži následovat křest Duchem svatým. Dílo kříže musí být uskutečněno v lidech.

MEZI ZMRTVÝCHVSTÁNÍM A LETNICEMI

KAPITOLA 9

Podívejme se nyní, co všechno bylo důležité, aby se dokonané dílo mohlo stát v člověku skutečností. To je velmi podstatné, abychom pochopili, co je „předpokladem" křtu Duchem svatým. Setkáváme se zde s některými velice zajímavými věcmi, jež jsou zároveň výzvou.

Téma obrácení:
Ježíš po třech dnech vstal z mrtvých a ihned začal učedníkům vysvětlovat biblické souvislosti toho, co se odehrálo na kříži, a skrze biblické studium jim otevíral oči (L 24,44–49). Do té doby vlastně evangeliu nerozuměli. Ve čtyřiceti dnech jim Ježíš tyto souvislosti vysvětloval a učedníky vyučoval (Sk 1,3). Ale vědět neznamená věřit. Poznání je zpravidla předpokladem toho, abychom mohli uvěřit a obrátit se.

Pomocí tohoto vyučování se učedníci pozvolna dostali k tomu, „pokud jde o poznání", že Ježíš mohl ve svém „díle" pokračovat. Chtěl se vrátit k Otci, aby dílo dokonané na kříži uskutečnil v těch, kdo věří. Právě na to Ježíš učedníky připravoval. Ke konci těchto čtyřiceti dní vyučování v Bibli čteme:

„Když s nimi byl u stolu, nařídil jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma: ‚Čekejte, až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mne slyšeli. Jan křtil vodou, vy však budete pokřtěni Duchem svatým, až uplyne těchto několik dní.‘“ (Sk 1,4)

Pro Ježíše bylo v tuto chvíli mimořádně důležité, aby učedníci pochopili souvislost mezi Janovým křtem vodou a nadcházejícím křtem Duchem. Víme, o čem Ježíš po čtyřicet dní hovořil. O Janově křtu, o kříži a křtu Duchem svatým – v souvislostech.

Uběhly již tři roky a během těch tří let chápali učedníci stále znovu věci špatně anebo si je chybně vykládali. Letnice s vylitím Ducha byly za dveřmi. Ježíš se stále snažil, aby učedníci nadcházející události viděli ze správné perspektivy a aby znovu tyto záležitosti nevykládali mylně. Ježíš připomíná svým učedníkům události kolem Jana. Navazuje na ně a vytváří přímou souvislost mezi křtem vodou a nadcházející „mega událostí“, vylitím Ducha. Jan předpověděl křest Duchem svatým a nyní se to již brzy mělo vyplnit. „Křest Duchem“ nikdy nesmíme oddělovat od tématu obrácení a odpuštění hříchů. Ježíš na to klade velký důraz.

Učedníci toto konkrétní vyučování nutně potřebovali. Proč? Protože do té doby měli úplně chybné chápání spásy a vykoupení. Učedníci sice docela brzy ve svém následování rozpoznali, že Ježíš musí být Mesiáš, ale titul „Mesiáš“ spojovali s naprosto mylnými představami. Lid tato zaslíbení chápal nacionalisticky a očekával osvobození od okupační mocnosti Říma. Boží království pro ně bylo pozemskou mírovou říší, s vyloučením všech pohanských národů. Od Ježíše očekávali odměnu – bohatství a nejvyšší pozice po jeho boku. Učedníci brzy uvěřili, že Ježíš je Mesiáš, ale dlouho nechápali, že tento Mesiáš má v úmyslu něco jiného, než oni očekávali.

Naprosto stejně je tomu dnes. Mnozí věří v Ježíše Krista, ale s vírou v Ježíše spojují věci, které jsou nesprávné anebo jednostranné. Totéž platí v souvislosti se křtem Duchem. Jak překrouceně se na mnoha konferencích a v četných církvích káže Boží

slovo! Bůh se pro nás stal chudým, abychom my jeho chudobou zbohatli. „Věřte! Vezměte si úvěr a kupte si vilu a limuzínu! Bůh vaši víru odmění…!“ To jsou bludy. Pavel říká, že máme od bohatství utíkat, že chamtivost je modloslužbou. A právě v těchto kruzích je široce rozšířený „falešný křest Duchem svatým“.

Co především spojujeme se jménem Ježíš?

Anděl řekl jasně, s čím je jméno Ježíš spojeno:

„Dáš mu jméno Ježíš, neboť on zachrání svůj lid od jejich hříchů.“ (Mt 1,21; B21)

Jméno Ježíš stojí v přímé souvislosti se záchranou z hříchů. Ježíš věděl, že k němu mnozí přicházejí s naprosto chybným očekáváním. Když šlo o uzdravení, pak přišli všichni. Ale to pro Ježíše nebylo nejdůležitější. Důležitější než uzdravení bylo odpuštění hříchů (Mt 9,2). Když šlo o to, najít vůdce proti Římanům, pak byla euforie veliká a chtěli Ježíše učinit králem. Ale Ježíš uprchl. Když však začal Ježíš mluvit o věcech, které byly nejdůležitější, lidé ho opustili a také jeho nejbližší učedníci mu nerozuměli ani slovo (J 6; Mt 16). Tak je tomu i dnes. Volá se po probuzení, uzdravení pro všechny, po prosperitě. Po naplnění Duchem svatým… „Řekněte všichni haleluja! Amen!“ – Ale když přijdeš s křížem, obrácením, posvěcením a Božím zákonem, tak zrovna nejsou všichni „inspirováni“.

Proto se Ježíš svých učedníků ptal, za koho jej lidé pokládají. Někteří ho považovali za Elijáše, jiní za Jana Křtitele, neboť prorok Jan Křtitel byl mezitím zavražděn. Petr vyznal, že Ježíš je Mesiáš… Ježíš se radoval, že ho Petr nazývá Mesiášem, na druhé straně nám však Bible jasně ukazuje, že Petr titul Mesiáše v této době ani v nejmenším nespojoval s křížem. Ne, učedníci a lidé tehdejší doby spojovali s Mesiášem politického osvoboditele. Proto se Ježíš na jedné straně radoval, že ho Petr nazývá

Mesiášem, ale na druhé straně jim musel **co nejpřísněji zakázat mluvit o tom s ostatními.** Učedníci by totiž kázali politického Mesiáše a to by vedlo k falešnému očekávání a přivedlo národ do chaosu.

Když učedníci uvěřili, že Ježíš je Mesiáš, mohl Ježíš pokračovat a vysvětlit jim, co pravý Mesiáš skutečně učiní. Pověděl jim tedy o blížícím se utrpení v Jeruzalémě a o své smrti, ale učedníci nechápali. To se přece nesmí stát! Tak to nemůže být. A tomu nerozumějí mnozí „učedníci" dodnes. Chtějí zázraky, uzdravení a bohatství, ale nerozumějí tomu, co to má společného s křížem. Petr chtěl Ježíši zabránit v cestě na kříž a svou „dobře míněnou" reakcí se pro něj stal dokonce satanským pokušením. Je dobré si ten text přečíst znovu (Mt 16,13–23). Dnes se samozřejmě nikdo nesnaží uchránit Ježíše před křížem, ale mnozí si myslí: „To je smutné, že tam Ježíš trpěl, ale dopadlo to dobře, zase žije…" Nechápou tedy důvod a smysl kříže. **Dnes zažíváme vzestup „křesťanství", které již nezná ústřední prioritu a význam kříže – a to je široká cesta do zatracení.**

Proč o tom všem hovoříme? Na těchto událostech vidíme, jak to bylo těžké, když Ježíš chtěl své učedníky osvobodit od falešných představ, očekávání a motivů a naplnit pojmy jako „Mesiáš" správným obsahem. To samé platí, pokud jde o téma „křest Duchem svatým". Lidé zvěstují „křest Duchem" a něco od toho očekávají. Otázka zní: Je to v souhlasu s tím, co má na mysli Ježíš? Tedy souvislosti Janova křtu, Ježíšova křtu vodou, významu Božího Beránka, který snímá hřích světa, křtu Duchem svatým, křtu Ježíše na kříži, ohlášení utrpení v Jeruzalémě, smrti a vzkříšení… To všechno si tehdy učedníci nedokázali spojit a také dnes to činí mnohým obtíže.

Jan uvedl křest Duchem do přímé spojitosti se křtem vodou, s vyznáváním hříchů a potřebou odpuštění. Když Ježíš před Letnicemi připravoval své učedníky na tuto událost, tak také přímo navázal na Jana a křest vodou. Pokud tuto návaznost ignorujeme,

pak téma „křest Duchem svatým“ vykládáme falešně. Ježíš klade velký důraz na to, abychom tuto souvislost pochopili.

Než někteří učedníci začali následovat Ježíše, byli následovníky Jana Křtitele. Byli u toho, když Jan křtil, pravděpodobně také byli všichni od Jana pokřtěni, zřejmě dokonce sami křtili, i když už byli na cestách s Ježíšem. Ale nechápali hloubku toho, o co při křtu jde. Slyšeli, že Ježíš je Beránek Boží, který snímá hříchy světa, ale bylo to pro ně jen něčím na okraji, jistým projevem nábožnosti, před níž měli respekt, sami však měli jiné cíle a sny. Ježíš se je stále znovu pokoušel zastavit, jak to vidíme na jedné typické události. Dva z učedníků přišli k Ježíši a řekli:

„Dej nám, abychom měli místo jeden po tvé pravici a druhý po levici v tvé slávě.“ Ale Ježíš jim řekl: „Nevíte, oč žádáte. Můžete pít kalich, který já piji, nebo být pokřtěni křtem, kterým já jsem křtěn?“ Odpověděli: „Můžeme.“ Ježíš jim řekl: „Kalich, který já piji, budete pít a ***křtem, kterým já jsem křtěn, budete pokřtěni****. Ale udělovat místa po mé pravici či levici není má věc; ta místa patří těm, jimž jsou připravena.“* (Mk 10,37–40)

Tady jasně chápeme: Učedníkům šlo o kariéru v pozemském království. Ale Ježíši šlo o něco zcela jiného. Chtěl, aby správně porozuměli křtu. Nevěděli, oč žádají, protože nic nepochopili. **Výhled na „duchovní kariéru a moc“ učedníky zatvrdil a Ježíšovy zázraky a znamení časem již jejich zatvrzelým srdcem nepronikaly (Mk 6,52). V tomto stavu jsou i dnes mnozí lidé. Zažili (zdánlivé) zázraky a chtěli by prožít další, ale zůstávají zatvrzelí.**

Ježíš věděl, že mu učedníci neporozuměli, když mluvil o kalichu a křtu. Věděl však také, že přijde den, kdy mu budou rozumět. Učedníci budou v údobí existence církve slavit Večeři Páně, a to se správným postojem a správným porozuměním „křtu“, který Ježíš dokoná na kříži a uskuteční ve svých učednících. Není zajímavé, že zde Ježíš dává „křest“ do souvislosti s Večeří Páně

(kalichem)? Tento kalich Večeře Páně stojí v přímé souvislosti s „hořkým kalichem“, který Ježíš vypil – s jeho utrpením a smrtí.

Bible mluví jasně. Nenajdeme v ní žádný opěrný bod pro to, abychom mohli pojem „křest“ chápat jinak než v přímé souvislosti s křížem. To museli učedníci pochopit. A tak to musí být i dnes. Pojem „křest“ se nedá oddělit od kříže.

Následné chování učedníků pouze dokazuje, že nepochopili to podstatné a rozhodující. Pokaždé, když Ježíš začal hovořit o své smrti na kříži, zmocnila se učedníků nejistota a nepochopení. Když se Ježíš modlil v Getsemanské zahradě a prosil učedníky, aby bděli s ním, neučinili to. Když byl Ježíš odveden, všichni se rozprchli. Petr Ježíše třikrát zapřel. Zanedlouho byl Ježíš mrtvý a k smrti vyděšení a zcela rozčarovaní učedníci se zamkli. Vyhlídky na místa po Ježíšově pravici a levici byly pryč, stejně jako naděje na osvobození od Římanů a pohodlný život.

Když Ježíš vstal z mrtvých, nevedlo to automaticky k tomu, že učedníci všechno pochopili. Ježíš jim otevřel porozumění Písmům, nikoliv však skrze nějaká „magická zjevení“, nýbrž vysvětlováním Písma (L 24,40nn). Není tomu ani tak, že vylití Ducha najednou učinilo z nevědomých a zčásti po kariéře toužících učedníků příkladné apoštoly naplněné Duchem. Nesmíme zde přehlížet, co všechno se odehrálo v oněch čtyřiceti dnech vyučování před vylitím Ducha.

Pokud si to neuvědomíme, budeme od křtu Duchem očekávat věci, které se musejí stát před ním a jsou dokonce jeho předpokladem. Mnozí od křtu Duchem svatým očekávají to, co Bůh nejprve očekává od nás.

Vidíme zde tedy, že křest Duchem svatým nenahrazuje porozumění pravdě, v jejímž centru je kříž, nýbrž naopak porozumění pravdě předpokládá.

Učedníci museli pochopit souvislost mezi Janovým křtem, vylitím Ducha a křížem, vždyť v sázce byla budoucnost církve, rozšíření Božího království i správné zvěstování evangelia. Vždyť křest Duchem se ještě v žádném člověku neuskutečnil. A Ježíš věděl, že se to nestane jen tak samo od sebe. Nebylo automatické, že Petr a ostatní budou později pokřtěni Duchem svatým. Někteří učedníci byli v pokušení vyhnout se velkým obloukem křtu Duchem svatým, když si uvědomili, co to pro ně znamená, jak to hned uvidíme.

Jan se snažil připravit Ježíšovo dílo na kříži a křest Duchem svatým. Když bylo dílo na kříži dokonáno, vidíme Ježíše, jak rovněž činí přípravy. Musel připravit uskutečnění dokonaného díla na kříži, musel připravit křest Duchem svatým, aby učedníci pochopili, oč se jedná, až k němu dojde.

Událost jako taková by totiž mohla být špatně vyložena. To zažíval Ježíš stále znovu a znovu. Vykonal zázraky, to nikdo nepopíral, ale mnozí si mysleli, že to činí z moci satana. Ježíš tedy přesně věděl, že samotné vylití Ducha může být vyloženo naprosto chybně, a proto tomu musel předejít.

Ježíši bylo jasné, že se musí vrátit zpět k Otci, dříve než bude moci být vylit Duch svatý. A stále znovu to tím či oním způsobem učedníkům říkal. Byla to zásadní věc.

Učedníci museli pochopit, co se neviditelně stane, až bude Duch svatý viditelně a slyšitelně vylit. Žel mnozí přehlížejí a chybně interpretují neviditelné, protože ignorují, co o tomto tématu učí Jan Křtitel a Ježíš.

Sledovali jsme slovo „křest“. Musíme také prozkoumat pojem „Duch“. Jinak nepochopíme, co znamená „křest Duchem svatým“ a co se skutečně odehrálo o Letnicích.

DUCH SVATÝ – SÍLA, NEBO OSOBA?

KAPITOLA 10

Nyní se dostáváme k druhému „pojmu“ tématu „křest Duchem svatým“.

Na konci čtyřiceti dní vyučování čteme toto:

*„Když s nimi byl u stolu, nařídil jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma: ‚Čekejte, až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mne slyšeli. Jan křtil vodou, vy však budete **pokřtěni Duchem svatým**, až uplyne těchto několik dní.‘“* (Sk 1,4.5)

Co si máme představit pod „Duchem svatým“? Mnozí se domnívají, že jde o nějakou „sílu“, protože Ježíš řekl:

„Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí…“ (Sk 1,8)

Otázka zní: Je Duch svatý „pouze“ silou? To bychom mohli přijmout, pokud bychom četli pouze toto biblické místo. Při studiu Bible však jasně vidíme, že se Duch svatý nedá zredukovat na pouhou sílu. Ježíš se po tři roky a potom ještě po čtyřicet dní velmi snažil, aby učedníci došli k správnému pochopení. Ten, kdo si dá tu práci a přečte si evangelia, respektive celou Bib-

li, bude čelit tématu, které je větší než pouhá síla. Narážíme tu na veliké téma Trojice. Slovo „Trojice“ se v Bibli nenachází, ale realita, kterou tím vyjadřujeme, na nás září z celé Bible.

Kdo je Ježíš skutečně?

Ježíši velmi záleželo na tom, aby byla věrohodně zjevena jeho pravá povaha a identita. Ale jak to měl udělat? Postavit se a jednoduše říci, že je Bůh? To by ho ihned usmrtili za rouhání. Ježíš tedy musel k tomuto „zjevení“ přistoupit obezřetně. Počínal si tak, aby se učedníci pomalu, ale jistě ve svém chápání přibližovali pravdě, aniž by jí byli přehlceni. Například Tomáš pochyboval o Ježíšově pravé identitě. Zažil znamení a zázraky, ale to by se dalo vysvětlit asi i jinak… Nikodém věděl, že s Ježíšem musí být Bůh, ale že Ježíš je Bůh… Tak daleko ve svém pochopení nedošel ani Nikodém. Jiní viděli v zázracích důkaz, že Ježíš je spolčen s ďáblem. To si sice Tomáš nemyslel, ale pochyboval. Nepochyboval o zázracích, nevěděl však, kým Ježíš skutečně je a co je jeho úkolem. Když ale před ním stál vzkříšený Ježíš, vyslovil zásadní vyznání:

***„Můj Pán a můj Bůh.“* (J 20,28)**

Ježíš ho neopravil, protože Tomáš se trefil do černého. Jan o Ježíši píše:

„On je ten pravý Bůh a věčný život.“ (1J 5,20)

Ale nějakou dobu mu to také trvalo, než si to uvědomil. Kdyby s tím Ježíš přišel hned na začátku, nikdo by mu nevěřil a byl by ukamenován, dříve než by někdo uslyšel i jen zlomek evangelia. Ježíš musel postupovat obezřetně, pokud šlo o odkrývání jeho identity a přípravu kříže. Nemohl riskovat, že bude zabit před křížem, i když tomu byl vícekrát blízko. Ale stále znovu nepřímo zdůrazňoval, že On a Bůh jsou jedno.

„Filip mu řekl: ‚Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!‘, Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce.‘“ (J 14,8.9)

Jak prosím? Ježíš tvrdí, že je totožný s Bohem Otcem? Co tím myslí? Jak tomu máme rozumět?

Učedníci nemohli Ježíši nic vyčítat, nemohli ho obvinit z žádného hříchu, naopak. Ježíš žil příkladným životem. Naplňoval Boží zákon láskou. Konal znamení a zázraky. Ale něco takového… To bylo prostě příliš. „Kdo vidí mne, vidí Otce.“ Představ si, že ti to někdo vykládá na ulici… Učedníci sice nic nenamítali, ale nemohli to pochopit. Přemýšleli tak jako mnozí lidé dnes: Neměli bychom tomu rozumět nějak jinak? Měli sice před Ježíšem ohromný respekt, ale stále ještě nemohli pochopit, že Bůh se skutečně stal člověkem, „Synem“, a oni stojí před ním. To jim nešlo do hlavy. Jan později, když píše své evangelium, začíná takto: Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. … A Slovo se stalo tělem… (J 1,1.14). Ježíš je Bůh, který se stal člověkem. Někdo nám musí pomoci, abychom nepochopili špatně, co tím Jan myslí. Jan začíná své evangelium tím, že se Bůh stal člověkem, a na konci evangelia má pochopit i poslední pochybovač, kým Ježíš je: Můj Pán a můj Bůh!

V Bibli často stojí, že Ježíš je „Syn Boží“. Někteří to pokládají za důkaz toho, že Ježíš a Otec jsou dvě rozdílné podstaty. Přemýšlíme tak, protože pocházíme z individualistické společnosti, kde se zdůrazňuje samostatnost a nezávislost každého jednotlivce, ale Ježíš žil v jiné kultuře. Musíme si dát pozor, abychom porozuměli věcem, které nám Ježíš chce říci, protože jinak bychom mohli dojít k falešným závěrům. Když Bible například říká, že Ježíš je „Syn Boží“, pak si nesmíme myslet, že Bůh Otec má v nebi manželku, se kterou zplodil Syna. U „Otce“ a „Syna“ jde o něco zcela jiného, a to musíme pochopit.

S pojmem „syn“ se totiž v tehdejší židovské kultuře nespojovala „odloučenost“, „samostatnost“ či „oddělenost“ od otce, jak to individualisticky vnímáme my, nýbrž pravý opak. Otec

byl v osobě syna přítomný, pokud šlo např. o spory o pozemky, soudní jednání a další věci. Syn neměl žádný názor, který by se lišil od otcova, nýbrž reprezentoval názor otce. V synovi viděli lidé otce a slyšeli jeho názor, protože syn měl otcovu autoritu a zplnomocnění – byl přece „synem", tedy někým, kdo po otci vše zdědí, a tak bude pokračovat v otcově životě. To jsou důrazy, které má Ježíš na mysli, když mluví o tom, že je Synem Božím. Nezdůrazňuje přitom individuální nezávislost na Otci, nýbrž naopak. Ježíš zdůrazňuje jednotu se svým Otcem. Musíme se však ptát Bible, jak si Ježíš přeje, abychom chápali vztah mezi Synem a Otcem.

„Já a Otec jsme jedno!"

Ježíš neříká: „Můj Otec je můj Otec, ale s tím mě nespojujte." Anebo – jak někteří dnes říkají – „S mým otcem nemám nic společného!" Ježíš nechce, abychom ho chápali individualisticky, když mluví o Otci a Synu, protože On a Otec jsou jedno – jedné a té samé podstaty. Bůh se stal člověkem a na světě není lepší příklad, který by mohl Ježíš ve své moudré prozíravosti použít, než „Otec a Syn". Otec a Syn žijí ve vzájemném ztotožnění – jde o „identitu". Ježíš čím dál tím více zjevoval, že On, „Syn", je totožný s Bohem Otcem. Ježíš je Bůh.

I učedníkům trvalo, než pochopili, jak je tato jednota úplná. Když však Ježíš vstal z mrtvých, řekl i ten, který vždy nejvíce pochyboval: „Můj Pán a můj Bůh!" **Ježíš ho neopravil! Proto bychom se měli chránit toho, abychom tu něco „opravovali" – tím bychom to pouze zfalšovali.**

Také Pavlovi to bylo jasné. Cituje Jóelovo proroctví, kde se píše: *„Avšak každý, kdo vzývá Hospodinovo jméno, se zachrání"* (Jl 3,5). Tato slova jsou v hebrejštině a u slova „Hospodin" stojí „JHVH" („Jahve"). Pavel tento verš používá a aplikuje jej na Ježíše (Ř 10,9.13). Tím zcela jednoduše říká, že Ježíš je Jahve – v jeho jménu je záchrana. To by se mělo říci Svědkům Jehovovým, kteří

popírají božství Ježíše, neboť toto místo ve své Bibli vědomě přeložili chybně.

Stručně jsme si vysvětlili, že Ježíš a Bůh Otec jsou jedno. Teď se podívejme, jak do této jednoty patří Duch svatý.

Svatý Bůh Bible není jako člověk z masa a krve. Ježíš řekl:

„Bůh je Duch." (J 4,24)

Svatý Bůh je Svatý Duch. Nevím, jak si představujete Boha, ale Bible nám říká, že Bůh se nedá k ničemu přirovnat. K čemu ve svém stvoření by mohl být Bůh přirovnán? Taková snaha by byla podobná tomu, jako kdybych sestavil motorku a pak se snažil sám sebe vyjádřit na základě motocyklových součástek. „Jsem jako zadní světlo, podobný oleji do převodovky…" To přece nejde. Proto pro Boha není jednoduché vyjádřit sama sebe nějakým přirovnáním.

Všechno, co existuje, můžeš rozdělit do dvou kategorií: Stvořitel a stvoření. Bůh nestvořil sám sebe. Není hmotou ani barvou… Bůh je jiný než všechno stvořené – Bůh je Duch. **„Duchovní existence" je to, čím se Bůh liší od všeho stvořeného.** Bůh je Duch. A tento Duch je Osobou. Bůh je svatý Bůh a Duch. Tedy: Co anebo lépe řečeno „kdo" je tedy „Duch svatý?" Duch svatý je Osobou – věčným a svatým Bohem.

Podívej se do Bible a zjistíš, že Duch svatý je znázorňován jako Osoba: Utěšitel (nikoliv pouze útěcha), Učitel (nikoliv pouze vyučování či teorie), Přímluvce, dokonce Pán. Pavel říká, že Duch je Pán (2K 3,17). Bible tedy mluví o Duchu svatém jako o Osobě. A je velmi zajímavé, že v Bibli se hovoří o Duchu Božím, o Duchu Kristově a o Duchu svatém… Tady je máme všechny tři. Bůh je Duch.

Představit si Trojici není vlastně tak těžké. Použijme jako příklad vodu. Ve zmrzlém stavu je to led, v roztátém voda, a když se voda vaří, vzniká vodní pára, ale stále je to H_2O. Tak je to s Bohem Otcem, Bohem Synem a Bohem Duchem svatým. Je to stá-

le jediný Bůh. Neboť v Bibli stojí jasně, že neexistují tři bohové, nýbrž pouze jeden Bůh.

„Slyš, Izraeli, Bůh je jediný."

Tento jediný Bůh se v Bibli představuje více než sedmdesáti různými jmény, a tak je poukázáno na rozličné důrazy. Bůh se zjevuje trojím způsobem (Otec, Syn a Duch svatý), abychom pomocí těchto tří způsobů mohli leccos pochopit. Dám vám příklad. Muž může být například otcem rodiny, zároveň je policistou a rád hraje fotbal. Pokaždé ho vidíme v jiné akci. Je totiž víc než jen policistou. Pokud ho znám pouze jako policistu, který s pistolí v ruce honí zločince, pak toho vím málo. Můžeme ho vnímat i jinak. Může si láskyplně hrát se svými dětmi a má v ruce třeba panenku. Také Bůh se nám zjevuje velmi rozmanitě. Je Stvořitelem, Králem, Soudcem, Otcem, Synem… Všechny tyto pojmy nám ukazují na určité důrazy a pravdy o Bohu, ale Bible klade velkou váhu na to, abychom pochopili, že se stále jedná o jediného Boha, který je Duch.

Věčný Bůh se stal člověkem, aby zemřel na kříži za naše hříchy a usmířil nás sám se sebou. Pavel proto píše:

„Bůh byl v Kristu, když smiřoval svět se sebou." (2K 5,19; NBK)

Jak byl Bůh v Kristu přítomen? V Duchu. Bůh není tělo a krev. Bůh je Duch. Proto se musel Ježíš po své smrti a zmrtvýchvstání navrátit k Otci, aby mohl znovu přijít v Duchu svatém. Ježíš se navrátil k Otci, aby splnil své zaslíbení. Ježíš a Otec si v nás chtějí učinit příbytek – v Duchu. Výsledkem pak je, že my lidé jsme učiněni „chrámem Ducha svatého". Přečti si někdy evangelium Jana 14. Tam uvidíš, jak Ježíši záleželo na tom, abychom této souvislosti porozuměli.

„Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.“ (J 14,23)

Ježíš se snažil o to, aby učedníci chápali tuto jednotu mezi Otcem, Synem a Duchem svatým. Jak Otec a Ježíš přijdou?

„Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všecko, co jsem vám řekl.“ (J 14,26)

Duch svatý je poslán od Otce ve jménu Ježíše. Na jiném místě Ježíš říká:

„Nezanechám vás osiřelé, přijdu k vám.“ (J 14,18)

Tak kdo tedy přijde? Duch svatý, anebo Ježíš? A Otec přijde také a učiní si příbytek? Porozumíme tomu pouze tehdy, když uvidíme jednotu těchto tří Osob. Otec a Ježíš přicházejí v Duchu svatém. Proto Jan na výše uvedeném místě popisuje očištění chrámu – Ježíš nás chce očistit Duchem svatým a učinit z nás Boží chrám.

Duch svatý tedy není silou, která nás automaticky činí svatými. Pokud by tomu tak bylo, jak by potom mohl někdo sejít na scestí a znovu hřešit? Jak mohl Petr po svém křtu Duchem jednat tak, že ho musel Pavel veřejně napomenout? Ducha svatého, tedy působení Ducha anebo vůbec křest Duchem svatým, pochopíme naprosto chybně, pokud Ducha svatého chceme zredukovat na „sílu“ a pokud se domníváme, že život v Duchu poběží jako nějaký svatý samochod. Ne, Duch svatý je Osoba a život v Duchu žijeme skrze jeho přítomnost a svůj osobní vztah s ním, skrze svou víru, poslušnost a odevzdání.

Křest Duchem se netýká v prvé řadě citového opojení, emocionálního nakopnutí či „načerpání božské síly“, nýbrž jde o **usmíření s věčným Bohem. Jde o náš osobní vztah s Bohem.**

Jde o to, že vstupujeme pod „vliv" Ducha, a tím do „plnosti" požehnaného společenství s Bohem.

Petr sice dlouho nic z toho všeho nechápal, ale později napsal něco důležitého. Pomysli na Ježíšova slova: „naplnit spravedlnost". Vzpomeň si na Pavlova slova „Spravedlivý byl učiněn hříšníkem, abychom se my stali spravedlností." A co píše Petr?

„Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, ***aby nás*** *přivedl k Bohu."* (1Pt 3,18)

Můžeme klidně říci: Ježíš mluvil ke Křtiteli o tom, že musí naplnit veškerou spravedlnost proto, aby nás přivedl k Bohu. Křest Duchem svatým nás vede přímo k věčnému Bohu – Duchu, respektive přivádí Boha přímo k nám, neboť Bůh je ten Duch, o něhož při „křtu Duchem svatým" jde.

„My jsme přece chrám Boha živého. Jak řekl Bůh: Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem." (2K 6,16)

Bůh k nám přichází v Duchu svatém osobně, ne pouze nějaká síla.

Bible je velmi bohatá a rozmanitá, pokud jde o příklady a symboly, ale ty se často doplňují anebo dokonce znamenají totéž. Velikým tématem je však právě toto: Skrze Ježíše se navracíme k Bohu (J 14,6), skrze Ježíše se Bůh navrací k nám (2K 6,16) – děje se obojí. Je toho ještě mnohem více, ale nyní potřebujeme pochopit, že **při křtu Duchem přichází Ježíš a Otec v Duchu svatém, jak to Ježíš zaslíbil. Ve věřícím se uskutečňuje dokonané dílo kříže a on se skrze Ježíšovu krev a Ducha stává očištěných chrámem Ducha, Božím příbytkem.**

Boha nelze rozdělit. Kousek zde a další kousek tam, to je naprosto špatný obraz Boha. Plnost Ducha také nelze chápat tak, že jsme jako láhve – nadzvedneme víčko, pustíme Ducha dovnitř, zavřeme víčko a jsme naplněni. Jde o to, že se celým svým životem dostáváme pod Boží „vliv", žijeme v poslušnosti Boha,

pokud jde o naše cíle, hodnoty, priority… Pouze pokud zůstáváme pod tímto „vlivem“, „proudí“ Duch v plnosti. Ale plnost neznamená blažené opojení, nýbrž život v úplné harmonii s Bohem – zažíváme radost z čistého svědomí i vnitřní radost, kterou člověk prožívá, když koná dobře druhým. Žádný člověk však nemůže žít v hříchu a současně mít tuto radost Ducha. Nemůžeme se mít „dobře“, když máme „špatné“ svědomí.

Proto se i učedníkům vedlo špatně. Pro své chování v Getsemanské zahradě a během útěku a zapírání, ale i kvůli všem svým chybám a hříchům za celou tu dobu, kdy byli s Ježíšem, měli pádný důvod ke špatnému svědomí. Je zajímavé, že někteří lidé Ježíšovy učedníky stále vyzdvihují na „svatý piedestal“, ale když si přečteme evangelia, vidíme, že je to jinak. Pýcha, tvrdost srdce, namyšlenost, malověrnost, nevíra… Tak učedníky vidíme až do kříže. Ani stopa po vzornosti. Ale vnímáme nádherný příklad Ježíšovy trpělivosti.

Teprve po zmrtvýchvstání učedníci pochopili, že Ježíš je Bůh. Ale museli toho pochopit víc. Museli uvidět a pochopit Boží slovo a vůli z pohledu kříže. **Nic v Bibli nepochopíme správně, pokud to odtrhneme od kříže.**

Po čtyřiceti dnech vyučování to nebylo o vědomostech či nevědomosti, protože nyní toho věděli stále víc a více. Porozuměli Písmům a jasně věděli, proč musel Ježíš trpět, zemřít a být vzkříšen. Pochopili poselství o Božím Beránku a odpuštění hříchů. Základní otázkou však bylo, zda si uvědomili, že jejich starý život musí skončit, aby v nich mohl Ježíš žít novým životem. Nešlo o to, zda znali význam kříže a skutečnost zmrtvýchvstání, nýbrž zda budou ochotni ve víře do důsledků toto poznání následovat.

Před křtem Duchem svatým bylo důležité mít správné **poznání**, ale nyní se dostáváme k **postoji**, který je právě tak důležitý. Samotné poznání nezachraňuje.

SPRÁVNÝ VNITŘNÍ POSTOJ KE KŘTU DUCHEM SVATÝM

KAPITOLA 11

Mnozí se domnívají, že se zbabělý a vrtkavý Petr stal vzorným apoštolem křtem Duchem svatým, a přehlížejí tak nejen oněch čtyřicet dní vyučování, ale opomíjejí také

– osobní rozhovor mezi Ježíšem a Petrem **před** Letnicemi,
– s ním spojené vnitřní boje a rozhodovací procesy,
– zapomínají na intenzivní společné modlitby před Letnicemi.

Tyto tři věci mají své místo **před** křtem Duchem svatým.

Nejprve musel Ježíš učedníkům po čtyřicet dní věci objasňovat. Potom je vyzval, aby ho následovali. Šlo o správný postoj. Současně Ježíš Petrovi předpověděl, že také on bude ukřižován (J 21,15–23). Petr se cítil ukřivděný a chtěl o tom s Ježíšem diskutovat. Ale podívejme se, jak mu Ježíš naprosto jasně říká, oč běží. Ježíš nechtěl od Petra pouze „vyznání lásky", ale skutečnou lásku.

Pravé Letnice nebyly žádnou „konejšivou konferencí plnou prázdných vyznání lásky", Ježíš požadoval důsledné následování a absolutní odevzdání.

Nebyl Ježíš k Petrovi tvrdý? Proč? Pavel to později vyjádřil takto:

„Bůh však prominul lidem dobu, kdy to ještě nemohli pochopit, a nyní zvěstuje všem, ať jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu.“ (Sk 17,30)

Ježíš měl po tři roky pro nevědomost učedníků trpělivost a pochopení. Také na kříži se modlil:

„Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ (L 23,34)

Dokonce i v největším utrpení na kříži musel Ježíš myslet na nevědomost lidí a v ní viděl jediný důvod, proč prosit za odpuštění. Ježíš však nemohl akceptovat, že učedníci něco pochopili, ale pak odmítali důsledky. Ježíš chápal Petra, když hlasitě prohlašoval, že ho nezradí. Ježíš se na něj díval se soucitem v tu noc, kdy jej Petr třikrát zapřel, ale nyní stál Petr před Zmrtvýchvstalým. Nyní věděl, že existuje věčný život a přijde nový svět. Nyní mu Ježíš vysvětlil a ukázal, oč jde. Teď už nebyly možné žádné výmluvy a omluvy. Nyní požadoval plnou víru a odevzdání Boží věčné věci. Jsem snad příliš tvrdý, když řeknu, že Ježíšova trpělivost byla pomalu u konce? Již během oněch tří let to prožíval a vyslovil: „Jak dlouho vás mám ještě snášet?“ Ať už tomu bylo jakkoliv, když si Petr myslel, že Janovi nadržuje, mluvil Ježíš s Petrem zostra:

„Co je ti po tom? Ty mě však následuj!“

Petr musel od základu proměnit svůj postoj. To je něco, co patří k pravému obrácení. Nikoliv pouze poznání pravdy a vyznávání lásky.

Co by se stalo, kdyby Petr – v tu chvíli asi uražený či vystrašený – odešel? Prožil by vylití Ducha spolu s ostatními? Byl by po-

křtěn Duchem svatým? Stal by se mocným svědkem evangelia? Ne. Zde vidíme, že správné poznání neslouží k ničemu, pokud nedojde také ke správnému postoji. Petrovi hrozilo nebezpečí, že se stáhne. Pak by to znamenalo, že by všechno věděl, mohl by o všem mluvit a diskutovat, ale nebyl by pokřtěn Duchem svatým a nestal by se z něj nikdy ten Petr, kterého mohl Bůh úžasným způsobem použít ke své slávě – v životě, kázání, psaní i smrti.

Pozorujeme tedy, že nejde pouze o svrchované působení Ducha svatého, které z ubohého učedníka náhle učiní svatého apoštola, jak to mnozí vyhlašují a očekávají na „konferencích probuzení", nýbrž jde o proces, který vede pomalu, ale jistě přes porozumění a rozhodnutí k pravému obrácení a upřímné modlitbě, a tak k pravému naplnění Duchem. Zde je důležité, abychom Ježíše poslouchali a rozuměli mu. Ježíš nestojí o povrchní vyznávání lásky, vždyť On viděl, jak Petr na tom skutečně je, a to nemělo budoucnost.

Vidíme tedy jasně, že existují věci, jež po nás Ježíš požaduje před vylitím Ducha, aby vůbec mohlo dojít ke křtu Duchem svatým.

Osobní Getsemane učedníků

Učedníci byli o Letnicích pospolu a modlili se. Myslíte si, že to bylo takové modlitební shromáždění, jaké můžete zažít na různých místech? Jedni spí a druzí už dávno ani nechodí. Ne, tihle byli všichni naprosto bdělí. Petr vycházel z toho, že velmi brzy ztratí svůj život, až zažije „Otcovo zaslíbení". Počítal s tím, že už mu nezbývá mnoho dní. Vždyť viděl, co se stalo s Ježíšem: byl umučen a ukřižován. Petr z toho zřejmě vyvodil, že Ježíšova předpověď jeho smrti se naplní velmi brzy. Neměl žádný důvod domnívat se, že bude žít ještě řadu let, nýbrž že ho čeká velmi brzy hrůzná smrt.

Modlitba v horní místnosti se stala pro Petra i ostatní přítomné zkušeností Getsemane.

Ježíš se musel v Getsemanské zahradě před svým „křtem na kříži" k tomuto kroku, k tomu strašnému utrpení, probojovat. Nyní si museli i učedníci před „křtem Duchem svatým" projít svou vlastní osobní Getsemane.

Petr mohl zmizet. Zřejmě byl v pokušení právě to udělat. Domnívám se, že Ježíš měl podobné hovory i s ostatními učedníky, kteří byli také znepokojeni. **V té horní místnosti prožili učedníci své vlastní Getsemane.** Vydali svůj život jako živou oběť, aby ho Bůh mohl použít ke své slávě. Pro Petra „oslavit Boha" znamenalo oslavit ho později svou smrtí. Ale ať to bylo jakkoliv: Chtěli skoncovat se svými vlastními představami, plány, cíli, hodnotami, prioritami a motivací. Konec se vším! Konec s tímto ubohým životem v ubohém světě. Konec se sny o vysokém postavení v Božím království. Konec s kariérou a prestiží, vlastní důležitostí a bohatstvím. Konec s „wellness náboženstvím". Toužili už pouze po tom, co chce Bůh, ať se stane cokoliv, vždyť tudy vede cesta do Božího nového světa – a u toho chtěli být.

Tyto věci se staly před křtem Duchem svatým. Byly předpokladem toho, aby učedníci mohli být Duchem svatým pokřtěni. Nikoli křest Duchem svatým způsobil toto odevzdání, nýbrž ono zde muselo být, aby Duch svatý přišel.

Pavel proto později píše:

„Proto vás vyzývám, bratři, pro Boží milosrdenství, abyste vydali svá těla jako živou oběť, svatou a příjemnou Bohu, skrze vaši rozumnou službu. A nepřizpůsobujte se tomuto světu, ale proměňujte se obnovením své mysli, abyste mohli rozeznat, co je dobrá, příjemná a dokonalá Boží vůle."
(Ř 12,1.2; NBK)

Když se Ježíš ptal Petra, zda ho miluje, Petr odpověděl „ano" a byl ochoten sloužit. Petr byl připraven spolupracovat při „bo-

hoslužbě“. Vyznávat lásku a pást beránky, také i ty větší, rovněž ovce… Ale Bůh chce především jinou bohoslužbu. Úplné vydání života jako svatou a Bohu milou oběť. A to (ještě) Petr nechtěl. A jak jste na tom vy?

Všechno, co se pro Boha koná bez tohoto postoje, si nezaslouží název bohoslužba.

Nechápu, jak může být rozmluva mezi Ježíšem a Petrem tímto způsobem posunována. Většina kázání mluví pouze o lásce. Údajně jde jen o lásku, aniž by lidé chápali, o co tu skutečně jde a co skutečně zahrnuje láska, kterou Ježíš očekává. A je to očividné: Ježíš se nenechal přesvědčit prázdným vyznáním lásky. Věděl, jak to vypadá v Petrově nitru. Mohl sice vyznávat lásku, byl připraven konat službu, ale neměl ten správný postoj, který je pro službu v církvi nezbytný – neměl postoj, jenž by se dal nazvat láskou. A právě to se muselo změnit, k tomu ho Ježíš vyzýval. A právě to (ještě) Petr nechtěl. Právě o to šlo v horní místnosti – o skutečnou proměnu života skrze obnovené smýšlení. Musí následovat důsledné rozhodnutí a zaujetí postoje.

Pavlovy verše o vydání se a posvěcení života jako živé bohoslužbě platí samozřejmě na každý den. Tuto obnovu a prohloubení smýšlení potřebuje každý stále. A právě při křtu Duchem svatým nesmí tento postoj chybět.

Pavel (Ř 12,1–3) hovoří o „rozumné bohoslužbě“, ne o „emocionálně vybičovaném citovém opojení“. To, co potřebujeme, je náš rozum, naše chápání, naše plné soustředění, abychom se konečně dostali k závěrům, které může Bůh požehnat. Jak se asi cítil Petr, když se posunul k tomu, aby skutečně oslavil Boha? Jak se cítil Ježíš v Getsemanské zahradě, když se zcela vydal? Jak se cítil na kříži? Tam nebyly žádné podmanivé návaly emocí, jako na některých konferencích, kde bývají vyvolávány zvukovými vlnami. Učedníci dali svá těla jako živou, svatou a Bohu milou oběť, tak jako se předtím vydal Ježíš. Tímto odevzdáním dokonal Ježíš

dílo na kříži. A takové odevzdání je zapotřebí, aby se toto dokonané dílo uskutečnilo v nás.

Chápeme, co všechno bylo nutné, aby učedníci skutečně zažili Letnice? Není tomu tak, že vylití Ducha svatého automaticky činí z vlažných učedníků Duchem naplněné a zapálené apoštoly, a to pomocí zpěvu, poskakování a tance…

Duch svatý působil již před Letnicemi: skrze Boží slovo, skrze samotného Ježíše – Boží Slovo, jež se stalo tělem, skrze vyučování, výklad, výzvy… Duch svatý tím sledoval jediný cíl – odevzdání se Bohu a jeho věci. Duch svatý působil na srdce učedníků „zvnějšku" – tak aby plně otevřeli svá srdce a vydali se Bohu, aby Boží Duch mohl očišťujícím způsobem vstoupit do jejich života.

Zdůrazňuji to, protože si musíme uvědomit, že Duch svatý není pouhou „silou", která nás jednoduše promění. Mnozí navštěvují jednu konferenci za druhou a očekávají, že je Duch svatý morálně promění. Potkal jsem lidi, kteří si šli na mnohé konference pro modlitbu, ale neshledali žádnou proměnu života, a tak půjdou na další konferenci – anebo to nakonec vzdají. **Ale je vzpourou očekávat od Boha to, co On očekává od nás.** Co by si asi pomyslela matka o svém synovi, kdyby ho vybízela k tomu, aby si uklidil pokoj, ale on by odpověděl: „Ne, já čekám na to, až to pro mě uděláš ty." Bůh očekává, že svůj život dáme nejprve do pořádku, a to ihned. Ale my říkáme: „Ne, to má laskavě udělat Bůh skrze křest Duchem, jinak budu nadále hřešit." Chápeme tu chybu? Mluvil jsem s některými lidmi, kteří chodili od konference ke konferenci, aby se za ně někdo modlil. Když jsem se jich pak konkrétně zeptal, zda skutečně chtějí zanechat toho či onoho hříchu, tak jasně řekli, že ne. To je zvláštní, chtějí být pokřtěni Duchem svatým, ale srdcem Bohu říkají, že to vlastně vůbec nechtějí. Co tedy chtějí? Pravděpodobně chtějí soucit a porozumění, aby mohli nadále žít ve svých hříších – takový postoj má i satan.

Nikde v Bibli není napsáno, že Bůh vyzývá hříšníky, aby si chodili pro modlitbu k ostatním. Ne, vybízí je k obrácení. Kouzelník

Šimon byl na tom stejně. Petr ho vyzýval k obrácení, ale on se obrátit nechtěl. Prosil Petra, aby se za něj modlil. Udělal to Petr? A způsobilo to něco? Pokud by tomu tak bylo, Lukáš by to určitě zapsal, ale on to neučinil. Z toho můžeme vyvodit, že Šimon zůstal takový, jaký byl. Chtěl všechno, kromě obrácení. Chtěl se nechat pokřtít, chtěl Ducha svatého, chtěl přímluvu, ale nechtěl se obrátit. Takových lidí jsem potkal mnoho – a dokonce i mezi kazateli a vedoucími.

Křest Duchem svatým není tedy něco, co obchází naši vůli, postoj a víru a automaticky z nás činí svaté. Pokud by tomu tak bylo, jak by potom mohl někdo odpadnout? Ne, Duch svatý je Bůh, který chce vstoupit do našeho života, pokud se skutečně odvrátíme od hříchu a v pokání k němu přijdeme. Mnozí však nechtějí se svými hříchy skoncovat a nahrazují pravý život s Bohem opojnými prožitky na náboženských hudebních akcích nabitých emocemi. Je to tak, jak to napsal Pavel. Žijeme v době, kdy lidé nechtějí snést jasné vyučování Bible, a naslouchají raději řečníkům a „prorokům“, kteří jim říkají věci, jež jim lechtají uši. „Tělu“ se nelíbí žít svatým životem.

SÍLA KE SVĚDECTVÍ SKRZE DUCHA SVATÉHO

KAPITOLA 12

Ježíš mluví o síle ke svědectví, když hovoří o Otcově zaslíbení, o Duchu svatém.

„Ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky…“ (Sk 1,8)

Mohli bychom se také ptát: Co vlastně oslabuje naše svědectví pro Ježíše? A jak se v nás uvolňuje síla Ducha svatého ke svědectví?

V Bibli stojí: „Vaše hříchy vám zavírají ústa.“

Petr měl všechny důvody k tomu, aby držel jazyk za zuby. Nezapřel snad třikrát Ježíše? On, který toho tolik věděl a který toho s Ježíšem tolik zažil. Satan zřejmě šeptal Petrovi do ucha: „To je ale drzost! Takový neschopný člověk jako ty chce od druhých očekávat obrácení a poslušnost Boha? Podívej se na svůj život! Co chceš kázat, když tu před tebou stojí ta služka, které jsi lhal, když se ptala, zda patříš k Ježíši? Petr by neměl žádnou sílu kázat v Jeruzalémě. Hořce plakal, a to právem, když si uvědomil, že Ježíše třikrát zapřel. A nyní? Třikrát vyznal svou lásku, ale Ježíš si

všiml, že svůj postoj nezměnil… Petr věděl, jak je ubohý. A proto neměl žádnou sílu ke svědectví.

Často jsem to slyšel. Lidé mi říkali: „V našem městě raději nic o Ježíši neříkám, protože lidé tady znají můj starý život…" Jde o určitý respekt před Ježíšem. Člověk možná mluví jako Petr o „lásce", ale vlastní hříchy mu zavírají ústa. A pokud je upřímný, tak se možná ani tak moc měnit nechce. Vždyť se mu přece daří dobře. Biblické znalosti má, možná i uznání v církvi, ale vlastní postoj? Ale co si skutečně o mně a o mém životě myslí Bůh? Může mě opravdu co nejlépe používat pro své království – tak, jak sám chce? A zde se mnozí podobají Petrovi před Letnicemi.

Přichází chvíle, aby Petr a jemu podobní získali nový život. Nastává čas, aby lidé v Jeruzalémě poznali nového Petra – takového, který je pokřtěn Duchem. Jinými slovy: **Aby poznali někoho, komu jsou odpuštěny hříchy, kdo dal před Bohem a bližními do pořádku svůj postoj a má sílu ke svědectví, protože je plně pod Božím vlivem.**

Kdyby Petr nevzal vážně jasná Ježíšova slova, pokud by si neuvědomil svou vinu, nehledal odpuštění a nepřijal je a nezměnil svůj postoj, pak by se z něj nestal mocný kazatel. Pokud by se Petr vědomě a prakticky nevydal po nové cestě, pak by Letnice nezažil. Mohl by jezdit po všech „křesťanských konferencích křtu Duchem" a poskakovat z nohy na nohu, nic by se nestalo.

Vidíme, že sílu ke svědectví nemůžeme oddělit od pravého obrácení a odpuštění. Ale Boží Duch není pouze silou, nýbrž Osobou. Pokud bych měl kázat někde na náměstí sám, tak možná nebudu mít odvahu. Ale když věřím, že Ježíš je se mnou, pak už nejsem sám. Boží Duch mi skrze víru dává ke kázání sílu. Nepůsobí jako nějaký „energetický nápoj", nýbrž jako přítomná Osoba! Někteří by se odvážili přiznat se na náměstí k Ježíši, pokud u toho bude 300 věřících a jen jeden neobrácený. Pak se možná cítíme silní. Ale víra přece říká: Ježíš je se mnou po všechny dny. A je lepší jeden živý Kristus než 300 křesťanů. Pouze s Ježíšem jsme totiž vždycky v přesile! Pravá víra nás bude posilovat. Takto

chce Bůh obnovovat náš život – skrze naši víru v něj, pochopení jeho slova a naši poslušnost. Náš život má naplnit Boží realita. Celým svým životem bychom se měli dostat pod posvěcující Boží vliv. Pouze pokud si uvědomujeme své staré i současné hříchy, vyznáváme a opouštíme je, pouze pokud to myslíme vážně a obrátíme se k Bohu, jen tehdy můžeme být pokřtěni Duchem svatým a zažít to, co má Ježíš na mysli, když říká:

„Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky…“

Nemůžeme dostat sílu Ducha svatého, a současně si ve svém životě držet vědomé hříchy. Jedno vylučuje druhé.

Na jedné straně je psáno: Vaše vlastní hříchy vám zavírají ústa, na druhé straně stojí, že máme dostat sílu, abychom vydávali svědectví. Přemýšlej logicky. Co v nás musí tato síla Ducha svatého způsobit, aby se z člověka se zavřenými ústy stal odvážný svědek? Není to tak těžké. Tato síla Ducha svatého musí odpouštět hříchy.

Není to nádherné? A je to tak jednoduché. Ale funguje to pouze, když se odvrátíme od hříchu a skutečně chceme žít v harmonii s Bohem. A právě takové obrácení muselo předcházet Letnicím. I zde jasně vidíme: Křest Duchem svatým není žádnou „druhou zkušeností“, ale jde v prvé řadě o odpuštění hříchů a s tím spojené mocné osvobození ke svědecké službě.

Pokud chceme pokračovat v hříchu, pak Duch svatý nepřijde. Nemluvíme zde o „velkých či malých“ hříších, nýbrž o postoji k hříchu jako takovému.

Pokud není v pořádku náš postoj k hříchu, pak nemáme ani správný postoj k Bohu. Pokud v nás není odpor vůči hříchu, nejedná se o lásku k Bohu.

Jisté je však to, že Bůh nás chce pokřtít Duchem svatým a chce s námi žít.

Když Bůh vidí někoho, kdo činí pokání a uvěří v Ježíše, pak nečiní nic raději, než že vstoupí do jeho života, pokřtí ho Duchem svatým a začne s ním nový život. Ježíš řekl:

„Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“ (L 11,13)

Bůh si to přeje. Tak velmi si to přeje, že Ježíš byl dokonce hotov kvůli tomu zemřít. Nyní netouží po ničem víc, než aby toto dokonané dílo mohl uskutečňovat v nás. Ježíš je připraven. A nežádá toho příliš. Pokud se chceme dostat do svatého nebe ke svatému Bohu, pak musíme změnit svůj život.

Je to podivuhodné, ale je to pravda. Existují lidé, kteří se z nejhlubšího bahna hříchu upřímně obrátí a bez problémů zažijí křest Duchem svatým, aniž by to uměli správně teologicky vysvětlit. Žel existují však i jiní, kteří jsou již padesát let v církvi, dokážou všechno teologicky zařadit, ale mluví jako slepec o barvě a svými diskuzemi se posunují stále více mimo. Vždyť křest Duchem svatým není přece něco, o čem bychom měli diskutovat, ale spíše bychom měli konečně přestat s diskuzemi o hříchu či jeho přikrášlováním a odevzdat se Bohu.

MÁŠ DUCHA SVATÉHO, NEBO MÁ ON TEBE?

KAPITOLA 13

Často jsem slyšel rozhovory, diskuze, semináře a kázání, kde šlo o otázku „jak můžeme získat Ducha svatého". Samozřejmě existují určitá biblická místa, kde jde o to, že máme získat Ducha svatého. Ale vlastně se nejedná o to, že „máme získat Ducha svatého" jako nějaký „majetek, který nám dělá dobře", nýbrž otázka zní, jak Duch svatý získá nás. Rozumíme tomu rozdílu? Jde o to, abychom se stali poslušnými Boha. Při četbě následujícího verše si povšimněme souvislosti mezi tím, kdo je svědkem, a tím, kdo obdrží Ducha svatého.

„My jsme svědkové toho všeho a s námi Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají." (Sk 5,32)

Ducha svatého nezíská člověk díky tomu, že poskakuje, křičí či zpívá až do extáze, nýbrž když se od neposlušnosti obrátí k poslušnosti.

Téma „křest Duchem svatým" se nedá oddělit od poslušnosti. Bůh nám přikazuje odvrácení se od hříchu.

„Bůh ale přehlédl časy této nevědomosti a nyní ukládá všem lidem všude, aby činili pokání.“ (Sk 17,30)

Když jde v Bibli o vztah mezi Bohem a člověkem, pak můžeme klidně používat slovo „pozvání“. Když ale jde o téma hříchu, pak Bůh nezve, nýbrž nám ukládá obrácení. Nenavrhuje je pouze. Ducha svatého s veškerým požehnáním obdrží ti, kdo Boha poslouchají.

„My jsme svědkové toho všeho a s námi Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“ (Sk 5,32)

Boží hněv a odsouzení v plamenech čeká na ty, kteří nejsou poslušni evangelia.

„Proto jsme na vás hrdi v církvích Božích, neboť vaše víra je vytrvalá v každém pronásledování a útisku, které snášíte: to je předzvěst spravedlivého soudu Božího. Tak se stanete hodnými Božího království, pro něž trpíte. A je spravedlivé, že Bůh všem, kteří vás utiskují, odplatí útiskem, a vás utiskované spolu s námi vysvobodí, až se zjeví Pán Ježíš z nebe se svými mocnými anděly, aby v plameni ohně vykonal trest na těch, kteří neznají Boha, a na těch, kteří odpírají poslušnost evangeliu našeho Pána Ježíše. Jejich trestem bude věčná záhuba ‚daleko od Pána a slávy jeho moci…‘“ (2Te 1,4–9)

V Listu Římanům nacházíme nejpodrobnější výklad evangelia. Tento list začíná a končí tím, co apoštol Pavel chápe jako cíl: poslušností z víry.

„Skrze něho jsme přijali milost apoštolského poslání, aby ke cti jeho jména uposlechly a uvěřily všecky národy.“ (Ř 1,5)

„Sláva tomu, který má moc upevnit vás ve víře podle mého evangelia a podle zvěsti Ježíše Krista: v ní je odhaleno tajemství, které od věčných časů

nebylo vysloveno, nyní je však zjeveno prorockými Písmy a z příkazu věčného Boha stalo se známým mezi všemi národy, aby je poslušně přijali vírou.“ (Ř 16,25.26)

Ve středu Listu Římanům stojí důraz na poslušnost víry ze srdce.

„Díky Bohu za to, že jste sice byli služebníky hříchu, ale potom jste se ze srdce přiklonili k tomu učení, které vám bylo odevzdáno.“ (Ř 6,17)

Ne z donucení nebo ze strachu, ale z přesvědčení, z lásky k Bohu. O této poslušnosti jsem na moderních „konferencích křtu Duchem“ mnoho neslyšel. Ale Bible o ní mluví stále.

Vidíme tedy, že získání Ducha, neboli život v plnosti Ducha, nemůžeme oddělit od naší poslušnosti.

CO ZNAMENÁ PLNOST DUCHA SVATÉHO?

KAPITOLA 14

Když mnozí lidé mluví o plnosti Ducha, pak říkají: „Bůh vás chce naplnit Duchem svatým.“ Zní to téměř tak, jako bychom byli láhvemi, a protože nás Bůh chce naplnit Duchem svatým, stačí jen odzátkovat a hotovo. A pak zatřást! Poskakovat, bublat, stříkat. Ale tak to není. U „plnosti“ jde o to, abychom se nejprve dostali pod Boží „vliv“ a potom stále více a více byli v harmonii s Bohem. Jde o růst v posvěcení. Pavel říká, že máme být naplněni veškerou plností Boží (Ef 3,19). Přečti si někdy kapitoly, které předcházejí a následují. Stěží najdeme v Bibli jasnější výzvu k posvěcení života a k proměně do Kristovy podoby. Přečti si, jak jasně Pavel v Listu Efezským vyzývá k obrácení od hříchu a satana a zcela zřetelně říká, že hříšníci nespatří Boží království.

Pavel tedy nemyslí nadzdvihnout víčko – pustit Ducha dovnitř, zavřít víčko – a výsledkem je, že se cítíme dobře. Duchovní tableta extáze. Jde o to, abychom se celým svým životem dostali pod Boží vliv, abychom celý svůj život uvedli do harmonie s Bohem a jeho cíli, prioritami, hodnotami a přikázáními. Bez přesvědčení, že poslušnost Boha je tím nejlepším, co můžeme zažít, to nepůjde. Bez poslušnosti z víry a ze srdce jsme nepochopili evangelium – anebo jsme neposlušní vědomě. Musíme brát vážně důsledky, které z toho vyplývají (2Te 1,4nn).

Jde opravdu o to, že Kristus v nás chce být stále více živou skutečností. To má na mysli Pavel, když mluví o tom, že máme být naplněni veškerou plností Boží – ne tedy nadzdvihnout víčko, pustit Ducha dovnitř, potom dobře protřepat, aby to kypělo, prskalo a jiskřilo. Když říkají na konferencích: „Více plnosti Ducha!“, tak co to má být? Hlasitější hudba? Další a další opakování stejných textů? Ještě intenzivnější kvílení při zpěvu? Ještě mohutnější chichotání a smích? Ještě větší válení se po podlaze? Mocnější poskakování kolem? Více hysterického jekotu? Silnější škubání? **Připravovali se učedníci na Letnice a přijetí Ducha takto?** Neměli bychom se raději připravovat tak, že budeme stále více rozumět a brát vážně Boží slovo, evangelium a Ježíše Krista? Tím, že budeme rozjímat, modlit se, činit rozhodnutí a skrze opravdovou víru a obrácení se naprosto a zcela odevzdáme Bohu, abychom žili v posvěcení a tento svatý život prohlubovali?

Jak můžeme zůstávat v plnosti Ducha? Tak, že se každý den budeme starat o to, abychom se citově dobili? Zažil jsem lidi, kteří si pustili na plné pecky „křesťanské techno“ a potom poskakovali a řvali u toho, jako by je na nože bral, aby se duchovně naplnili… Horší byli snad jen Baalovi proroci za Elijáše.

Co činil Ježíš, aby zůstával v plnosti Ducha? Podívej se, co dělal v Getsemanské zahradě, když byl pokoušen. Modlil se, aby zůstal v harmonii s Boží vůlí. To, co potřebujeme dnes, když jsme pokoušeni, je taková modlitba – s tímto postojem.

To, co se dnes do určité míry odehrává na mnoha křesťanských konferencích či koncertech, není nic jiného než „pohanské zvyklosti“ zabalené do křesťanského hávu. Vybičovat se pomocí hudby či přivést se do extáze patřilo k praktikám baalovských náboženství. Je hrozné, co všechno se dnes nabízí jako „křesťanské“. Zažil jsem takové „křesťanské“ akce, kde skutečně řádil ďábel. V tom nejskutečnějším smyslu slova. Všechno začíná neškodně – několik krásných písní, ty zrychlují, jsou hlasitější, následuje opakování, další opakování, dokud člověk nevypne mozek a nedostane se zbavený vůle do extáze a pak to vypukne:

padání, válení se, poskakování, smích, křik, řev! Byl jsem na více „konferencích křtu Duchem“, kde pak „řečníci“ z pódia na lidi vystartovali a začali řvát jako posedlí, poráželi je, lidé padali či naprosto šíleli… Démonický blázinec – a všechno ve jménu Ježíše… Buďme opatrní. Ne všechno, co se odehrává ve jménu Ježíše, je skutečně Boží vůlí.

„VE JMÉNU JEŽÍŠE! VE JMÉNU JEŽÍŠE! VE JMÉNU JEŽÍŠE...“

KAPITOLA 15

V takových kruzích, kde se praktikují „falešné křty Duchem“, je rovněž široce rozšířené magické používání jména Ježíš. Ježíš řekl, že se máme modlit v jeho jménu. Ale co tím myslel? Je to zcela jednoduché. Když jsem například zaměstnán u nějaké firmy a něco pro tuto firmu nakupuji, tak to pro tu firmu nakupuji jménem té firmy. Smím přirozeně kupovat pouze takové věci, které jsou skutečně v zájmu firmy. Právě to má Ježíš na mysli. Máme se modlit za věci v jeho jménu, to znamená za takové věci, které jsou v souladu s Ježíšem a jeho královstvím, za věci, které si Ježíš přeje. **Modlit se ve jménu Ježíše znamená modlit se v harmonii s Boží vůlí (1J 5,14).**

Vůbec nejde o to, že své modlitby musíme vždy zakončovat slovy „ve jménu Ježíše“. Někteří totiž používají slova „ve jménu Ježíše“ jako magickou formulku a domnívají se, že pokud svou modlitbu takto nezakončí, Bůh je nevyslyší. Ale tak to není. Existují modlitby, které Bůh nemůže vyslyšet, protože jsou zlé, jak říká například Jakub (Jk 4,3), nebo je Bůh nemůže vyslyšet, protože lidé nechtějí opustit hřích (Iz 1,15). Špatné modlitby se slovy „ve jménu Ježíše“ nestanou lepšími, ale ani

dobré modlitby nebudou skrze formuli „ve jménu Ježíše“ vyslyšeny rychleji.

Bůh v přikázáních řekl jasně, že jeho jméno nemáme zneužívat. Ale co se dnes děje? Lidé řvou třeba desetkrát za sebou: „Ve jménu Ježíše! Ve jménu Ježíše! Ve jménu Ježíše…“ Myslí si totiž, že se tím bude manifestovat uskutečnění jejich přání. Potom to zní takto: „Nyní uvolňuji finance! Ve jménu Ježíše, ve jménu Ježíše!“ Je očividné, že zde dochází k magickému porozumění působení Ducha svatého, a proto i k magickému používání jména Ježíš. Byl jsem v jedné „církvi“, kde byli dopředu zavoláni všichni obchodníci a pak všichni volali: „Ve jménu Ježíše! Zákazníci přijďte! Ve jménu Ježíše! Zákazníci přijďte…“ To je magie! Lidé, kteří provozují bílou magii, nedělají nic jiného. Známe snad z Bible, že by někdo z apoštolů dělal něco takového? Ne. Představme si, že bych začal v hobby marketu na nějakého pracovníka křičet: „Ve jménu firmy, dejte mi zboží! Ve jménu firmy! Ve jménu firmy!“ Asi by na mne zavolal policii a sanitku. Základem tohoto pohledu je zcela chybný obraz Boha a Ducha. Jde o pohled hodný ústavu pro choromyslné. Když si pročteme Skutky apoštolů 9,10–18, uvidíme jasný příklad toho, co to znamená, modlit se ve jménu Ježíše. Někdo dostává konkrétní pověření uzdravit druhého, má ale starosti a obavy. Ty jsou však v modlitbě odstraněny a poté jde a jednoduše vykoná svou povinnost, jak mu byla uložena – a Bůh koná své. Tak prosté to je. Bez poskakování, bez opakování: „Ve jménu Ježíše, ve jménu Ježíše, ve jménu Ježíše!“

Duch je často vnímán jako nějaká „magická síla“ a jméno Ježíš jako „magická formulka“, která má tuto sílu vyvolat. Mluva je „křesťanská“, ale jsou to pohanské vlivy, jež si sem našly cestu – běda však, pokud na to někoho znepokojeně upozorníte, to pak můžete něco zažít.

Mnozí to nechápou, protože se to přece děje „ve jménu Ježíše“. Nesmíme však být tak slepí. Četl jsem v novinách inzerát nějaké

jasnovidky, která propagovala své služby. Psala, že umí vykládat karty, číst z kávové sedliny a vyzná se v Ježíšově učení. V těchto kruzích se to nazývá „bílá magie“. Tato forma magie našla už před dávnou dobou cestu do křesťanských kruhů a způsobila zde ohromné škody. Ježíš věděl, o čem mluví, když říká:

„Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů? A tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.“ (Mt 7,20–23)

Buďte opatrní! Ne všechno, co se odehrává v Ježíšově jménu, je skutečně ve shodě s Ježíšovou vůlí. Kdo opravdu žije podle Boží vůle a modlí se tedy v Ježíšově jménu, ví, že ho Bůh vyslýchá. Nemusí ječet, něco dokola mlít ani se vybičovávat do extáze či šílenství… To všechno činili Baalovi proroci, aby přivolali oheň z nebe. Elijáš to neměl zapotřebí. Jednoduše se modlil jednu modlitbu a Bůh ho vyslyšel (Jk 5,17). Tak prosté to je.

KŘEST DUCHEM SVATÝM A BOŽÍ ZÁKON

KAPITOLA 16

Jan Křtitel byl posledním prorokem, který odkazoval na Ježíše a křest Duchem svatým – ale nebyl jediným prorokem. Celý Starý zákon směřuje k této události, ale s jakým záměrem? Bůh říká:

*„Vložím vám do nitra **svého ducha**; učiním, že se budete řídit mými **nařízeními**, zachovávat moje řády a jednat podle nich…, budete mým lidem a já vám budu Bohem.“* (Ez 36,27.28)

Tato proroctví nesmíme přehlížet. Co je tedy tím velkým tématem celé Bible? Všichni lidé zhřešili. Bůh nás však chce od hříchů vysvobodit a vést společně s námi duchovní život. O tom pojednávají celé dějiny izraelského národa. Bůh chce být jejich Bohem. Ale jde to pouze tehdy, když lidé dodržují jeho zákony a naplňují je v lásce. Oni to ale neberou vážně a odpadají. Bůh je volá k obrácení a chce, aby konečně dodržovali jeho nařízení a nechali ho, aby se v jejich životě projevil jako Bůh. Ale lidé to tehdy nechtěli a většina to nechce ani dnes. Když velicí kazatelé volají: „probuzení“ či „oheň“, pak jde o určitou aktivitu. Když mluví o „pokoji“, pak jsou všichni „spokojeni“. Ale běda, pokud někdo začne mluvit o Božím „zákoně“, že ho je třeba dodržovat, protože je správný a důležitý… „Nekaz přece atmosféru!“

Tady vidíme, jak daleko jsme se vzdálili od pravého života v Duchu. Neboť Bible rozumí odpadnutí tak, že lidé nechtějí za zákonem vidět Boha a zákon neuznávají, tudíž ani nedodržují. Když jde o probuzení, je to přesně naopak. Lidé rozpoznávají za přikázáními Boha a význam z lásky dodržovaných Božích přikázání.

Jaké to může být „probuzení", pokud nezahrnuje morální obrácení? Tisíce lidí dnes čekají na „probuzení" a představují si, že široké masy populace poznají Boha skrze nadpřirozená zjevení a projevy Ducha. AVŠAK: I kdyby se Bůh mocně zjevil a lidé by jej „poznali", nebylo by to ještě probuzení v biblickém slova smyslu. Taková „probuzení" se odehrávala i tehdy, když Ježíš konal znamení a zázraky. Lidé chválili Boha, věřili ve jméno Ježíš, ALE NECHÁPALI EVANGELIUM A NEOBRÁTILI SE, NÝBRŽ PŘIBILI JEŽÍŠE NA KŘÍŽ. Proto je naprosto nebiblické domnívat se, že se lidé automaticky obrátí, když uvidí znamení a zázraky. To zažíval Ježíš během tří let svého působení. Vracíme se znovu k tomu, že „vědomosti" či „poznání" ještě neznamenají obrácení. Bohu nejde o to, aby všichni věděli, že existuje, nýbrž aby se poslušně obrátili. Právě obrácení by mělo být pravým probuzením. Ale o to zpravidla v takových kruzích, kde se „prorokuje" probuzení, nejde. Když se prorokuje probuzení bez morálního obrácení a posvěcení, je to probuzení od ďábla. A taková „probuzení" se odehrávají stále znovu. Škubání, křik, válení se… Zachraň se, kdo můžeš!

Boží proroctví kladou vylití Ducha do souvislosti s dodržováním přikázání, a to z porozumění, přesvědčení a lásky. O tom však dnes chce sotva kdo slyšet. Ovšem „křest Duchem", který jde na úkor svatého života, je nápad satanův. Křest Duchem, který nesouvisí s důsledným obrácením, křest Duchem, v jehož základu není pravé pokání, křest Duchem, který zamlčuje dílo kříže a ponechává hříšníka takového, jaký je, to je křest Duchem démonů – těch, kdo svádějí a kdo jsou svedeni – a něco takové-

ho jsem zažil až příliš častokrát. Kdo je pokřtěn Duchem svatým, ten může říci spolu se žalmistou:

„Hospodinův zákon je dokonalý, udržuje při životě. Hospodinovo svědectví je pravdivé, nezkušený jím zmoudří. Hospodinova ustanovení jsou přímá, jsou pro radost srdci. Hospodinovo přikázání je ryzí, dává očím světlo. Hospodinova bázeň je čistá, obstojí navždy. Hospodinovy řády jsou pravda, jsou nejvýš spravedlivé, nad zlato vzácnější, nad množství ryzího zlata…" (Ž 19,8–11)

Mnozí chtějí skrze víru dosáhnout bohatství, ale zde jde o něco, co je vzácnější než zlaté cihly. Právě k tomuto poznání musíme, mimo jiné, dospět, pokud máme být pokřtěni Duchem. Někteří říkají: „Ale to je Starý zákon!" Kdo takto přemýšlí, ten opravdu něco nepochopil! Pavel v Novém zákoně mluví o Písmech Starého zákona jinak:

„Veškeré Písmo (a mluví o Starém zákonu, protože Nový zákon ještě neexistoval) *pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu."* (2Tm 3,16)

Chceme být náležitě vybaveni ke každému dobrému činu? Chceme být vyučeni, usvědčováni, napravováni, vychováváni ve spravedlnosti, chceme být připraveni od Boha? Právě zde jedná Duch svatý (J 14,26) tak, aby došlo ke křtu Duchem svatým, a ani potom s člověkem Duch svatý jistě nekončí. To jsou věci, které potřebujeme na každý den.

Mnozí dnes říkají, že Boží zákon již neplatí, protože Pavel mluví o tom, že zákon byl odstraněn. Dotknu se toho nyní jen krátce, neboť jsem na toto téma vydal zvláštní knihu. Zcela stručně: Jedná se zde o chybné porozumění Starému zákonu a Pavlovi. V Bibli totiž existují různé zákony a otázka zní, který zákon je zrušen. Přírodní zákony? Zákon víry? Nebo zákon Ducha? Ane-

bo zákon hříchu? Desatero přikázání, anebo zákon Mojžíšův? Když jsem se na to zeptal jednoho známého kazatele, jen na mě hleděl s otevřenými ústy!

Mnozí nikdy nepřemýšleli o tom, že v Bibli existují různé zákony. Kde tedy stojí, že je zrušeno Desatero? Nikde!

Ve Starém zákoně je řeč o dvou velkých zákonech. Zaprvé je to Desatero zapsané do kamene Božím prstem a uložené do schrány smlouvy (Ex 25,16) a zadruhé Mojžíšův zákon zapsaný Mojžíšem vlastní rukou na pergamen a uložený nikoliv do schrány smlouvy, nýbrž po její straně (Dt 31,26) – protože právě Mojžíšův zákon byl skrze Ježíše odstraněn, ne Desatero.

Bible tedy činí mezi oběma zákony rozdíl. Desatero Božích přikázání zůstává platné po celou věčnost – na něj Pavel nemyslí, když říká, že je zákon zrušen. Jde o obětní předpisy Mojžíšova zákona. Ty byly uloženy po straně schrány smlouvy, protože byly později odstraněny prostřednictvím Beránka Božího na kříži. Všechny tyto zvířecí oběti byly symbolem na Ježíše a nyní Ježíš jako Beránek Boží zemřel za hříchy světa, a tím byl tento zákon odstraněn.

Tak jednoduché to je s tímto zrušeným zákonem. Není odstraněno Desatero, nýbrž rituální zákon, protože ten byl skrze Ježíše na kříži naplněn. Byl potřebný právě proto, že důležité Desatero bylo porušováno. Potřebujeme odpuštění. Proto byl zaveden Mojžíšův zákon s obětními předpisy, které svědčily o Ježíši. Jeho dílem byly učiněny nadbytečnými. Potřebujeme odpuštění, abychom se mohli obrátit a poté dodržovali Boží přikázání – naplněni Duchem a z lásky – protože jsou důležitá, správná a svatá. Kdyby bylo Desatero zrušeno, pak by Bůh zrušil sám sebe, neboť jak Desatero začíná? „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh!“ Kde má Desatero svůj původ? V BOŽÍ MORÁLCE. Bůh je zavázán tomu, co je dobré a správné, a zavazuje i nás k tomu, abychom dodržovali

jeho přikázání. Kdo ignoruje Desatero, ten ignoruje Boha. Kdo chce zrušit Desatero, ten chce zrušit Boha.

Představme si, že bych se postavil za stěnu z lepenky a vyvrtal v ní deset dírek, kterými bych prostrčil svých deset prstů a pak řekl: „Jsem Kornelius Novak!" Je tak těžké pochopit, kdo je s těmito deseti prsty neoddělitelně spojen? Je tak těžké pochopit, kdo k nám natahuje svých deset prstů? Bůh k nám zde vztahuje své ruce. Chce s námi žít v harmonii. Co se stane tomu, kdo mi zlomí malíček? Není to tak hrozné, protože mi zlomil jenom malíček? Anebo bude mít se mnou ohromný problém? Jak je to s porušením jednoho „malého přikázání"? Většina lidí prostě nechápe, že zde jde o Boha.

Slyšel jsem „hvězdné kazatele", kteří se na tomto místě nacházejí v naprostém bludu, protože prostě nechtějí číst Bibli. Tak svádějí tisíce lidí k tomu, aby se neobrátili a nadále porušovali Boží přikázání a ještě se u toho cítili duchovně. Jeden uznávaný kazatel v Norsku mrštil při jedné bohoslužbě za povyku „probuzených křesťanů" Desaterem demonstrativně do koše – to je absolutní zaslepení. Vždyť Ježíš řekl:

„Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane. Kdo by tedy zrušil jediné z těchto nejmenších přikázání a tak učil lidi, bude v království nebeském vyhlášen za nejmenšího; kdo by je však zachovával a učil, ten bude v království nebeském vyhlášen velkým."
(Mt 5,17–19)

Ježíš jasně mluvil o tom, že ani Zákon, ani poselství proroků není zrušeno. Naopak: K vylití Ducha svatého dojde pouze tehdy, když se obrátíme k Bohu a jsme ochotni žít podle přikázání. Toto poselství se táhne všemi proroctvími, která v Bibli směřují k vylití Ducha.

Pavel mluví konkrétně o tom, že „láska" naplňuje jednotlivá Boží přikázání (Ř 13,8–10). Kdo má pravou lásku k Bohu, ten naplňuje Desatero láskou a životem, slovy i skutky.

Někteří lidé se domnívají, že mohou klidně nadále hřešit, protože stojí pod „milostí". Ale podívejme se, co říká Bible o cíli milosti, a zkoumejme, zda se to shoduje s tím, co jsme slyšeli, nebo s tím, co si sám myslíš.

*„**Boží** spásná **milost** se totiž zjevila všem lidem. **Učí nás**, abychom se zřekli bezbožnosti a světských žádostí a žili na tomto světě rozvážně, spravedlivě a zbožně, v očekávání té požehnané naděje – slavného příchodu našeho velikého Boha a Spasitele Ježíše Krista. On dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil z veškeré nepravosti a **očistil** si pro sebe zvláštní lid, horlivý konat dobro."* (Tt 2,11–14; B21)

Tady se odehrává křest Duchem svatým. Ježíš si očišťuje vlastní lid. V které zemi je omilostněn zločinec a pak je mu sděleno: „Od této chvíle už to se zákonem nemusíte brát tak vážně." Existuje někde něco takového? Vůbec nikde. A u Boha teprve ne! Musíme se obrátit, abychom mohli být omilostněni, a musíme žít v posvěcení, pokud chceme pod milostí zůstat. Kdo svým životem neprokazuje, že je na úzké cestě do svatého nebe, ten se tam také nedostane.

Právě zde má své místo křest Duchem svatým. Právě k tomu směřuje Boží milost. Nenechává nás takovými, jací jsme, nýbrž nás přímo vtahuje do procesu posvěcení. Bůh sám si **očišťuje** svůj lid a přijímá ho za vlastnictví. Bůh křtí a dále jde o to, nechat se stále více naplňovat – růst v posvěcení. Boží milost nás vychovává a nenechává nás takovými, jakými jsme byli. Na této cestě zažíváme větší hloubku, šíři a výšku radosti z čistého svědomí. Naplňuje nás radost, kterou prožíváme, když činíme dobře druhým, protože čím dál více milujeme Boha a bližního, a to nejen

pouze slovy, ale také činy. Tak jak to Pavel výše napsal: „…očistil si pro sebe vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích“.

Co má Bůh a bližní z toho, když pár chlápků poskakuje na konferencích, emocionálně se napumpuje a potom nadále žije v hříchu? Co má Bůh a svět z toho, když tisíce lidí zpívají o lásce, rozplývají se a mluví o milosti, pokud se morálně neobrátí, nečiní pokroky v posvěcení a za jejich vírou nenásledují dobré skutky? Bohu to musí jít určitě na nervy! To vyjádřil již kdysi slovy:

„Přicházejí k tobě, jako když se schází lid k rokování, a sedají si před tebou jako můj lid. Poslouchají tvá slova, ale podle nich nejednají. ***V ústech mají horoucí slova o tom, co udělají, ale jejich srdce tíhne za jejich mrzkým ziskem.*** *Tys pro ně jako ten, kdo* ***horoucně a krásně zpívá*** *a pěkně hraje.* ***Poslouchají tvá slova, ale vůbec podle nich nejednají.*** *Až to přijde, a už to nadchází, poznají, že byl mezi nimi prorok.“* (Ez 33,31–33)

Není to zajímavé, jak přesně Bůh předpověděl, co můžeme zažít na mnoha „křesťanských konferencích a bohoslužbách“? Písně o lásce, až se člověk vznáší v oblacích, milost, milost, milost – ale milost, která zamlčuje důsledné obrácení a horlivé dobré skutky. Nejde zde o dobré skutky, kterými si má člověk zasloužit Boží lásku, nýbrž o dobré skutky, které jsou ovocem pravého obrácení.

Bůh to říká naprosto jasně: Milostné písně bez důsledného obrácení se od hříchu a poslušnosti jeho slova ho nezajímají. To řekl Bůh skrze proroka Ezechiela, to řekl také Ježíš Petrovi. Do nebe se nedostane ten, kdo nejhlasitěji dává najevo lásku, protože platí:

„Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.“ **(Zj 14,12)**

Lze to vyjádřit ještě jasněji? V kruzích, kde je chybně chápán křest Duchem svatým, se často také chybně chápe mnohé další.

Tito lidé toho, kdo připomíná, že se mají dodržovat Boží přikázání, hned ocejchují jako „zákoníka“. Přitom proroci jasně říkají, že právě to je cílem vylití Ducha. A Ježíš to zřetelně potvrzuje, jak můžeme číst ve Zjevení. Pokud jsme pokřtěni Duchem svatým a jím naplněni, potom – stejně jako Ježíš – naplňujeme Boží přikázání láskou. Potom nejenže nelžeme, ale říkáme pravdu. Nedychtíme po ženě či domě bližního, nýbrž jsme spokojeni s tím, co máme. Nekrademe, ale místo toho dáváme. To znamená naplňovat Boží přikázání láskou!

Kdo nenaplňuje Boží přikázání láskou, ten si nemůže namlouvat, že má plnost Ducha.

ROZDÍL MEZI DUCHEM POKŘTĚNÝM KŘESŤANEM, KTERÝ STOJÍ V PROCESU POSVĚCENÍ, A ZÁKONICKÝM ČLOVĚKEM

KAPITOLA 17

Mnozí lidé nerozumějí rozdílu mezi zákonickým člověkem a křesťanem pokřtěným Duchem. Mají tak převrácené „poznání", že si myslí, že člověk, který mluví o Božím zákoně, je zákoník. Některé kruhy skutečně žijí v takovém bludu, že když někdo řekne, že je třeba dodržovat zákon, tak řeknou: „To je zákoník."

Chápejme dobře:
Zákonický člověk dodržuje přikázání, protože **doufá**, že tím bude zachráněn. Často to ani nejsou Boží přikázání, nýbrž přikázání lidská, která se pokouší dodržovat. Ale dokonce i tehdy, když se jedná o Boží přikázání a když je onen zákonický člověk shledává dobrými a správnými – což přece není nic špatného –

zůstává problémem, že takový zákonický člověk nechápe potřebu odpuštění hříchů skrze Ježíše Krista. Přičítá totiž záchranu svým dobrým skutkům. A to je ta chyba!

Ale to křesťan pokřtěný Duchem nedělá. Nedodržuje Boží přikázání proto, že doufá, že tím bude zachráněn, ale protože ví, že jsou správná a důležitá a jsou výrazem Božího charakteru. Hříšník je během svého života v hříchu nedodržoval, a proto si zaslouží věčné zatracení. Ale nyní vnímá Boží lásku a to, že Bůh je dobrý a má pravdu. Chápe, že Bůh, který stvořil jeho život, ví, jak nejlépe lze život šťastně žít. Chce dodržovat Boží přikázání, protože si uvědomuje, že jsou správná a důležitá. Chápe také, že Ježíš za něj zástupně zemřel, a tím je naplněna Boží spravedlnost. Už se nemusí obávat věčného zatracení, ale smí se skrze Ježíše obrátit k Bohu a začít s ním nový život. Přemožen touto Boží láskou prožívá obrácení, uvěří v Ježíše Krista a z plného přesvědčení žije v harmonii s Bohem, jeho slovem i jeho přikázáními – ne proto, aby si zasloužil spasení, **nýbrž proto, že je skrze Ježíše spasen**.

Chápeme ten rozdíl?
Abychom to řekli stručně: Zákonický člověk dodržuje přikázání, **aby** byl zachráněn. Naproti tomu zachráněný člověk dodržuje přikázání ne proto, aby si zasloužil spasení, nýbrž **proto, že miluje Boha, který je dal, a ví, že přikázání** jsou svatá, správná a důležitá. Zamysleme se nyní nad nebeskou budoucností. **Proč budou lidé v nebi dokonale dodržovat Boží přikázání? Určitě ne proto, aby byli zachráněni. Vždyť již jsou zachráněni. Dodržují přikázání proto, že to jsou Boží přikázání a platí v jeho království. Tato přikázání platí, protože jsou správná a důležitá. Dodržují Boží přikázání, protože nebeský pokoj, radost a blaženost závisí na tom, že je všichni dodržují. Co má vlastně Ježíš na mysli, když nás učí modlit se: „Přijď království tvé. Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.“ Přemýšlejme o tom.**

Jeden bratr řekl: „Od té doby, co jsem začal světit sobotu, říkají druzí, že jsem se stal zákonickým. Zvláštní je, že zatímco v sobotu odpočívám od všech svých skutků, tak mi předhazují, že „činím zákonické skutky, abych byl zachráněn“. Přitom v sobotu od svých skutků odpočívám a chválím Boha, Stvořitele a Vykupitele. Nesvětím sobotu proto, abych byl zachráněn, ale proto, že je pro mne radostí a ctí činit to, co Bůh chce.“

Má samozřejmě pravdu. Existují přirozeně lidé, kteří chtějí dodržovat Boží přikázání zákonickým způsobem, a to jistě není dobré. Existují však i lidé, kteří naplňují Boží zákon láskou, protože se skrze víru v Ježíše Krista obrátili k Bohu a žijí s ním v harmonii, a to je velmi dobré.

Mnozí mi řekli: „Ale dnes přece platí Ježíšův zákon lásky.“ Samozřejmě! Ale co to znamená? Je to láska, když svému bližnímu lžeš? Je to snad láska, když svého bližního okrádáš? Je to láska, když podvádíš svou ženu s jinou? … Co je to za diskuzi? Je přece naprosto pošetilé mluvit o lásce, která jde proti Desateru. Opak je pravdou. Kdo miluje Boha, ten přikázání dodržuje z lásky k Bohu a ke svým bližním, jak to říká Pavel (Ř 13,8–10). Kdo ve víře pochopí, co pro něj Ježíš na kříži vykonal, ten nechce nic jiného než žít v harmonii s Bohem. A to nejde na úkor dodržování Božích přikázání.

„Láska“ znamená, že Boží přikázání nedodržujeme z „povinnosti“, ze „strachu“ či z „tradice“; „láska“ naopak znamená, že je dodržujeme dobrovolně a z přesvědčení. Pavlovi šlo o to, abychom byli poslušní ze srdce (Ř 6,17). Vše, co činíme z lásky, činíme dobrovolně a z přesvědčení. Nemusí mne nikdo nutit, abych šel na procházku se svými psy, protože to mám rád. Můžete mi to zkusit vymluvit, ale stejně to udělám. A právě o tom hovoří Boží slovo, když mluví o lásce. Skrze kříž jsme osvobozeni od „zákonictví, povinnosti, strachu, tradice…“ a nasměrováni k postoji „lásky“. Dodržujeme Boží přikázání dobrovolně a z přesvědčení a naplňujeme je láskou.

To je podstatná část pravého křesťanského života. Žel tisíce lidí v evropských církvích to nechápou, jak to můžeme vidět na morálním úpadku. V církvích se mezitím začal tolerovat každý hřích, který se tam usadil, a pořád se mluví o „lásce“, „křtu Duchem“ a „probuzení“… Kdy skutečně dojde k opravdovému probuzení, křtu Duchem a lásce? Bůh je láska, a proto netoleruje žádný hřích, nýbrž žádá obrácení. Kdo se nechce obrátit, kdo nechce dodržovat Boží přikázání, kdo má jiné pojetí „morálky“ než Bůh, ten nespatří Boží království (Ef 4). Kdo nezůstává v poslušnosti evangelia, ten bude – až se Ježíš vrátí (2Te 1,4nn) – trpět následky v plamenech. Boží láska nečiní z Boha žádného tolerantního a lhostejného hlupáka. Bůh je svatý Bůh, který nechce mít nic společného s hříchem – a žádá obrácení (Sk 17,30).

CO SE ODEHRÁLO O LETNICÍCH?

KAPITOLA 18

Pochopili jsme, čím se učedníci zabývali před křtem Duchem svatým. Letnice je zastihly jako připravené lidi, kteří se zcela a úplně odevzdali Bohu.

„Ti všichni se svorně a vytrvale modlili…“ (Sk 1,14)

„Když nastal den Letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě. Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký vichr, a naplnil celý dům, kde byli. A ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden; všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat.“ (Sk 2,1–4)

Tady vidíme, co se odehrálo viditelně a slyšitelně. Staly se však i věci neviditelné, neboť Bůh Otec a Ježíš se vrátili v Duchu. Ježíš po čtyřiceti dnech odešel zpět k Otci a Otec spolu se Synem přišli v Duchu, tak jak to Ježíš stále znovu předpovídal – a učinili si v onom „modlitebním shromáždění“ svůj příbytek. Učedníci se obrátili, odevzdali se Bohu a byli pokřtěni Duchem svatým, očištěni a naplněni. **Dokonané dílo kříže se v nich stalo skutečností.** Tím byli proměněni v chrám Ducha svatého. Z modlitebníků

se stal dům modlitby živého Boha. Bůh se mezi nimi procházel (2K 6,16).

Z toho můžeme vyvodit, že při hovoru s Ježíšem nebyl Petr ještě obrácený. Před křížem evangeliu nerozuměl, a když mu porozuměl a Ježíš ho vyzval, byl nerozhodný. Domýšlíme se, že o tom Petr přemýšlel, dumal a potom došel ke správnému rozhodnutí, které pak společně s ostatními vyjádřil v modlitbě. Petr byl pokřtěn Duchem svatým, když se o Letnicích obrátil. Síla Ducha svatého otevřela Petrova zavřená hříšná ústa k vydávání svědectví.

Důležitý závěr: Křest Duchem svatým nebyl pro nikoho z učedníků „druhou zkušeností", nýbrž Letnice byly odpovědí na průnik učedníků ke správné víře se správným postojem.

Ježíšovy učedníky před Letnicemi můžeme přirovnat k lidem, kteří přijdou do církve, možná začnou studovat biblický kurz, naučí se něco nového, něco vyzkoušejí, ale ještě se vlastně nerozhodli. Může tomu být tak, že se účastní spolu s ostatními, ale ještě nejsou obráceni. Přizpůsobí se, ale ještě neopustili hřích a svět. Tak to může fungovat po celá léta, dokonce desetiletí. Potkal jsem nesčetné „členy sboru", vedoucí chval, diakony, pastory, doktory a profesory teologie i církevní vedoucí, kteří nebyli obráceni. A pokud se nyní domníváte, že jsem ve svém úsudku tvrdý, pak ještě povím, že do svého pozorování počítám pouze ty, kteří se tam řadí podle své vlastní výpovědi. Lidi, kteří našli své místo v celosvětových křesťanských organizacích, mluví o Ježíši, ale ignorují a nechápou poselství Bible o kříži, obrácení a posvěcení. Takoví lidé existují v tradičních církvích, ale i v moderních křesťanských „hnutích".

Všechno má svůj čas. Před křížem toho Ježíšovi učedníci moc nepochopili. Nebyli obráceni, znovuzrozeni či pokřtěni Duchem svatým. Ježíše následovali jen tak zlehka. Na kříži Ježíš dokonal křest od hříchů a po vzkříšení učedníkům vše vysvětlil a vyžado-

val důsledné obrácení a víru. Potom museli čekat, protože Ježíš se musel nejprve vrátit k Otci, aby si spolu s Otcem mohl v učednících učinit příbytek.

Učedníci museli v tomto čase čekání přemýšlet, zda skutečně chtějí do svého života Ježíše v Duchu přijmout.

Nebylo to automatické, Bůh přece nikoho nenutí. Ale oni se rozhodli, že chtějí. A protože se s vírou odevzdali Bohu, přišel Ježíš do jejich života a uskutečnil v nich dílo kříže. Nyní věděli: Je mi odpuštěno! Ježíš žije ve mně (Ga 2,20). Teď již nejen pouze věděli, že existuje odpuštění hříchů, ale i to, že Ježíš si v nich učinil příbytek a daroval jim odpuštění. Věděli: Bůh nás přijal. Jsem Boží dítě. Nyní prožili to, o čem kázal Jan Křtitel a čemu předtím vůbec nerozuměli. **Teď zakusili na vlastní kůži, co znamená Beránek Boží a křest Duchem.**

Pokud tedy chceme posoudit, co se o Letnicích neviditelně odehrálo, potom musíme mít na zřeteli ona tři biblická místa, kterými jsme se nyní zabývali. Učedníci se v pokání odevzdali Ježíši Kristu, a tak se v nich dokonané dílo stalo skrze Ducha svatého skutečností – a stali se tedy Kristovým tělem, církví.

DRUHÁ ZKUŠENOST

KAPITOLA 19

Jak již víme, existují lidé, kteří tvrdí, že křest Duchem je událostí následující po obrácení a znovuzrození – třeba o dva nebo pět let později. Mluví proto o druhé zkušenosti. Kdo zohledňuje věci, o nichž jsme zde pojednali, ten k takovému závěru dojít nemůže. Kde však někteří lidé vůbec berou myšlenku druhé zkušenosti?

Zaprvé – někteří vycházejí z toho, že učedníci byli obráceni a znovuzrozeni již dlouho před Letnicemi a pak o Letnicích prožili druhou zkušenost. Ale tak tomu není, jak jsme již pochopili. Kdyby byly Letnice „druhou zkušeností", kde byla pak první zkušenost? Tvrdí se, že „první zkušenost" znamená obrácení, ale učedníci se v pravém slova smyslu obrátili teprve o Letnicích. Teprve poté pochopili evangelium, teprve potom vzali Ježíšovu výzvu k následování skutečně vážně a proměnili svůj postoj.

Potíže představuje text, ve kterém se Ježíš po zmrtvýchvstání setkává s učedníky, dechne na ně a řekne:

„*Přijměte Ducha svatého.*" (J 20,22)

Někteří tomu rozumějí tak, že tady Ježíš učedníkům skutečně vdechl Ducha svatého, tak říkajíc jako první zkušenost, a pro-

to považují Letnice, a tedy i křest Duchem svatým, za zkušenost druhou. Avšak zde nestojí, že Ježíš v této chvíli učedníkům skutečně vdechl Ducha svatého. Pokusme si to představit a uvědomme si tehdejší situaci. Ježíš se vynoří před vyděšenými a pochybujícími učedníky a – lhostejno, co chtějí, čemu věří či co si myslí – všem je vdechnut Duch svatý, ať už to chtějí, nebo ne. Uvědomme si, že v této chvíli vůbec nechápali kříž a evangelium. Ani pokud jde o misii, ještě nic nechápali. A Ježíš jim prostě dává Ducha svatého a posílá je, aby šli (J 20,21–23)?

To nějak nesedí. Je Duch svatý něco, co se nám může vnutit, ať už to chceme, či nikoliv – bez ohledu na to, čemu věříme, a bez ohledu na náš postoj? Pokud je toto první zkušenost, potom teologie obrácení a znovuzrození musí znít asi takto:

Když jde o obrácení a znovuzrození, můžeme mít klidně špatné poznání o Ježíši a chybnou víru, můžeme pochybovat a být neochotní, neboť Ježíš Ducha svatého vnutí tomu, komu chce.

Je to biblické?

Skutečně zde došlo k vyslání Ježíšových učedníků? Tedy přijali Ducha a byli vysláni, aniž cokoliv pochopili a byli na to připraveni, aniž byli dotázáni, zda to vůbec chtějí? Shoduje se to s tím, co se píše na jiných místech Bible? Ne. Máme dobrý důvod vysvětlit tuto událost jiným způsobem. Asi takto:

Učedníci do této doby Ježíšovu pravou identitu ani jeho dílo nechápali. Byl ukřižován a oni byli zoufalí. Jejich iluze a vzdušné zámky, kdy se již viděli po jeho pravici a levici na trůnu, byly pryč. Učedníci si kladli tuto velkou otázku: Kdo byl skutečně Ježíš? Jak jsme již pochopili, učedníci nepochybovali o Ježíšových zázracích, ale ta velká otázka zněla: Kdo je Ježíš? Ano, Mesiáš, ale co to skutečně znamená, když nejde o politické osvobození od Římanů? Ježíš stále znovu zdůrazňoval, že On a Otec jsou jedno, ale jak to měli pochopit? A najednou před nimi stojí Ježíš – vzkříšený z mrtvých – a dechne na ně… Co se stalo?

Učedníkům přeběhl mráz po zádech, protože věděli, co to znamená. Do té doby to učinil pouze Jeden, jak se to učili odmalička: Bůh, když stvořil člověka. A nyní stál před nimi – živý Bůh v lidské podobě. To, co za jeho života nechápali a nerozeznávali, nyní proniklo i tím nejzatvrzelejším pochybovačem: „Můj Pán a můj Bůh." **Tímto dechnutím dal Ježíš najevo, kým je – Stvořitelem vesmíru.** Ale nejen to. Tímto dechnutím současně Ježíš vytváří paralelu. Bůh při prvním stvoření vdechl lidem život. Nyní Bůh „formuje" nové stvoření skrze Ježíše Krista. Pavel později napíše, že skrze Ježíše jsme nové stvoření. **Tímto dechnutím vytyčuje Ježíš od počátku svého vzkříšení směr a cíl: Skrze vylití Ducha se lidé stávají novým stvořením. Slovy „přijměte Ducha svatého" zaměřuje Ježíš pozornost právě tímto směrem.**

K tomuto novému stvoření však patří také svobodná vůle člověka a obrácení. Smíme proto v Ježíšově dechnutí a slovech „přijměte Ducha svatého" vnímat úvod k tomu, co bude následovat. Ježíš zde symbolicky naznačuje, jakým směrem se vše bude ubírat dál. Dokonce zde již zmiňuje i téma „vyslání a misie", ačkoliv konkrétní příkaz k misii následoval teprve čtyřicet dní poté – s důraznou výzvou, že mají nejprve čekat na Ducha svatého (Sk 1,4). Ještě jim tedy nebyl dán.

Nemusíme akceptovat, že zde Ježíš vnucuje Ducha svatého nevědomým a neochotným učedníkům. Nejedná se zde o první zkušenost. Pokud by tomu tak bylo, potom bychom se museli ptát, co tedy toto dechnutí způsobilo či změnilo? Co přineslo? Jan nepopisuje zhola nic, protože se tady zřejmě vůbec nic nestalo. Učedníci byli i nadále stejně nevědomí jako předtím, i po tomto symbolickém Ježíšově úkonu znovu doufali v politické království (Sk 1,6). Byli stále povrchní a nerozhodní, jak to vidíme na Petrovi. Pokud tedy obdrželi Ducha, co se stalo, čeho dosáhli? Vůbec ničeho! Jinak by to Jan jistě vysvětlil. Ale zde nešlo o žádnou první zkušenost, žádné obrácení, znovuzrození, proměnu ani o žádné vysvětlení. Nejednalo se tedy o první zku-

šenost a Letnice nejsou druhou zkušeností – vždyť teprve o Letnicích se učedníci obrátili, byli pokřtěni Duchem svatým, a tím se znovu narodili.

Ti, kteří hovoří o „druhé zkušenosti", tak také tvrdí, že první zkušeností je „obrácení". Ale kde vidíme, že se učedníci při tomto dechnutí obrátili? O obrácení zde nic nestojí. Prožili neobyčejné zjevení Ježíšova božství, ale nedošlo zde k obrácení, jaké Ježíš vyžaduje. Učedníci museli být k tomu nejprve vyučeni a vyzváni, jak jsme o tom již mluvili. Poznání ale ještě není obrácení. Ježíš potkal na jedné cestě démony, kteří ho vyznali jako Svatého Božího. Všichni démoni vyznají, že Ježíš je Pán, ale neobrátí se. Ke konverzi nepatří pouze „poznání" a „uznání", ale právě obrácení. To dnes mnozí zaměňují. Bohu nejde jen o to, abychom „v něj věřili" – v tom smyslu i démoni věří (Jk 2,19), stejně tak věřil i kouzelník Šimon (Sk 8,13). Taková víra však nezachraňuje. Víra, která nevede k pravému obrácení, není spasitelnou vírou. Ani slovem zde není zmíněno, že se učedníci obrátili. Neodehrála se zde žádná první zkušenost a ani Letnice nejsou žádnou druhou zkušeností.

V Bibli nejsou popsány žádné druhé zkušenosti ve formě křtů Duchem. Pokaždé, když lidé ve Skutcích apoštolů obdrželi Ducha svatého, tak tomu přímo předcházelo zvěstování evangelia a obrácení. To vidíme zcela jasně o Letnicích a zcela zřetelně také v 10. kapitole u Kornélia. Jednotlivé příběhy nepopisují zvěst pokaždé do detailů, neboť pisatel Lukáš se nechtěl a ani nemusel neustále opakovat. Později ve Skutcích apoštolů nacházíme určitá vyprávění, ve kterých jde jen o krátká shrnutí, ale lze si vyvodit, že také tam bylo vysvětleno evangelium a důležité souvislosti dříve, než se onen člověk s vírou obrátil, byly na něj vloženy ruce a přijal Ducha svatého. Při studiu Bible můžeme jednoznačně zjistit, že lidé nebyli Duchem naplněni „z čistého nebe" – bez poslušnosti víry v rozhodující skutečnosti. Celkový kontext Bible zřetelně ukazuje, že předpokladem bylo jasné zvěstování evangelia, stejně jako pochopení, víra v evangelium a obrácení.

Podívejme se například na Skutky 19,1–7. Tito muži byli pokřtěni Janovým křtem a nevěděli, že existuje křest Duchem svatým. Ještě neslyšeli, co pro ně Ježíš udělal. Takže to museli uslyšet. Teprve potom na ně Pavel vkládá ruce – poté, co zvěstoval, vysvětlil a uviděl, že věří a chtějí svůj život předat Ježíši. Tito „Janovi učedníci" nezískali křest Duchem jen tak mimoděk, nýbrž museli pochopit Ježíše tak, aby v něj mohli uvěřit. Potom byli pokřtěni Duchem svatým a začali mluvit v jazycích. Ale oni neprožili žádnou druhou zkušenost. Toto byla chvíle, kdy uslyšeli o Ježíši a uvěřili v něj. Byla to jejich první zkušenost a právě zde byli pokřtěni Duchem svatým. **Zde byla naplněna potřeba, která byla probuzená Janem Křtitelem u Jordánu!** Ani zde nebylo důležité ono vnější znamení mluvení v jazycích, nýbrž víra v Ježíše Krista.

Je pošetilé domnívat se, že tito učedníci prožili „první zkušenost" u Jana Křtitele. Jistě, oni tam zažili něco důležitého. Ale slovy „první zkušenost" mají někteří lidé na mysli obrácení a znovuzrození – oddělené od „druhé zkušenosti" ve formě křtu Duchem. My jsme však jasně viděli, že Jan při svém křtu vodou neodpouštěl hříchy. Možná známe obrazy, kde se lidé po křtu vynořují z vody plni radosti a jásotu. U Janova křtu tomu tak ale nebylo. Lidé vyznávali své hříchy a křtem vodou vyjadřovali, že hledají odpuštění u Boha. Nikdo z nich však nevěděl, jak toto odpuštění získat. Až do té chvíle, kdy Janovi svitlo a on ukázal na Ježíše a zvolal: „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa!" Musíme ale pochopit, že Janův křest nebyl žádnou první zkušeností. Při Janově křtu se nikdo nenarodil znovu, protože Jan připravoval lidi na Ježíše – a právě zde se Pavel setkal s takto připravenými učedníky. **Kdyby se při Janově křtu událo něco rozhodujícího, například znovuzrození, Pavel by neprohlásil Janův křest za neplatný.**

Skutečnost, že Pavel znovu tyto učedníky pokřtil ve vodě, ukazuje, že se při Janově křtu vodou neodehrála žádná „první zkušenost", například znovuzrození. Pokud by tomu tak bylo,

Pavel by musel tento křest uznat a znovu by učedníky ve vodě nekřtil. Protože u Jana Křtitele nešlo o žádnou první zkušenost se znovuzrozením, proto ani tato událost s Pavlem nebyla žádnou druhou zkušeností. Z Bible neznáme nikoho, kdo by prožil takovou „druhou zkušenost", jaká se často nabízí na různých konferencích. Jan Křtitel volal lidi k obrácení a odkazoval na Ježíše. Můžeme potvrdit, že lidé u Jana opravdu činili pokání. Ale samotné pokání nezpůsobí znovuzrození. To není něco automatického. Mnozí lidé na světě litují svých hříchů, ale nechtějí uvěřit v Ježíše. Musí zde být víra v zástupnou oběť skrze Ježíše. Ne každý, kdo se nechal Janem pokřtít, uvěřil později i v Ježíše. Mnozí se u Jana obrátili, ale pak se otočili k Ježíši zády a nechtěli s ním mít nic společného. Litovali však svých hříchů. Ale mysleli si, že jejich zvířecí oběti stačí anebo že Ježíš učí bludy… Samotné pokání u Jana v nich nemohlo způsobit znovuzrození – muselo dojít k víře v Ježíše Krista, Beránka Božího.

Také dnes je mnoho lidí, kteří přesně vědí o svých hříších a ztracenosti, ale nechtějí uvěřit v Ježíše. Mohou třeba stokrát litovat svých hříchů, ale nikdy tím nedojde k „první zkušenosti". Jen pomysleme na ty oklamané lidi, kteří denně činí pokání a trestají sami sebe nebo se obracejí k Marii a chodí ke zpovědi ke knězi. Ti také činí pokání, ale nejsou obráceni, nýbrž oklamáni. Samotné pokání nezpůsobí znovuzrození. Shrňme proto ještě jednou: U Janova křtu nešlo o žádnou „první zkušenost" a Janovi učedníci neprožili u Pavla žádnou „druhou zkušenost".

Myšlenka druhé zkušenosti je na jedné straně založena na chybném datování obrácení učedníků, na druhé straně jde však také o špatné posouzení subjektivních zkušeností ve Skutcích apoštolů. Největší obavu ale ve mně vzbuzuje skutečnost, že mnozí, kteří mluví o druhé zkušenosti, zřejmě vůbec nevědí, co je pravé obrácení. Ale ani to není nic nepochopitelného. Když nevíme, co skutečně je křest Duchem svatým, pak je také dobře možné, že nevíme, co je to obrácení.

I dnes prožíváme své subjektivní zážitky, ale otázka zní, jak je posuzujeme. Někteří lidé skutečně něco s Bohem prožijí, svůj zážitek však často vyhodnotí chybně.

V církvi je například někdo, kdo dobře spolupracuje, možná je dokonce pastorem, a všichni si myslí, že je jistě obrácený a znovuzrozený. Vždyť toho tolik ví. Když potom najednou prožije silnou zkušenost, všichni si myslí, že to byl křest Duchem. Ale byl tento muž skutečně obrácený? Mnozí klamou sebe i druhé (Mt 7,20). Mohlo to být tak, že se tento muž skutečně při nějaké dobré evangelizační akci obrátil, ale teprve po pěti letech služby jako pastor opravdově plně uvěřil. Ale protože se věci chybně posuzují, domnívají se lidé, že byl již obrácený a teprve nyní po letech byl pokřtěn Duchem svatým. I když tedy je tento muž na dobré cestě, lidé věci posuzují špatně, protože to lépe neumějí, a pak chybně mluví o druhé zkušenosti.

Může tomu však být i tak, že tento pastor, který je neobrácený, pojede na konferenci a někdo mu řekne, že potřebuje „křest Duchem svatým" – to by souhlasilo, pokud by se jednalo o správný křest Duchem. Ale zde jde o něco jiného. Nechá se strhnout náladou a hudbou, ztratí veškeré zábrany a pak zažije takové emocionální zážitky, o nichž si myslí, že byly křtem Ducha.

Pracoval jsem několik let na diskotékách a tam jsme prožívali stejné emocionální zážitky. Lidé tam také zakusili „průlomy", „naplnění", „extázi" a „pocity štěstí", když se nejprve nechali strhnout hudbou. Měli byste mě vidět, jak jsem poskakoval. Může se stát, že tento pastor pojede na takovou konferenci jako neobrácený a vrátí se takto oklamaný a snaží se potom „obšťastnit" takovými křty Duchem i svůj sbor. Ale je zvláštní, že bez té správné hudby a vyhecované atmosféry se to nějak nedaří… Snad nám svítá. Tady se dějí duševní věci, nikoli duchovní, pokud to nejsou věci přímo démonické.

Uvedu ještě jiný příklad: Někdo po pravém obrácení zvlažněl či dokonce skončil úplně ve světě. Po dlouhé době se podvolí naléhání Ducha a upřímně se obrátí. Činí pokání a Bůh mu odpustí.

Tato zkušenost je pro něj tak silná a emocionální, že ji pokládá za „druhou zkušenost“, vždyť přece již byl obrácený. Takových zkušeností však můžeme v životě prožít mnoho. Dokonce každý den. Stále znovu potřebujeme odpuštění a můžeme se z něj stále znovu radovat.

„Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a ***očišťuje nás od každé nepravosti****.“* (1J 1,9)

To, co je zde napsáno, platí pro první a „správný“ křest Duchem svatým. Zároveň to však můžeme zažívat každý den. Z nepozornosti jsme upadli do hříchu a je nám to líto. Vyznáváme své hříchy před Bohem a On nás očišťuje od každé nepravosti – to je duchovní zkušenost. I zde bychom vlastně mohli hovořit o očištění, tedy o křtu Duchem svatým, a nemýlili bychom se. Nesmíme však takové zkušenosti zaměňovat s oním rozhodujícím křtem Duchem, jímž začíná náš život s Bohem.

Ještě uvedu jiný příklad: Může se stát, že někdo, kdo je již léta skutečně obrácený, pokřtěný Duchem a znovuzrozený, je najednou někým konfrontován: „Jsi ještě ‚křesťanem v předsíni‘, ještě nemáš dar mluvení v jazycích, a proto jsi ještě nepronikl do svatyně svatých (tak mi to někdo řekl). Musíš být pokřtěn Duchem svatým, potom dostaneš dar mluvení v jazycích, neboť bez mluvení v jazycích jsi křesťanem druhé kategorie…“

Ano, může se stát, že tento člověk znejistí a uvěří, že potřebuje křest Duchem svatým, ačkoliv již Duchem svatým pokřtěn je. Ví, že za něj Ježíš zemřel a že je Božím dítětem… Ale někdo si nedá pokoj, a tak je oklamán, protože se z pochyb pomalu dostává do zoufalství, neboť pojednou ztrácí z očí kříž. Možná pojede na „konference“, aby získal „křest Duchem svatým“. Tam se v něm pomocí hudby probudí emoce a zepředu uslyší, že má hlasitě volat a skákat, aby „křest Duchem svatým“ získal. Někteří se „smějí v Duchu“, další se válejí po podlaze…

Lidé, nenechte se svést! Zde se lidé nechávají oklamat „křtem Duchem“, který není od Boha. Pravý křest Duchem se nedá oddělit od pravdivého zvěstování Kristova díla. Když studujeme Petrovo kázání o Letnicích, co lidem káže? Co káže Kornéliovi? Kdy obdržel Kornélius Ducha svatého? Zatímco pozorně naslouchal Petrovu kázání. Petr nemohl vidět, co se odehrálo v jeho srdci, ale skutečnost, že Kornélius a ostatní dostali Ducha svatého, nám ukazuje, že Kornélius spolu s ostatními pouze nenaslouchali, nýbrž že prožili během naslouchání ve víře obrácení. To je předpokladem toho, aby v nás Duch svatý mohl uskutečnit dílo kříže: Musíme uslyšet poselství a vnitřně na něj vírou odpovědět. To platilo pro učedníky, platilo to pro Kornélia, platí to pro každého až dodnes. Ale čím se nás to dnes snaží někteří obalamutit? Poskakování místo naslouchání, smích, válení se a padání místo obrácení.

Ve Švédsku jsem byl pozván jako řečník na konferenci „ohně a Ducha“. Kázal jsem evangelium a povšiml si, že slovo padlo u mnohých na úrodnou půdu. To však nebylo to, co ode mě pořadatelé očekávali. Chtěli akci. A dostali ji poté od těch, kteří na „pódium“ vystoupili po mně. Mikrofon si vzal jeden známý vedoucí chval ze Švédska a vyzval mě, abych přišel dopředu, aby „se za mě modlil“. Protože jsem tušil, co přijde, zdvořile jsem odmítl. Už to způsobilo pěkné zmatky. To se často nezažije, že někdo nespolupracuje.

Potom vyzvali dalšího – motorkáře, který byl čerstvě obrácený a účastnil se organizace této akce. Přišel dopředu. Za velikého křiku mu položili ruce na hlavu a chtěli, aby spadl, ale on zůstal stát. Tlačili ho dolů, ale on se tomu vzpíral. Volali hlasitěji, pořád stál. Potom ho chytili zprava i zleva a tlačili mu na hlavu, vypadalo to jako wrestling. Ale tento motorkář odolával. Všechno to eskalovalo v povyku a řevu, a tak na toho motorkáře křičeli ve jménu Ježíše. Protože však nechtěl padnout ani ve jménu Ježíše, skočili najednou tito „bratři“ z pódia na lidi a volali: „Oheň!

Oheň! Oheň!“ A poráželi jednoho za druhým. Já jsem si pospíšil do svého karavanu…

Když jsem se po půl hodině vrátil, leželi na zemi lidé, kteří sebou škubali a řvali, jiní hulákali jako na diskotékách, kde jsem dříve pracoval, jiní stáli v bezpečném odstupu a byli viditelně zmateni… Pospíšil jsem si pryč. **Lidé, to, co se tady děje, je dílo satanovo.** Nedovedu si představit, že si některý z těchto škubajících se a řvoucích nebo smějících se lidí ještě pamatoval na cokoliv z mého kázání. Satan v tom pravém smyslu slova vytrhal zaseté slovo. Po mnoho let jsem měl obavy tuto věc takto vidět, protože jsem se bál, abych se nerouhal Duchu svatému. Stále znovu jsem byl zticha, ale studium Bible mě této nejistoty zbavilo.

Tím však nemohu tvrdit, že všichni, kdo věří v křest Duchem svatým jako druhou zkušenost, jsou neobráceni. Není tomu ani tak, že se všichni, kteří tomu věří, účastní takovýchto psychokonferencí. Někteří jsou opravdu obráceni, jen prostě nemají lepší poznání tohoto tématu. Ale jsou ve velkém nebezpečí, že se dostanou na scestí.

Opravdové další zkušenosti s Bohem

Každý křesťan by měl učinit ne pouze jednu či dvě, nýbrž stovky opravdových „druhých, třetích, čtvrtých… zkušeností“. Ano, v určitém ohledu můžeme skutečně zažít více „křtů Duchem“. Ale pokud toto říkáme, musíme vědět, co tím myslíme.

Vícerými „křty Duchem“ mám na mysli, že ve svém životě stále znovu potřebujeme odpuštění naší viny. Dokonce i jako Duchem pokřtění křesťané neděláme všechno správně a špatné svědomí se neozývá bezdůvodně. Proto je důležité obrátit se s pokáním k Bohu a prosit o odpuštění. A děje se něco NÁDHERNÉHO. Ježíš nás očišťuje od každé viny. Ti nejupřímnější z nás potřebují takový „křest Duchem“ každodenně.

„Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.“ (1J 1,9)

Zde se mluví o „očištění“ a i toto očištění se odehrává skrze Božího Ducha, když činíme pokání. Pokud chcete, můžeme i toto nazvat „křest Duchem“. A takové křty Duchem potřebujeme stále znovu. Ale běžně se těmto zkušenostem v křesťanských kruzích „křest Duchem“ neříká, ačkoliv i očištění je práce Ducha. Chci tím pouze zdůraznit, že v průběhu života křesťana existuje mnoho zkušeností, ne pouze „druhá zkušenost“. Když někdo třeba dostane vizi, nové poznání nebo mocnou útěchu v nouzi, potom si myslí, že to byl „křest Duchem“. Poznání je však poznání, útěcha je útěcha a křest Duchem je křest Duchem. Jedno by se nemělo zaměňovat s druhým. Je zřejmé, že mnozí pak hovoří o „druhé zkušenosti“, když všechno, co prožívají, definují jako křest Duchem. Ale to je podobné, jako kdybych každé zvíře v lese nazval losem – tím vlastně jen dokazuji, že ta zvířata neumím rozeznat. Los je los, medvěd je medvěd a křest Duchem je křest Duchem. Nenechme se už tahat za nos. Doufám, že nyní chápeme, co to křest Duchem je.

KŘEST DUCHEM A MLUVENÍ V JAZYCÍCH

KAPITOLA 20

Co se stalo o Letnicích viditelně a slyšitelně?

Bůh si přeje, aby bylo poselství očištění skrze kříž neseno do celého světa. Proto při vylití Ducha zároveň působila viditelná a slyšitelná znamení. Byly vidět jakoby ohnivé jazyky a byl slyšet silný hukot. Pokřtění Duchem začali zvěstovat evangelium v různých jazycích, aniž by se jim kdy učili. Možná si toho při zvěstování ani nepovšimli, ale cizinci rozuměli kázání evangelia v jejich vlastní řeči.

Samotná skutečnost, že pokřtění Duchem zvěstovali evangelium, je velmi zajímavá. Nekázali „přijďte a odneste si plnost Ducha svatého“, nýbrž zvěstovali událost kříže, protože právě ta se v nich skrze Ducha svatého stala skutečností. Kdo je pokřtěný Duchem svatým, ten zvěstuje kříž a volá k obrácení.

Ježíš ohlašoval „Otcovo zaslíbení“ (Sk 1,4) a my jsme jasně viděli, že se tu jedná o křest Duchem svatým, tedy o odpuštění a očištění od hříchů. Hříchy nám zavírají ústa a my ke svědectví potřebujeme sílu. Co v nás tedy musí tato síla způsobit, aby se ústa otevřela ke svědectví? Odpuštění hříchů.

Někteří tvrdí, že Otcovým zaslíbení, a tedy křtem Duchem svatým, není odpuštění hříchů, nýbrž získání „daru mluvení

v jazycích“. Dávejme však pozor, jak Otcovu zaslíbení rozuměl Petr. Apoštol o Letnicích zvěstoval lidem právě toto zaslíbení – poté, co se u něj stalo skutečností.

„Obraťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. *Neboť to* ***zaslíbení*** *platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.“* (Sk 2,38.39)

Lidem se tedy po Letnicích nabízí jako „Otcovo zaslíbení“ nikoliv „mluvení v jazycích skrze druhou zkušenost“, nýbrž odpuštění hříchů skrze křest Duchem svatým na základě pokání a obrácení. To je Otcovým zaslíbením a právě to Petr zvěstoval. Neboť stojí psáno, že tři tisíce lidí uvěřilo, obrátilo se, bylo pokřtěno a připojilo se k živé Boží církvi. To předpokládá, že také obdrželi Ducha svatého – dokonané dílo kříže se v nich stalo skutečností. **Ale není zde žádná zmínka, že těchto tři tisíce lidí začalo také mluvit v jazycích. Pokud by to bylo cílem Otcova zaslíbení, potom by začali mluvit v jazycích a Lukáš by nám o tom jistě podal zprávu.** On však nezaznamenává, že by mluvili v jazycích, nýbrž že se skrze pokání, obrácení a křest připojili k církvi – to je cílem Otcova zaslíbení. Mluvení apoštolů v jazycích ve formě živých cizích jazyků bylo prostředkem, jak zasáhnout tyto tři tisíce lidí jejich řečí – a nikoli cílem těchto tří tisíc věřících.

Skutečnost, že najednou zvěstování evangelia rozuměli cizinci, byla znamením pro učedníky, že se evangelium neomezuje pouze na Židy. Byl to však zároveň i zázrak, neboť mnozí samozřejmě rozpoznávali Boží jednání v tom, že lidé náhle kázali v řeči, kterou se nikdy neučili, a pozorně naslouchali, co jim Bůh chce říci.

„Mluvení v jazycích“ při křtu Duchem svatým nebylo poskládáním nesrozumitelných zvuků, jak se dnes „mluvení v jazycích“ na určitých místech praktikuje, nabízí či vnucuje,

ale byly to jazyky srozumitelné cizincům a tím pro všechny znamením: Bůh si přeje, aby se poselství evangelia dostalo ke všem národům. Bůh chce přijmout všechny lidi.

Pro nás je možná těžké pochopit, jak silně byl v Židech zakořeněn odpor vůči pohanům. Ačkoliv jim Ježíš řekl: „Jděte do celého světa a čiňte učedníky ze všech národů…“, a přestože učedníci zažili Letnice se znamením daru jazyků, bylo i poté pro Petra nemyslitelné, že ho Bůh posílá k Římanovi (Sk 10). Židé nikdy nejedli s lidmi z jiných národů a měli zakázáno chodit do domu Římana. Ale Petr poslechl. A co zažil? Zatímco v tom domě zvěstoval Ježíše Krista a pohané mu naslouchali, porozuměli a s vírou v srdci reagovali a obrátili se, Bůh odpověděl a pokřtil je Duchem svatým.

I zde začali lidé mluvit v jazycích. Bůh mohl setníka Kornélia pokřtít Duchem svatým také tak, že by si toho ostatní nevšimli. Kornéliova jistota a přesvědčení by se tím nezmenšily. Bůh však dává viditelné a slyšitelné znamení, aby zde bylo pochopeno něco důležitého. Co tedy měl Petr pochopit? Petr musel prožít, že Bůh nepřijímá pouze pohany, kteří přijdou do Jeruzaléma a tam uvěří, nýbrž že Bůh volá k obrácení také pohany po celém světě, chce jim odpustit a přijímá je. Petr musel zažít, že on i my jsme posláni, abychom šli k pohanům. Že je musíme vyhledávat tam, kde žijí, a tam jim také musíme kázat, aby uslyšeli, pochopili a s vírou se obrátili.

Znamení mluvení v cizích jazycích v Jeruzalémě bylo prostředkem zvěstování, pomocí pro pohany a zázračným Božím znamením, které mělo lidi pobídnout k tomu, aby naslouchali. Tady u Kornélia bylo znamením pro Petra, že **se zde neviditelně odehrálo totéž co v Jeruzalémě** – hovořili konkrétními cizími jazyky. Jinak by později Petr nemohl říct, že se zde stalo totéž co v Jeruzalémě. Petr však později bratrům v Jeruzalémě vysvětloval:

*„Když jsem tedy začal mluvit, sestoupil na ně Duch Svatý **právě tak**, jako na nás na počátku.“* (Sk 11,15; NBK)

„Právě tak“ – a v Jeruzalémě šlo o konkrétní jazyky. Kdyby Kornélius drmolil nějaké nesrozumitelné zvuky, potom by se nestalo totéž co v Jeruzalémě, neboť tam se mluvilo cizími řečmi.

Uvědomme si: Bible nám tedy jasně ukazuje, že mluvení v jazycích je v souvislosti s biblickým křtem Duchem svatým mluvení konkrétní cizí řečí a že ne všichni, kdo obdrželi Otcovo zaslíbení, začali v „jazycích“ mluvit. Když byl vylit Duch svatý, bylo důležitou pomůckou kázat v jazycích (cizích řečech), aby tomu všichni rozuměli. U těch tří tisíc, u nichž se rovněž naplnilo Otcovo zaslíbení, to však již nebylo nutné, a proto v jazycích nemluvili. U Kornélia to opět důležité bylo, protože Petr měl něco pochopit… A také my musíme pochopit, že důležité není mluvení v jazycích, nýbrž to, že se naplňuje Otcovo zaslíbení a my jsme pokřtěni Duchem svatým – skrze pokání a obrácení ve víře, aby se v nás tak uskutečnilo dílo kříže.

Ne ve všech biblických textech, kde je zmíněno, že lidé mluví v jazycích, je popsáno, o co se při mluvení v jazycích jedná. Není vždy nezbytné, aby pisatelé Bible všechno stále znovu opakovali. **Letniční událost a dění u Kornélia jsou dva velké a podrobné příběhy, kde se odehrál křest Duchem svatým. Tím je dán základ pro pochopení dalších menších vyprávění. V obou příbězích se zaprvé nejedná o druhou zkušenost a zadruhé chápeme, že mluvení v jazycích je v souvislosti se křtem Duchem mluvením cizí řečí, ničím jiným.**

Vraťme se zpět k Petrovi: Na co Petr ihned pomyslel, když viděl, že byl na Kornélia vylit Duch svatý? Co vyprávěl bratřím v Jeruzalémě?

„Tu jsem si vzpomněl na to, co řekl Pán: Jan křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým.“ (Sk 11,16)

Pokud existuje spojitost mezi křtem Duchem svatým a jiným důležitým důrazem, pak to není spojitost s „mluvením v jazycích“, ale s významem Janova křtu – probuzenou potřebou odpuštění a upřímného pokání. To Bible učí stále znovu. Žel dnes mnozí učí něco jiného.

Nyní můžeme také odpovědět na otázku, co se odehrávalo v Kornéliově nitru, než byl pokřtěn Duchem svatým. Co se odehrálo neviditelně? Zdůrazněme ještě jednou: Viditelně začal mluvit v jazycích, a to právě tak, jak se to stalo v Jeruzalémě, aby Petr pochopil, že Kornélius i v nitru učinil stejnou Boží zkušenost jako on sám.

Ale co se událo neviditelně?

Seděl tam snad Kornélius – tak jako mnozí při „konferencích křtu Duchem“ – a přemýšlel, jak získat mluvení v jazycích? Bylo toto téma v centru jeho zájmu? Ne.

Hrál Petr se svou „chválící kapelou“, dokud Kornélius a ostatní přítomní nezačali poskakovat, tancovat a válet se? Ne.

Petr zvěstoval evangelium. Kornélius tomuto kázání evangelia pozorně naslouchal a otevřel své srdce Bohu, protože věděl, že skrze Petra mluví Boží Duch. Uvědomil si svou hříšnost a hledal odpuštění. Pochopil, co pro něj Ježíš učinil, uvěřil tomu a obrátil se v nitru k Bohu. Kdyby se toto všechno uvnitř nestalo, pak by do jeho života také nepřišel Boží Duch, který ho ujistil o očištění, a Bůh by ho nepřijal. Nejprve působí Duch svatý skrze Boží slovo „zvenčí“, a pouze tehdy, pokud konkrétní člověk uposlechne evangelium, působí pak Duch svatý také „uvnitř“.

Uvědomme si: Kornélius byl zbožný muž, jak se píše ve Skutcích apoštolů. Činil dobře izraelskému národu a měl bázeň před

Bohem. Ale byl již obrácený? Byl snad již dříve znovuzrozený, než přišel Petr s evangeliem? Ne. Jak by také mohl? Ale byl otevřený, věřil v Boha a činil dobré skutky, neměl však informace. Nevěděl nic o kříži, odpuštění, o věčném životě a Ježíši Kristu. Jak tedy mohl být obrácený? Ani pro Kornélia to nebyla žádná druhá zkušenost.

Shrňme: Nejdůležitější tedy není mluvení v jazycích při druhé zkušenosti, nýbrž mluvení v jazycích bylo slyšitelným znamením vlastní skutečnosti – odpuštění hříchů a přijetí od Boha. Mluvení v jazycích bylo nástrojem, aby se evangelium dostalo ke všem národům – a porozuměli mu proto i cizinci. Bylo znamením pro Petra, aby u Kornélia rozpoznal a uznal neviditelné Boží dílo.

Tento způsob mluvení v jazycích zažívají mimochodem lidé až dodnes znovu a znovu. Lidé pochopí evangelium na „misijním poli", ačkoliv nikdy neslyšeli řeč, v níž je zvěstováno. Takových svědectví existuje mnoho. Ale tato forma mluvení v jazycích je pouze pomůckou pro to nejdůležitější, a ne to nejdůležitější samo o sobě.

Avšak právě v mnoha kruzích se najednou tím nejdůležitějším stalo mluvení v jazycích a „křest Duchem" je chápán jako „nástroj" k tomu, aby k mluvení v jazycích došlo. Slibuje se mluvení v jazycích a cestou k němu je křest Duchem. Zde však jde o zásadní poblouznění. V Bibli je „mluvení v jazycích" cizí řečí, nástrojem k pochopení evangelia a poté ke křtu Duchem svatým skrze obrácení a víru. Ale najednou se dnes stal křest Duchem nástrojem, aby došlo k mluvení v jazycích! A neslyšíme ani zmínku o kříži a obrácení. Vidíme, jak převrácené to všechno je a jak nebiblicky, a tedy špatně, se používají biblické pojmy „mluvení v jazycích" či „křest Duchem". Zapomíná se na středobod – tedy na kříž. Biblický základ byl opuštěn a směřuje se k bludu. Mnozí tvrdí, že „mluvení v jazycích" je TÍM důkazem pravosti, že je někdo skutečně naplněn Duchem svatým. Ale s tím Pavel nesouhlasí. Říká jasně, že ne všichni mají dar mluvení jazyky.

*„Mají všichni dar uzdravovat? Mají všichni schopnost mluvit ve vytržení rozličnými **jazyky**? Dovedou je všichni vykládat?“* (1K 12,30)

Jaká je tedy správná odpověď – ano, či ne? Správnou odpovědí je ne. Ne každý má dar mluvení jazyky.

Chceme si nyní stručně na příkladu vysvětlit, co je na této věci tak nebezpečné. Představme si, že by zbožný setník Kornélius při svém hledání pravdy o Bohu šel na konferenci křtu Duchem. Tam uslyší, jak je důležité žít v síle a plnosti Ducha svatého, uslyší o uzdraveních a zázracích, dokonce jsou mu předvedeny, a on si to také přeje.

Vedle něj sedí kouzelník Šimon, který po tom také touží, a oba jdou dopředu. Jeden s upřímným srdcem, druhý se srdcem sobeckým. A pak to vypukne – hudba sílí, emoce stoupají a v celém tom nadšení ztrácejí oba zábrany a dělají to, co říká řečník. Nejprve začnou koktat, potom se to zlepšuje a za potlesku a souhlasu ostatních se z jejich úst řine proud hlásek. Oba se nyní domnívají, že jsou spaseni a naplněni Duchem a že právě toto Bůh chce. Ale je to opravdu tak? Zde jde přece o něco jiného, než co popisuje Bible. Tady jsou oba oklamáni, svedeni do bludu a ukolébáni falešnou jistotou.

Jak přišli lidé na to, že křest Duchem je okamžikem získání daru mluvení v jazycích? Chyba vznikla zřejmě takto: Lidé nacházejí biblická místa, kdy byl někdo pokřtěn Duchem svatým a snad také začal mluvit v jazycích, a tak říkají: „Podívej, křest Duchem svatým znamená získání daru mluvení v jazycích.“ Ale neměli bychom být tak povrchní. Taková biblická vyprávění musíme vykládat na základě Bible, ne na základě „moderních křesťanských konferencí“. Když budeme brát v potaz teologii proroka Jana Křtitele, evangelisty Jana, apoštola Pavla i Ježíše, pak budeme příběhy ve Skutcích apoštolů, kde se odehrávají křty Duchem, interpretovat správně.

Někteří lidé tvrdí, že existují různé druhy mluvení v jazycích. Schvalují „cizí řeč“, ale tvrdí, že existují také jiné druhy mluvení

v jazycích. Ať už je tomu jakkoliv: **Ukázali jsme si, co je to křest Duchem, a pochopili, že mluvení v jazycích v souvislosti se křtem Duchem je cizí řečí, ničím jiným.** I kdyby existovalo také jiné mluvení v jazycích než cizí řeč, pak se musíme ptát, zda jsou ty rozšířené praktiky, jak se toto „mluvení v jazycích" dnes získává, biblické. V Bibli vždy nacházíme, že Duch svatý způsobil mluvení v jazycích, aniž by se o tom někdo zmiňoval. Žádný apoštol ani kazatel v Bibli neuvádí mluvení v jazycích jako cíl křtu Duchem a také nikdo z nich nevysvětluje někomu, jak získal či se dokonce naučil „mluvit v jazycích". A jaká je situace dnes? Lidé jsou hudbou a dalšími projevy emocionálně tlačeni k tomu, aby ztratili zábrany a začali něco breptat. Když to nefunguje, snaží se je do mluvení v jazycích uvést. Lidé se na mnoha místech „učí mluvit v jazycích" tak, že opakují to, co drmolí „kazatel". V některých církvích uvádějí mládežníky do mluvení v jazycích tak, že mladí breptají to, co drmolí vedoucí. Ne, tady se opravdu praktikují věci, které nemají nic společného s působením Ducha svatého. Něco takového v Bibli není. Biblické mluvení v jazycích bylo vyvoláno Duchem svatým, ne tím, že lidé něco drmolili po Pavlovi, nýbrž tak, že poslechli zvěstování evangelia a obrátili se. Nikde v Bibli nenacházíme akce zaměřené na získání „mluvení v jazycích" skrze „křest Duchem". Někdy byly na lidi při obrácení vloženy ruce, ale také ne všude. Někdy poté mluvili v jazycích (různých řečech), ale také ne vždy. Mnohem důležitější je skutečnost, že se obrátili, získali odpuštění a začali nový život v následování Ježíše.

KŘEST VODOU

KAPITOLA 21

Téma křtu vodou by zaplnilo další knihu, ale chceme zde říci pouze toto: Bible vyzývá každého, kdo věří v odpuštění hříchů skrze Ježíše Krista a chce toto odpuštění osobně přijmout, aby se nechal pokřtít ve vodě. Ponoření do vody je symbolem „očištění celého těla" a právě to v duchovní oblasti potřebujeme. V našem životě neexistuje žádná oblast, která by nebyla znečištěna hříchem, a proto při křtu vodou prosíme Boha o křest Duchem svatým – tedy o uskutečnění Ježíšova díla na kříži v nás – ve víře v Ježíše Krista.

Ponoření je však rovněž symbolem smrti a pohřbení v Kristu. Při křtu člověk vyjadřuje své srozumění s tím, že jeho starý život v hříchu musel být odsouzen k smrti. Křtem vodou vyznává svou víru, že s Ježíšem jeho starý život zemřel. Náš starý život končí na kříži. Ježíš vstal z mrtvých a chce žít v nás. Starý život je ukřižován spolu s Kristem a teď ve mně žije Ježíš. Jeho chci následovat a pro něj chci žít. To vyznáváme křtem vodou.

Křest Duchem a křest vodou jsou události, které časově patří k sobě. Křest vodou není v Bibli žádnou „poctou" církve za vydařený život v posvěcení, jak se to žel často praktikuje, nýbrž patří do přímé souvislosti s obrácením, křtem Duchem a znovuzrozením. Vždyť křest vodou symbolizuje smrt a zmrtvýchvstání – jsme znovuzrozeni a skrze Krista žijeme pro Boha. Mnohé sbory chtějí se křtem nejprve vyčkat, aby členové viděli, zda

to obrácený myslí skutečně vážně. Ale to u „obráceného“ vede k nejistotě a těžkostem. Necítí se, žel, být skutečně přijat a akceptován. Vyprávějí mu o milosti, ale jeho zkušeností je, že si „ocenění křtem“ musí zasloužit. Začíná tu řada špatných věcí, které již mnohým obráceným přivodily velké nesnáze, takže se nakonec nenechali nikdy pokřtít. I přes nebezpečí, že pokřtíme někoho, koho bychom pokřtít možná neměli (Šimon v Samaří), nás Bible učí, že křest vodou a křest Duchem patří k sobě. Pokud nemáte v blízkosti žádný sbor a někoho, kdo by vás mohl pokřtít, tak se nám ozvěte, snad vám budeme moci pomoci.

Bible také nezná žádný křest dětí, nýbrž pouze křest vycházející z porozumění, ze svobodného přesvědčení, z víry a obrácení. Nikdo také nemůže zpětně uplatnit svůj „dětský křest“. Teologie „křtu dětí“ je prostě chybná a nebezpečná. Tvrdí se, že se dítě znovuzrodí ve chvíli, kdy dojde ke kontaktu s vodou. To je pohanské, čarodějnické chápání, které vytěsňuje zvěstování evangelia a nezbytnost pokání, obrácení a posvěcení. Učení o dětském křtu je nesmírnou lží o Bohu. Tvrdí se dokonce, že děti musí navěky hořet v pekle, pokud zemřou nepokřtěny. Uvědomme si, jaký je to obraz Boha. Představ si, že by někdo tvrdil, že Kornelius Novak spaluje ve své ohnivé peci nevinné děti. Cožpak jsem nějaký perverzní psychopat? Mohlo by mi to být jedno? Takové bestiální lži se vyprávěly naivním a důvěřivým lidem ve středověku, aby se jim tahaly peníze z kapes, a až dodnes mnozí v církvi nechápou, jak je to špatné.

Mnozí lidé říkají, že zpětně uplatňují svůj „dětský křest“, když později skutečně uvěří, ale vzpomeň si na Janovy učedníky ve Skutcích 19. Byli pokřtěni ve vodě Janem Křtitelem a tento křest byl jistě lepší než jakýkoliv dnešní dětský křest. Ale Pavel jej nepřijal a vyzval je, aby se nyní nechali pokřtít, a ani pro Janovy učedníky to nebyl žádný problém. Když uslyšeli o Ježíši a křtu Duchem svatým, nechali se z víry pokřtít ve vodě.

Mohli bychom toho ještě mnoho říci, ale důležité je: Pokud věříte v Ježíše Krista jako svého Beránka Božího, pak se nechejte pokřtít.

Než vám budu vyprávět, jak jsem křest Duchem svatým prožil já, chci ještě zmínit jednu věc. Poznal jsem mnoho lidí, kteří se skutečně obrátili od svých hříchů a věří v Ježíše Krista jako Beránka Božího – ale neznají tyto souvislosti, které jsem vám zde podrobně popsal, a myslí si, že křest Duchem znamená získání daru mluvení v jazycích. Chci zdůraznit: Těmto lidem nesmíme upírat spásnou víru, protože mnozí berou svůj vztah k Ježíši velmi vážně a v tomto bodě neznají nic jiného. Proto doufám, že se tato kniha rozšíří zvláště v těchto kruzích, neboť ve všech skupinách existují lidé, kteří jako Pavel touží po něčem dalším (Fp 3,12–16) a rádi se nechají poučit o něčem lepším.

Nakonec vám tedy ještě chci vyprávět, jak jsem křest Duchem svatým zažil já osobně.

Na tu chvíli, kdy Ježíš vstoupil do mého života, nikdy nezapomenu. Může to znít zvláštně, ale bylo to to nejskutečnější a nejopravdovější, co jsem kdy zažil.

Seděl jsem ve sboru a pozorně naslouchal evangelistovi, který vyprávěl, co pro nás Ježíš vykonal na kříži.

Svým vnitřním zrakem jsem viděl, jak za mě Ježíš na kříži trpí. Pochopil jsem, že tam zemřel za mne. Už pro mě neexistovala žádná pochybnost, věděl jsem, že bez Ježíše jsem navěky ztracený. V Ježíši jsem však poznal Boží lásku ke mně a jeho přání mi odpustit, přijmout mě a dát mi nový život.

Byla mi jasně a zřetelně sdělena podmínka, která byla logická a rozumná – obrácení. Bůh ode mne vyžadoval, abych se obrátil z cesty hříchu a od této chvíle žil podle jeho vůle – a to se mi zdálo tím nejlepším, co mne mohlo potkat.

Evangelista se všech přítomných zeptal, zda se chtějí obrátit a od tohoto okamžiku následovat Ježíše. Mluvil o „předání života“ a „změně vlády“. Byl jsem jako na trní, protože jsem věděl – „teď půjdeš“. Uvědomil jsem si svou hříšnost před Bohem. Často jsem předtím slýchal, že mě Bůh miluje a chce mi odpustit, ale nyní jsem chtěl to odpuštění já. Vždycky jsem házel vinu na druhé, ale teď jsem uviděl svou vlastní vinu vůči svatému Bohu, a to jsem nesnesl. Při výzvě jsem povstal a šel dopředu. Společně jsme se modlili a já jsem vyznal před Bohem své hříchy a prosil o odpuštění. Věřil jsem, že pouze Ježíš mi může a chce odpustit. Proto jsem ho o to poprosil. Řekl jsem mu, že ho činím Pánem svého života, a poprosil jej, aby do mého života vstoupil.

Zatímco jsem se modlil, naplnila mne a protékala mnou čistota, jakou jsem předtím nikdy nepoznal. Věděl jsem, že mě Bůh přijal a naplnil svou láskou. Cítil jsem se lehčí o padesát kilogramů a byl jsem šťastný. Věděl jsem již předtím, že mi Ježíš chce hříchy odpustit, ale nyní mi byly odpuštěny. Všechny teoretické znalosti se staly živoucí realitou. Teď jsem věděl: „Ježíš mi odpustil! Bůh mě přijal! Bůh je můj Otec!“ Bylo to, jako kdyby ožilo něco z dětství – to, co jsem vždy „věděl“, protože jsem to slýchal od malička, bylo najednou živé. Stalo se to realitou a skutečností.

Začal nový život, život ve víře. Vzpomínám si ještě, jak jsem den poté šel do školy – a bylo mi, jako by do mého vědomí vstoupila nová dimenze. Neviděl jsem otevřené nebe jako Štěpán, ale byl jsem si vědom, že je tu Bůh, že Boží království je realitou. Toto vědomí způsobilo, že se ve mně zrodila naděje do budoucnosti a jistota, že Bůh má s mým životem dobrý plán. Radoval jsem se z nového života s Bohem – a činím to stejně i dnes.

Nedovedl jsem tehdy teologicky vysvětlit, co se vlastně stalo, ale dnes vím, že to, co jsem prožil, se jmenuje „obrácení“. To, co poté učinil Bůh, nazývá Bible „křest Duchem svatým“. A výsledkem bylo, že jsem se „znovuzrodil“.

Slovo závěrem

Když jsme pokřtěni Duchem svatým, nejsme ještě u cíle, nýbrž na počátku nového života s Bohem. Nyní je důležité posvěcovat svůj život a dostávat se stále více do harmonie s Božími cíli, hodnotami, prioritami a skutky. To bude možné pouze tehdy, když se naučíme Boha a jeho slovo lépe a hlouběji poznávat a milovat. Můj život po křtu Duchem svatým nebyl vždy tak zářivý jako má zkušenost obrácení, to ke své hanbě musím upřímně přiznat. Právě proto je tak důležité, abychom brali vážně text z 1J 1,9 a trvale zůstávali v postoji pokání a ochoty nechat se poučit. Téma „posvěcení" – to je úkol na celý život. Duch svatý to s námi nevzdá, dokud budeme žít, protože Bůh to s námi myslí dobře a chce nás připravit na věčné nebe a život ve svatosti. Doufám, že se nejpozději tam uvidíme.

Byl jsem na konferencích křtu Duchem a zažil všechno možné. Hamižné bludaře, psychopaty, ale také upřímné sourozence, kteří nic lepšího neznali, a tak se účastnili či napodobovali… Zkoumejte vše! Někdo možná upřímně hledá pravdu a třeba si nechá pomoci. Možná mu můžeme předat tuto knihu a snad mu to pomůže. Jisté je, že bude přibývat lidí, kteří pochybují o těchto falešných křtech Duchem a hledají pravdu. Také pro tyto lidi jsem napsal tuto knihu. Nedovolte, aby na poličce na ni sedal prach, předejte ji raději dál. Doufám, že tato kniha nalezne široké rozšíření v kruzích, kde byl pravý křest Duchem vytlačen jinými důrazy.

Bůh si nepřeje nic toužebněji, než abychom my, jeho děti, žili a zvěstovali evangelium. K pravému obrácení, křtu Duchem a znovuzrození dojde pouze tehdy, když budeme kázat pravé evangelium o Ježíši a kříži. A to tak, aby se lidé dobrovolně a z přesvědčení obrátili. Chtěl bych vás povzbudit. Vyznávejte Ježíše, zvěstujte Ježíše! Když si uvědomíte, že pomoc potřebujete, požádejte o pomoc. Je načase, aby byly Boží děti znovu připraveny pro dílo služby (Ef 4,12). Pokud vám v tom můžeme pomoci, jednoduše se nám ozvěte.

Pokud si přejete, abych ve vašem sboru přednášel na téma „křest Duchem svatým“ nebo na jiná témata, ozvěte se mi.

Hojné Boží požehnání vám přeje Kornelius Novak.

Boží UZDRAVENÍ

ČÁST 2.

PŘEDMLUVA

Téma „Božího uzdravení“ je stále aktuální a důležité. Není to téma jednoduché, protože každý z nás zná někoho, kdo je nemocný anebo je sám stižen nemocí, a to vede k tomu, že to v nás vyvolává silné emoce. Je to téma rozmanité, protože existuje mnoho příčin nemocí. Při četbě Bible je jasné, že Bůh jedná na základě těch nejlepších úmyslů s nemocemi a nemocnými velmi rozdílně – a nezřídka uzdravuje, jak jsme to stále znovu zažívali. A také o tom chci v této knize vyprávět.

Žel koluje – pokud jde o téma uzdravení – mnoho jednostranného. Dokonce mnoho naprosto nebiblických nauk a způsobů, ale také skutečné manipulace a podvodů. Tím však utrpení nemocných jen vzrůstá a panuje zde široce rozšířená nejistota, čemu tedy máme věřit, a čemu ne. Také v tomto ohledu má být tato kniha přínosem.

Mám naději, že toto pojednání přinese mnoha lidem pomoc, kterou skutečně potřebují, ať již při osobní nemoci, nebo pro službu jiným.

BŮH JE NÁŠ LÉKAŘ

KAPITOLA 1

Bůh se ve svém slovu zjevuje rozličnými způsoby. Je Stvořitelem, Pánem pánů, je naším Otcem.

Bůh říká: *„Já jsem Hospodin, tvůj lékař.“* (Ex 15,26; B21)

Když se Bůh zjevuje jako lékař, pak je to proto, že nás může a chce uzdravit.

Neexistuje žádná nemoc, která by byla pro Boha nevyléčitelná. Žádná nemoc není tak komplikovaná, aby ji Bůh nemohl okamžitě uzdravit. Boží slovo se čte a zvěstuje po celém světě a Bůh chce, aby každý člověk věděl: „Já jsem Hospodin, tvůj lékař.“ Bůh neříká: „Jsem lékař.“ Každý, kdo to čte, zakouší osobní oslovení od Boha „Jsem tvůj lékař!“ **Tady jde o Boha a tvé osobní uzdravení.** Nemáme Boha, který se odvrací od naší nouze, nýbrž Boha, který trpí spolu s námi.

K čemu potřebujeme Ježíše?

Bůh přišel v Ježíši na tento svět, aby nám ukázal, kdo je a jaký je. Ježíš nám však také představuje, co je to pravé lidství. Odhaluje nám též, jak můžeme jako lidé žít v harmonii s Bohem. Na Ježíši však zároveň poznáváme, že jsme hříšníci a jak bychom měli na-

plňovat Boží zákon láskou, životem a dobrými skutky. Na Ježíši také poznáváme, že potřebujeme odpuštění – a pouze skrze Ježíše je můžeme získat. Skrze Ježíše se můžeme navrátit k Bohu Otci a získat věčný život v Božím království. Proto potřebujeme Ježíše. Proto přišel Ježíš na tento svět – aby nás zachránil.

My lidé jsme se však od Boha oddělili a podle něj se již neřídíme. Důsledky toho vidíme po celém světě.

„Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá…“ (Ř 8,22)

Celý svět sténá. Měli jsme jej spravovat a utvářet v harmonii s Bohem, ale bez Boha jej ničíme. Existují zde všechny možné hříchy a různé přímé či nepřímé důsledky. K tomu náleží i prudký nárůst nemocí všeho druhu. Tento svět směřuje kvůli hříchu a neochotě činit pokání k zániku. Ježíš oznámil konec světa a za jedno z mnoha dalších znamení blízkého konce označil také nárůst nemocí a epidemií.

„Nebo povstane národ proti národu a království proti království, a budou hladové a morové a zemětřesení po místech.“ (Mt 24,7; BK)

Existuje tolik epidemií a nemocí. Tento svět jako takový nelze zachránit, protože většina lidí se nechce k Bohu obrátit a nadále žije v hříchu. Sklízíme, co jsme zaseli. Na první výstavě Expo v 19. století vyjádřil jeden řečník:

„Naše víra přinese nadcházejícímu století mír –
naše víra ve vědu a techniku.“

Zdůrazňovaly se pozoruhodné pokroky ve všech oblastech a lidé si namlouvali, že už vytvoří nebe na zemi. Ale „nadcházející století“ se naopak stalo tím nejzvrhlejším ze všech. Jakýkoli pokrok byl použit k útlaku a ničení lidí. A dnes? Máme rozvinutější lé-

kařství než kdykoliv předtím, ale lidstvo je více nemocné než kdykoli dříve…
Svět je na široké cestě do zatracení – přesně tak, jak to Ježíš řekl.

Bůh nás ve své lásce nemůže nutit k obrácení. Činí však to, co ve své lásce konat může. V Ježíši nám zjevuje všechno, co potřebujeme vědět, abychom porozuměli pravdě, abychom se obrátili, byli zachráněni a získali věčný život v Božím novém, věčném, spravedlivém a zdravém světě.

Když Bůh přišel v Ježíši na tento svět, zažil veškeré myslitelné utrpení a nespravedlnost. Jeho národ byl obsazen a utlačován Římany, zažil nedostatek, tvrdou práci a nebyl ušetřen ani pohledu na nemocné, trpící a umírající lidi. Když pak začal veřejně působit, projevoval hluboký soucit s nemocnými a uzdravoval je, protože byl milosrdný. Když na jednom místě přišel k Ježíši jeden malomocný, chápeme z řečtiny, že se Ježíši obracel žaludek – tak silné bylo utrpení nemocných a Ježíšův emocionální soucit s nimi, když viděl jejich nouzi. Boží lékařství se neomezuje pouze na Boží schopnost uzdravovat, nýbrž uzdravení je Boží srdeční záležitostí.

Pro malomocného znamenalo propuknutí nemoci konec všeho. Nemoc byla nevyléčitelná a nakažlivá. Začala odumírat pokožka i údy. Nevyhnutelným závěrem byla odpudivá a děsivá smrt. Malomocný proto musel okamžitě opustit svou rodinu a místo, kde žil. Mnozí z nich žili v jeskyních, mimo obce, a již nikdy nesměli přijít do blízkosti zdravých lidí. Odděleni od všeho, co je člověku drahé, byli bez naděje v tomto světě vydáni napospas smrti.

Ježíšova uzdravení nejsou „pouze“ znamením. Uzdravení je skutečně Boží srdeční záležitostí. Jedno však nemusí být na úkor druhého. Právě proto, že Bůh je milosrdný, nevydává nás všanc věčnému zatracení. Právě proto, že nás miluje, přichází na tento svět, aby za nás zástupně zemřel na kříži, a tak nás zachránil. Uzdravení se tak stala nejsilnějšími příklady a paralelami duchov-

ní situace, v níž se my lidé nacházíme. Jsme „smrtelně nemocní" hříchem a jdeme vstříc věčnému zatracení, věčné a druhé smrti, jak to nazývá Bible. Pro svůj hřích jsme, jako ti malomocní, odděleni od Boha a všech dalších svatých nebeských bytostí. Jsme bez naděje na tomto světě a pomalu, ale jistě umíráme, abychom zůstali navěky odděleni od Boha. Když Ježíš toho malomocného uzdravil, nevrátil mu pouze zdraví, ale také jeho rodiče, rodinu a přátele, práci a celý život. Tak je to i s námi. Skrze Ježíšovu oběť a odpuštění hříchů se můžeme navrátit zpět k Bohu, k našemu Otci. Jsme znovu přijati Bohem i nebem. Smíme jít „domů" – protože jsme „uzdraveni jeho ranami". Když Ježíš uzdravoval, mělo to vždy také silnou symbolickou moc. Ježíš uzdravoval slepé a hluché a „zdravým" stále znovu říkal: „Vidíte, ale nevidíte; slyšíte, ale neslyšíte!" Ježíš uzdravoval ochrnuté i kulhavé. A ochrnutí a kulhání bylo ve světě Starého zákona známým příkladem nerozhodného váhání mezi hříchem a Boží vůlí, respektive ochromujících následků hříchu. Všechna uzdravení se tak stala zároveň odkazem na hlubší duchovní bídu a nebezpečí, v němž se my lidé nacházíme – často aniž bychom to tušili.

Uzdravení a další nadpřirozené Ježíšovy činy byly však také zřetelným znamením a důkazem, že Ježíš o sobě, Bohu a lidech říká pravdu. Každý si mohl uvědomit to, co řekl Ježíši jistý muž:

„Neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li Bůh s ním."
(J 3,2)

UZDRAVUJE BŮH I DNES?

KAPITOLA 2

Mnozí lidé bez problémů věří, že Ježíš uzdravoval v minulosti, ale nevěří, že Ježíš uzdravuje i dnes. V Bibli však je napsáno:

„Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky." (Žd 13,8)

Ježíš se nezměnil. On je tentýž a činí totéž. Někteří věří, že Ježíš možná uzdravuje pouze skrze obzvláště známé kazatele, ale i to je nesprávné. Vždyť Ježíš řekl:

*„**Ty, kdo uvěří**, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět démony…, na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je."* (Mk 16,17)

Stal jste se věřícím? Potom se toto může stát i vaší zkušeností. Ježíš to řekl a zkušenosti tisíců svědků ve všech generacích a zemích potvrzují, že Ježíš uzdravuje i dnes. Dokonce to zažívají i děti. Jedna matka za mnou po jednom kázání přišla se svou dcerou a ta mi vyprávěla, jak šla k lůžku své těžce nemocné matky a modlila se za ni. Tato tehdy nevěřící matka byla uzdravena a dnes následuje Ježíše. Měla takovou radost z víry a odvahy své dcery a byla tolik vděčná za své uzdravení!

Ježíš žije! Je tentýž a činí totéž, co konal tehdy. Mnoho z mých známých by již dlouho nebylo naživu, kdyby nebyli uzdraveni Božím konkrétním zásahem. Jeden můj známý byl šéfem nejhoršího zločineckého motorkářského klubu v severním Německu a umíral po předávkování drogami. Lékař pohotovostní služby se nad něj naklonil a umírající uslyšel slova: „Už pro něj nemůžeme nic udělat." Ležel sice v bezvědomí a byl stále více ztuhlý, ale vnímal, uvnitř byl prostě bdělý. Volal k Bohu o milost a zpozoroval, že se proces tuhnutí zastavil. Přežil. Otočil se ke své minulosti zády. Z celého Německa za ním přijížděli ostatní šéfové této zločinecké organizace, aby ho „přemluvili", ale on zůstal věrný své nové cestě. Bůh ho zachránil a on začal žít nový život v následování Ježíše. Takové události se nesčetněkrát za den odehrávají po celém světě.

Nejprve se budeme věnovat některým názorům těch, kteří tvrdí, že dnes již Boží uzdravení neexistuje.

DIVIL SE NĚKDY JEŽÍŠ NĚJAKÉMU DIVU?

KAPITOLA 3

Někteří říkají, že **„mimořádné (spektakulární) dary Ducha“**, a tedy také uzdravování, fungovaly pouze v **„prvotní církvi“** – dnes však už nikoliv. Ale to v Bibli nestojí. Musíme si uvědomit následující:

Zaprvé: **Neexistuje vlastně žádná prvotní církev ani duchovní „prvotní lidé“. Bůh má pouze děti, a ne „vnoučata“. Bůh má pouze jednu církev.**

Slovo „prvotní církev“ v Bibli není.

Existuje pouze jedna Boží církev, rozšiřující se v pokoji a radosti – ale také v moci Ducha svatého.

Proto jsou všechny duchovní dary, které na počátku působily skrze Božího Ducha, také i dnes na Božím pořadu dne. Vždyť v Bibli není žádný odkaz na to, že by to bylo jinak.

Uvědomme si: Tím ovšem neříkám, že to, co se v mnoha kruzích praktikuje jako duchovní dary, je biblické. Musíme být opatrní. V četných křesťanských kruzích jsou duchovní dary chápány chybně, praktikovány nebiblicky a často nejde o působení Du-

cha, nýbrž o iluze, svody, manipulace či dokonce úmyslné podvody. To všechno jsem zažil, ale tomu se budeme věnovat později. Ale existuje opravdové ovoce, dary a působení Ducha, a to nemůže popírat nikdo, kdo Bibli bere vážně.

A dále: Někteří lidé rozdělují duchovní dary na spektakulární a nespektakulární (nenápadné) a tvrdí, že nyní již existují pouze nespektakulární duchovní dary. Uvědomme si však, že v Bibli se nikde nepíše o rozdělení na „spektakulární" a „nespektakulární" dary. Musíme vždy u všeho vycházet z toho, co řekl Ježíš. Následující otázkou vás vyzývám ke zkoumání biblických vyprávění:

Divil se někdy Ježíš nějakému divu?

Existují z pohledu všemocného Boha spektakulární (mimořádné) události? Můžeš prozkoumat celou Bibli, ale neobjevíš, že by se Bůh nebo Ježíš někdy nějakému zázraku divili. Radujeme se, když Bůh působí nadpřirozeně, jsme za to vděčni, ale proč bychom se měli divit jako ti, kteří žádného Boha nemají? Vždyť Ježíš to přece zaslíbil. Vzpomínám si na jednu situaci. Hovořil jsem s jistým bratrem, když právě vedle nás byla uzdravena mladá žena. Předešlého dne si zpřetrhala vazy na noze a po uzdravení kolem nás poskakovala radostí. Věnovali jsme tomu krátký pohled, ale neměli jsme žádný důvod k přerušení našeho hovoru. Radujeme se z Božího milostivého zásahu, ale proč bychom měli reagovat jako ti, kteří v Boha nevěří? Kdo skutečně ve víře od Boha něco očekává, ten se nediví, když se to stane.

Nevěřící lidé se tomu ovšem „diví", protože s Bohem a jeho zásahem nepočítali. Dokonce i my křesťané žijeme často pouze z vlastních zdrojů, místo života v závislosti na Bohu. Svou „sebedůvěrou" se omezujeme na své schopnosti a možnosti, domníváme se, že „biblické vědomosti" stačí, ale existují lidé, kteří znají 99 procent Bible, ale nevěří ani 1 procentu. Existují jiní, kteří toho zdaleka tolik nevědí, ale tomu, co vědí, věří, radují se, jednají, touží stále více po Bohu a žijí s Bohem, protože mu

uvěřili. Tomu se pak často diví ti, kteří toho vědí mnohem více a jsou v církvi o tolik déle. Často těmi druhými opovrhují nebo dokonce jejich zážitky démonizují, protože při všech svých vědomostech něco takového ještě nikdy nezažili.

Věc je ale zcela jednoduchá. Existuje rozdíl mezi vědomostmi a životem. Správné biblické znalosti jsou dobré a správné, ale nejsou cílem. Jsou předpokladem pro to, abychom mohli žít s Bohem. Jsou důležité pro to, abychom věděli, čemu máme věřit, ale informace nejsou všechno. Mnozí lidé redukují svůj život nanejvýš na návštěvu bohoslužby, ale nemají osobní vztah k Ježíši.

Kdo žije pouze s „informacemi", ten se možná Božímu zásahu „diví", ačkoliv by to měl velmi dobře vědět. Bůh to přece v Bibli zaslibuje. Ale kdo žije v Duchu, ten se Božímu nadpřirozenému jednání nijak zvlášť nediví. Ježíš se nikdy nedivil. Divil se Abraham, když se mu ve vysokém stáří narodil syn? Ne! Po celý svůj život se divil tomu, že na sebe tento syn nechává tak dlouho čekat! Abraham se ale nedivil, když syn konečně přišel, protože měl Boží zaslíbení. Proto čekal na jeho naplnění. Divil se Elijáš, když přišel oheň z nebe? Ne, Bůh ho zapojil do svého plánu a oznámil mu, co má udělat on, a také to, co učiní sám Bůh. Protože byl Elijáš zapojen do Božího plánu, nedivil se, ale očekával oheň.

Diví se vždy ti, kdo vůbec nevěří, nebyli zasvěceni do Božího plánu anebo s Božím plánem nežijí v harmonii, protože vedou život omezený pouze na své lidské možnosti a schopnosti.

Ježíš se však skutečně jednou divil. Nebylo to, když chromý vstal a chodil, anebo když hluchý najednou uslyšel a slepý prohlédl. Ježíš se podivil nevíře lidí, a proto v jejich přítomnosti nemohl vykonat mnoho zázraků.

*„A nemohl tam učinit žádný mocný čin, jen na několik málo nemocných vložil ruce a uzdravil je. A **podivil se** jejich **nevěře**."* (Mk 6,5.6)

Tím skutečně podivuhodným byla pro Ježíše lidská nevíra. Z Božího a Ježíšova pohledu neexistují žádné „divy". Ježíš se nikdy

žádnému divu nepodivoval – a zázraky ani nemají sloužit k tomu, abychom žasli. Ježíš neuzdravuje proto, abychom užasli, ale proto, že pociťuje milosrdenství a může a chce nás uzdravit. A také proto, že nás skrze uzdravení může vyburcovat k aktivitě pro své poselství.

My žasneme pouze proto, že jsme něco takového ještě nikdy nezažili. To může být také znamením, že ještě žijeme zcela bez Božích možností a darů. A může to také znamenat, že vůbec nežijeme s Bohem, nýbrž pouze s teoriemi.

Přemýšlejme, co Ježíš říká v misijním příkazu. Jaký je nezbytný předpoklad pro to, abychom mohli činit z druhých učedníky? Samozřejmě, dokonané dílo na kříži, ale co dále?

„Ježíš přistoupil a řekl jim: Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všecky dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,18–20)

My jdeme a evangelizujeme. Ne proto, že jsme dobře vyškoleni, máme teologické vzdělání anebo protože jsme učení, obdarovaní, mladí a dynamičtí. Neevangelizujeme ani proto, že máme dost peněz na nějaký mnoho slibující projekt, nýbrž:

Protože Ježíš má veškerou MOC na nebi i na ZEMI
a protože s touto mocí JE S NÁMI
až do skonání tohoto věku – a nikoliv pouze v údobí „prvotní církve“.

Pokud se tedy země pořád ještě otáčí – když čteš tuto knihu – pak je tento výrok aktuální. Ježíš je s námi a chce nás začlenit do konání svých skutků.

„Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“ (Ef 2,10)

Pokud jsme do těchto skutků zapojeni, pak nám Bůh ukáže, co máme dělat, a dovolí nám podílet se na tom, co koná, abychom se již jeho nadpřirozenému jednání nedivili jako ti, kdo nevědí nic. Tak se mohou stát „zázraky“ něčím normálním. Skutečně podivuhodná je však skutečnost, že většina lidí žije odcizena od Boha a bez Božího slova, požehnání a činů.

Ježíš se diví naší nevěře, zatímco my se divíme jeho zázrakům. Musíme se rozhodnout, ve které realitě chceme žít.

Ježíš nevykonal žádné zázraky proto, aby přivedl lidi k úžasu nebo aby ukojil jejich zvědavost. Proto některým lidem znamení či zázrak dokonce i odepřel (Mk 6,6; Mt 16,1nn).

Podle mého názoru je dělení duchovních darů na spektakulární a nespektakulární naprosto chybné. Zaprvé Bible tyto kategorie nerozlišuje, zadruhé nikde v Bibli nestojí, že by jedna z těchto kategorií skončila zároveň s první generací. Jednu věc však považuji za velmi důležitou:

Pokud by existoval nějaký „spektakulární“ dar, pak je to dar evangelizace, protože to je něco absolutně mimořádného a můžeme nad tím žasnout po celý život i na věčnosti: Bůh nás tak velmi miluje, že zástupně vytrpěl smrt za naše hříchy. Chce nám odpustit naše hříchy a znovu nás přijmout. Že Bůh nechává zvěstovat toto poselství všem hříšníkům, tomu říkám něco „mimořádného“ a „podivuhodného“.

To je ta nejneobyčejnější zvěst na světě. Uzdravení proti tomu není vůbec nic. Co je ještě mimořádnější? To, že nás Bůh ve své všemocnosti uzdraví, anebo to, že za nás jde v Ježíši Kristu zástupně na kříž? Pavel zde přemýšlí trochu logičtěji, a proto říká:

„On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všecky jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všecko?“ (Ř 8,32)

Pavel ví, nad čím může stále znovu žasnout. Kříž je tím nejmocnějším divem všech dob. Bůh za nás v Ježíši Kristu zemřel na kříži. Nad tím můžeme žasnout každý den.

Ale proč bychom měli žasnout nad nějakým zázrakem? Mělo by být pro Boha něco nemožné? On stvořil nebe, zemi a veškerý život za šest dní – Boží všemohoucnost a kreativita nezná mezí. A my bychom se měli divit nějakému uzdravení? V našem „myšlenkovém systému“ zde něco nesedí.

Chci však být poctivý. Vždycky jsem tak nepřemýšlel. Jako mladík jsem s úžasem naslouchal svědectvím zkušených Božích mužů, kteří mohli vyprávět o mnoha „zázracích“. U nás v církvi však existovala pouze teorie. Ale nemusel jsem příliš přemýšlet, abych pochopil, že Bible takové věci zaslibuje. Tak jsem v tuto realitu uvěřil a chtěl v ní žít.

Samozřejmě jsem tehdy měl o zázracích falešné představy. Myslel jsem si, že se obrátí celé město a již nikdo nikdy nespáchá žádný hřích, když Bůh učiní nějaký zázrak, který všichni zažijí. Také jsem si myslel, že Bůh činí zázraky pouze u obzvláště duchovních osobností… Měl jsem spoustu mylných představ. Například učedníci zažili zázraky již ve stadiu, kdy byli všechno jiné jen ne duchovní, a když Ježíš vykonal nesčetné zázraky, co to přineslo? Lidé jeho zázraky nepochopili, vykládali je nesprávně a nakonec ho přibili na kříž. Jedni si mysleli: „Činí to z moci satana.“ Ostatní mu říkali: „Úžasné! Bůh je s námi určitě spokojený, když nám tak žehná. Teď přichází nová doba – uzdravení a blahobyt pro všechny a osvobození od Římanů.“ Mnozí věřili v Ježíšovo jméno, ale věřili chybně a Ježíš se jim nemohl svěřit (J 2, 24).

Naivně jsem si tehdy myslel, že se skrze nějaký zázrak vyřeší všechny problémy, ale při studiu Bible – a pak také při vlastní zkušenosti – jsem musel objevit něco jiného. Mnohé věci, které se týkají zázraků, nejsou takové, jak si je představujeme,

ale jedna věc je jistá: Když člověk zažívá, že ho Bůh začleňuje do svých činů, pak se prostě již nediví tomu, když se stane to, co Bůh zaslíbil. Ve své knize „V harmonii s Bohem" jsem popsal mnoho zážitků prožitých s Bohem. Opravdu jsme stále více mohli zažívat zkušenost, že Bohu můžeme plně důvěřovat a že On své sliby plní. Když nás někdo pozve na oběd a řekne, že zaplatí, tak se také nemusíme divit, když po jídle vytáhne peněženku a udělá to. Vždyť to říkal. Takže slušně poděkujeme. Stejně je tomu s Bohem.

Jednoho dne mi Bůh řekl, že si mám zarezervovat určitý obytný přívěs na evangelizační kampaň a že peníze dostanu následující pondělí. Tak jsem v úterý ten přívěs zarezervoval a čekal jsem na peníze, tak jako Abraham na svého syna. V pondělí jsem peníze dostal a byl jsem tomu rád, ale proč bych měl žasnout jako někdo, kdo o tom nic nevěděl? Kdo žije v realitě Ducha, ten se nediví, protože žije s Bohem. Pro mne je tento fakt úžasně osvobozující skutečností. Vím, že Bůh má připravené činy (Ef 2,10) a ode mne se nevyžaduje nic více a nic méně, než abych se do nich nechal začlenit. Musím být pouze věrný v malém a Bůh se postará o vše ostatní. A občas se ozve, když je něco potřeba – jako u Elijáše. Ten seděl po tři roky u jedné vdovy a čekal na další Boží krok. Pravá víra je neobyčejně osvobozující a uklidňující. Žádný duchovní člověk „nelační" po zázracích, protože jeho víra je založena na Ježíši a On přece ví, jak to půjde dál.

TEOLOGIE ZALOŽENÁ NA ZKUŠENOSTECH

KAPITOLA 4

Slyšel jsem některé biblické učitele, kteří odmítali všechno, co se týká duchovních darů a zázraků. To je zajímavé. Mnozí z těch, které jsem poznal, dříve nekriticky věřili všemu, co jim někdo v „moderním křesťanství" vykládal, a zázraky, uzdraveními a proroctvími jen oplývali. Ale museli zřejmě prožít špatné zkušenosti, že to není „úplně tak", jak jim to někdo předváděl. Následovalo hořké zklamání. Kvůli těmto zklamáním a krizím, které s tím byly spojeny, často sjeli do příkopu na druhé straně, a proto již na dary Ducha, zázraky a jeho vedení nevěří. Jednou jsem na zledovatělé silnici dostal smyk a trhavým pohybem jsem zamezil tomu, abych spadl do pravého příkopu. Krátce nato jsem však přistál v levém příkopu. Tak je tomu u mnohých, pokud jde o toto téma. Obě pozice jsou špatné. Nejprve člověk nekriticky věří všemu, ačkoliv Bible učí něco jiného, a pak všechno „nadměrně kriticky" zavrhne – a to ovšem také není biblické. V obou případech se raduje satan, protože obě skupiny odvádí pryč od pravdy. Ježíš je ta cesta. Nemusíme padat z jednoho příkopu do druhého, ale máme prostě přijít se svými názory a zklamáními k Ježíši. Vezměme si čas na jeho slovo a On nám ukáže, v čem je asi problém a jaké je jeho řešení.

Kruhům, které to s uzdravením „přehánějí“, se často předhazuje „teologie založená na zkušenostech“. Nevím, zda ve vašem jazyce znáte tento pojem. Tato teologie znamená, že si nevytváříme teologii na základě Božího slova, nýbrž na základě vlastních zážitků či zážitků jiných lidí. Někdo může například jít na nějakou akci a tam řečník káže, že Bůh chce, aby byli všichni bohatí. Řečník předčítá z Bible, že Bůh se pro nás stal chudým, abychom my jeho chudobou zbohatli.

A pak řečník vypráví, jak skrze víru zbohatl. Potom vyzývá posluchače, aby udělali totéž. Mají dokázat svou víru tím, že si vezmou úvěr, aby si koupili nový dům a nové auto, protože starý dům a levné auto se nesluší mít pro knížata živého Boha. Boží děti mají mít Rolls Royce! … Pak řečník předčítá, že máme platit desátky (samozřejmě jemu), aby nám Bůh požehnal.

Možná žasneš, ale takové věci se již po desetiletí praktikují v „křesťanských kruzích“ po celém světě. I knihy jsou toho plné. Zde se vědomě vytrhují určitá biblická místa ze souvislosti, a tak se lže a manipuluje. A nedostatečně upevnění posluchači takovým věcem věří a jdou domů s vírou: Bůh chce, abych byl bohatý! Musím dokázat svou víru a vzít si úvěr. To je „teologie založená na zkušenostech“. Nesčetní lidé si „ve víře“ vzali půjčku, zbankrotovali a pak se k Bohu otočili zády. Některým se to možná podařilo, ale ty těžko přesvědčíš o tom, že byli oklamáni, protože zažili, že byli požehnáni. A tak svádějí mnohé další lidi a ještě více jich zbankrotuje.

Také může někdo přijít a říct: „Bůh mi řekl, že mám jít k tomuto šamanovi, abych byl uzdraven. Tak jsem tam šel a byl jsem uzdraven. A proto vám říkám: Ježíš chce, abychom chodili k šamanům.“

Zde se interpretuje osobní zážitek a za měřítko se pokládá vlastní zkušenost. Kdo ale bere vážně Boží slovo, interpretoval by zážitek tohoto člověka jinak, totiž tak, že ne Bůh, ale satan oklamal tohoto člověka, aby byli skrze něj mnozí další odvedeni pryč od Boha.

Mnozí chtějí navázat kontakt se svými blízkými zemřelými a získají prý odpověď ze záhrobí. Vykládají to tak, že to byl onen zesnulý příbuzný, ale ti, kdo znají Bibli, to vyloží jinak. Mrtvý zůstává až do zmrtvýchvstání prachem. Tato odpověď přichází od démonů, aby byli mnozí lidé tímto způsobem svedeni.

Velmi často „zažije" někdo například „křesťanské léčitele" na „křesťanských akcích" a je pak nadšený z toho, co se tam (zdánlivě) děje, a napodobuje to. Potkal jsem velmi mnoho lidí, kteří svůj názor k tématu uzdravení či spasení žel neměli z Bible, ale z „osobních zážitků na uzdravujících bohoslužbách". Často pak přesně napodobovali to, co dělala ona „duchovní superstar na pódiu" a „věřili", že to bude fungovat. Také jsem zažil mnohé „léčitele", kteří říkali, že se to musí dělat tak a tak, a pak přijde uzdravení anebo je někdo spasen. Ale je to opravdu tak?

Když někdo těmto nadšeným kruhům tu a tam oprávněně předhazuje „teologii založenou na zkušenostech", musí se však zároveň ptát, zda v zásadě nedělá to samé. Možná prožijeme, že nemocný **není** uzdraven, a k tomu učiníme zkušenost, že druzí dělají – pokud jde o uzdravení – chyby. A co bude následovat? **Z vlastních zkušeností uděláme rovněž teologii založenou na zkušenostech a řekneme, že již žádná uzdravení neexistují, ačkoliv v Bibli stojí opak.** V principu činíme to samé jako ti, komu se předhazuje teologie založená na zkušenostech. Z vlastní zkušenosti činíme měřítko. Oba postoje nechávají Bibli stranou a vedou falešným směrem. Oba se cítí „obzvlášť" duchovně. Jedni vedou zástupy do bludu tím, že například říkají: „Bůh uzdravuje všechny, musíš jen věřit a hned vysadit léky!" Tak se např. rodiče nechali oklamat a „ve víře" nechali své děti zemřít. Druzí vedou lidi do bludu tím, že kategoricky vylučují, že Bůh uzdravuje i dnes, a když se stane něco „nadpřirozeného", pak to byl prostě ďábel. Vím o sboru, kde byla jedna sestra vyloučena, protože byla skrze modlitbu a vzkládání rukou ve jménu Ježíše uzdravena z rakoviny. Vítejte zpátky u farizeů – stejný problém měl již Ježíš.

Křesťanské kruhy jsou plné teologie založené na zkušenostech, protože lidé často dost dobře neznají Boží slovo, mnozí dokonce vědomě manipulují druhými, aby dosáhli svých sobeckých cílů, anebo se četní lidé ze strachu či zklamání prostě „zakuklili". Uvědomme si: Své zážitky musíme posuzovat na základě biblických informací. Když se něco děje či funguje, pak to ještě zdaleka neznamená, že za tím stojí Ježíš. Dokonce ani tehdy, když to zdánlivě dobře vypadá. V zásadě mohu každému pouze povědět: Je přece nesporné, že Bible varuje před chybným vývojem v křesťanství. Varuje před bludaři, falešnými proroky, vlky v rouše beránčím a svody. Nemůžeme tedy nekriticky věřit všemu a vše přejímat. Každý, kdo se tímto tématem zabývá, přece vidí, že v mezičase do „křesťanství" pronikla spousta světských vlivů – vlivy náboženské, magické, psychologické, politické, zábavní průmysl a showbyznys, finanční metody nebo vše, co si jen dokážeš představit. To vše má velikost oceánu. A všechny tyto „proudy" se snaží prosadit své zájmy. Křesťanství se stalo mocným finančním trhem, kde dnes jde o miliony, kariéru, moc, slávu a prestiž. A špatné na tom je, že **stěží najdeme nějakou jinou skupinu, v níž je tolik naivních a důvěřivých lidí, jako mezi „křesťany".** Kdo se nevyzná, ten si toho nejdříve vůbec nevšimne. Mnoho let jsem navštěvoval stovky sborů a konferencí po Evropě – jako host i řečník. Mohl jsem nahlédnout za velká pódia na konferencích a poznat některé „známé řečníky" – a často jsem byl zděšen. Kdybych neměl Krista, zřejmě by mě čirá hrůza a zklamání úplně zničily.

Když to člověk zažije, může mít chuť se k celé oblasti „uzdravení" obrátit zády, ale to by bylo špatné. Satan by totiž dosáhl přesně toho, co chce. Někteří věří chybně a důsledkem je, že další ztratí svou víru docela. To by bylo osudné. Já sám jsem stále znovu s tím, co jsem zažil a slyšel, chodil do Bible a k Bohu, a zkoumal jsem to. Tomu se ani my nevyhneme, pokud chceme postoupit dál.

*„Milovaní, nevěřte každému vnuknutí, nýbrž **zkoumejte** duchy, zda jsou z Boha; neboť mnoho falešných proroků vyšlo do světa.“* (1J 4,1)

*„Plamen Ducha nezhášejte, prorockými dary nepohrdejte. Všecko **zkoumejte**, dobrého se držte, zlého se chraňte v každé podobě.“* (1Te 5,19–22)

Představme si, že chceš zaplatit u kasy a pokladní zjistí, že bankovka, kterou platíš, je falešná. Asi by ses polekal. Ale vyhodil bys kvůli tomu všechny bankovky? Ne. Jen bys je všechny pozorněji prozkoumal a v budoucnu bys byl opatrný. Když jde o téma uzdravení a duchovní dary, musíme to udělat stejně, protože Boží duchovní dary jsou vzácnější než peníze.

Dostáváme se k důležitému bodu, kterému se ovšem – a to k velké škodě – u téměř všech „uzdravujících evangelistů“ a při takzvaných „uzdravujících shromážděních“ nevěnuje dost pozornosti.

ROZLIČNÉ PŘÍČINY A ŘEŠENÍ NEMOCÍ

KAPITOLA 5

Boží slovo nám v plné shodě s realitou, v níž žijeme, ukazuje rozličné příčiny nemocí, ale také různé způsoby, jak s nimi jednat. Někteří zde řeknou: „Jak prosím? Myslel jsem si, že je úplně jedno, proč je někdo nemocný nebo jakou nemoc má, protože Ježíš uzdravuje všechny tady a teď, stačí jen věřit.“ Vím, že si to mnozí myslí, ale mohu vás ujistit, že v Božím slově je napsáno něco jiného, a na to se nyní chceme podívat. Nejprve se chceme zaměřit na rozličné příčiny nemocí a poté na různé způsoby Božího jednání s nimi.

NEMOC JAKO DŮSLEDEK HŘÍCHU

KAPITOLA 6

Dnes už – pokud jde o stvoření – nic není takové, jaké to bylo na počátku.

„Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu.“ (Ř 8,22)

Globální hřích a s ním spojený celosvětově rozšířený špatný způsob života přivedly svět k nářku a sténání. Jedním z důsledků globálního života v hříchu jsou nemoci různého druhu. U mnoha nemocí známe přesnou příčinu. Jmenujme několik z nich:

Zatěžující jídlo: Všechno, co jíme, je plné pesticidů. V mase jsou skryty léky, které se podávaly zvířatům. Nebo **jednostranná strava**: mnoho lidí na světě je slepých, protože jim kvůli nedostatečné výživě chybí vitamin A, jiní zase mají nadváhu, se všemi z toho vyplývajícími důsledky, další prožívají přespříliš **stresu**. Velmi málo odpočinku může vést k srdečním problémům a také k některým druhům rakoviny…

Vidíme tedy, že mnoho nemocí má něco společného s tím, že jako lidstvo žijeme špatně (tedy v hříchu).

NEMOC, KTERÁ JE ZAVINĚNÁ NĚKÝM JINÝM

KAPITOLA 7

Za mnohé z tohoto chybného světového vývoje a jeho následků osobně nemůžeme. Často tedy nejde o přímé následky vlastního hříchu, ale o důsledky celosvětově chybného vývoje, který má svůj původ v chamtivosti, nespravedlnosti anebo čiré nevědomosti. Co zmůže nějaký Afričan s tím, že se mu nedostává jídla, a proto oslepne? Co můžeme udělat my proti všem těm jedům v jídle? Kdo si všímá toho šíleně narůstajícího tempa, v němž žijeme stále více ve stresu? Anebo co zmohou obyvatelé Pekingu proti tomu, že žijí ve znečištěném vzduchu, a proto jsou nemocní? Denně tam každý obyvatel vdechne tolik škodlivých látek, jako kdyby vykouřil několik balíčků cigaret. Co mohly udělat děti, které v souvislosti se skandálem s lékem Conterganem přišly na svět postižené?

Mnozí lidé trpí nemocemi, za něž nejsou sami přímo zodpovědní. Mnozí lidé žijí s mentálními či tělesnými poškozeními, která zavinili jiní. Řada z nich ani netuší, jak velké škody na zdraví spáchal někdo tím, že jim vynadal – vždyť tato vnitřní zranění působí jako jed.

NEMOC A UTRPENÍ ZPŮSOBENÉ VLASTNÍ VINOU

KAPITOLA 8

Každý však také ví, že můžeme onemocnět i vlastní vinou. Špatná strava či konzumace výrobků škodlivých pro naše zdraví jsou jednou z možností, ale zrovna tak i práce, která škodí našemu zdraví, anebo třeba i nějaký koníček. Tvrdým tréninkem jsem si poničil obě kolena i záda – a jistě nejsem jediný na světě. Často víme přesně, proč trpíme, protože je to naší vlastní vinou. To jistě nemusím více vysvětlovat, myslím, že to je každému jasné.

NEMOC VZNIKLÁ PŮSOBENÍM SATANA

KAPITOLA 9

„Bůh obdařil Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblově, neboť Bůh byl s ním.“ (Sk 10,38)

Bible říká, že Ježíš uzdravoval lidi, kteří onemocněli satanovým působením. Mnozí lidé by mohli vyprávět, jak byl jejich život ovlivněn tím, že přišli přímo či nepřímo do kontaktu s okultními věcmi. Jedna žena mi vysvětlovala, že také věří v Ježíše. Když jsem se o to trochu více zajímal, ukázalo se, že je zapletená do „bílé magie“, tedy satanského svodu. Když jsem ji na to upozornil, nechtěla to ani slyšet. Argumentovala tím, že to přece přináší samé „dobré“ výsledky. Řekl jsem jí, že to se ještě uvidí.

Netrvalo dlouho a přišla celá ustaraná, protože se její dcera najednou začala chovat podivně. Viděla různé postavy, měla záchvaty strachu, noční můry a tak podobně. Mnozí lidé takto onemocněli – nervově, psychicky i tělesně. Jiná žena mi napsala, že je s nervy u konce, protože v jejím domě straší. Ukázalo se, že se ráda dívala na okultní pořady v televizi… Existuje tolik různých způsobů, jak lze otevřít dveře zlým duchům a démonům. Zde se ještě nejedná o „posedlost“, ale duchové působí a pokoušejí se nás ovlivňovat. O stupeň horší je ovšem posedlost.

I dnes existuje posedlost – právě tak, jak je to popsáno v Bibli, ale také vysvobození – tak jako Ježíš osvobozoval lidi od démonů. Mnozí to však dnes nechtějí vzít vážně. V případě posedlosti však nepomáhá ani psychologie, ani léky. Jeden misionář rozpoznal, že v jedné uzavřené psychiatrické léčebně nejsou někteří lidé nemocní, nýbrž posedlí. Nebylo jim možné pomoci a byli přivázáni k lůžku. Tento misionář se dotázal, zda u nich smí strávit noc, a bylo mu to dovoleno. Zaměstnanci ústavu se nestačili druhý den divit, když přišli a zastihli lidi, kteří byli zařazeni mezi nevyléčitelné případy, jak chválí a velebí Boha – byli vysvobozeni. Existuje posedlost, ale také vysvobození ve jménu Ježíše – právě tak, jak je to popsáno v Bibli.

„Ježíš totiž nečistému duchu přikazoval, aby z toho člověka vyšel. Neboť ho velice často zachvacoval; tehdy ho poutali řetězy a okovy a hlídali, ale on pouta vždy přerval a byl démonem hnán do pustých míst.“ (L 8,29)

Hlavním problémem posedlého je, že ho démon dostal plně do své moci. Démon tohoto člověka zajal, sužuje ho a ničí a také ho používá ke škození druhým. Nevěřící psycholog to vidí ovšem jinak. Klasifikuje takové lidi jako psychicky nemocné a nevyléčitelné. Uvědomme si však, že ne každý, kdo byl zařazen mezi nevyléčitelné případy, musí být nutně posedlý.

Existuje posedlost, ale něco jiného jsou psychické problémy. Zmiňuji to, protože mnozí lidé nedokážou mezi těmito věcmi rozlišovat. Z psychicky nemocného nemůžeme vyhánět démony, ale na druhé straně posedlého nelze léčit prášky.

Někdy lidé dovolí satanovi vstoupit nevědomě. Kolik jich začalo s transcendentální meditací či jógou a skrze mantru zaklínali démony, a aniž by pořádně věděli, co dělají, měli duchy doma. Potom následovalo, že viděli přízraky, měli záchvaty strachu a paniky, noční můry, starosti, nemoci a tak podobně. Znám chlapce, který při hře s kluky od sousedů pochytil nějaká náboženská jména. Kluk od sousedů neustále běhal po scho-

dech nahoru a dolů a křičel Brahma! Šiva! A další jména. Ten malý chlapec to napodoboval. Netrvalo dlouho a dostavily se u něj zlé záchvaty strachu, noční můry a vnímal, že má ve svém pokoji duchy. Za těmi jmény stáli démoni, které zavolal. Další se zapojili – zpočátku spíše nevědomě než vědomě – do zpěvu okultních písní, ale i to může vést k fatálním následkům. Bez daru rozlišování duchů je zřejmé, že není lehké posoudit, kdy končí neškodná aktivita, ale je pravda, že poslechem okultní hudby mnozí otevřeli dveře ke tvrdosti, nenávisti a vzteku, se všemi důsledky.

Někteří lidé se chtějí dostat do kontaktu se svými zesnulými příbuznými, a aniž by to tušili, dostávají se do styku s démony. Bible přísně zakazuje vyhledávání kontaktu se zemřelými, protože to ničemu neprospívá. Zesnulí zůstávají až do zmrtvýchvstání při Ježíšově návratu opravdu mrtví. Místo toho dochází ke kontaktu s démony, kteří z toho těží. Ani modlitby k Marii nejsou v podstatě ničím jiným. Nikde v Bibli není napsáno, že Marie vystoupila do nebe a má být vzývána. To jsou náboženské lži a uctívání Marie je v zásadě spiritizmus a nic jiného – i když je to pro někoho tvrdé poselství. Ale celé uctívání Marie proniklo do „křesťanství" z pohanství, a to k jeho ohromné škodě.

Nebezpečí číhá všude. Jeden bratr byl na služební cestě v Asii a dostal tam nabídku masáže. Když ležel na masážním stole, zmocnila se ho úzkost, protože věděl, že masáž je často součástí okultních praktik. Když chtěl masér začít, modlil se, aby ho Bůh ochránil od případných duchovních nebezpečí. Vtom dal masér s trhnutím ruce pryč a řekl: „Jsem hotov." A opustil místnost, aniž by vůbec začal. Vidíme zde, že satan to zkouší všemi možnými způsoby. Bůh nás však může ochránit. Tím ale vůbec neříkám, že každá masáž je nebezpečná.

Duchovní realita je v zásadě zcela prostá. Při pohledu zvenčí vnímáme, že existují nesčetná náboženství, která bychom mohli různě hodnotit, ale v zásadě je to vše jednoduché. Za všemi náboženstvími se skrývají démoni, kteří nás chtějí oklamat.

„Nikoli, nýbrž že to, co pohané obětují, obětují démonům, a ne Bohu. Nechci, abyste vešli ve společenství s démony." (1K 10,20)

Démoni budují náboženské atrapy, aby lidé nenašli cestu k pravému Bohu a opravdové víře, ale aby byli oklamáni a navěky ztraceni. Pavel však také říká, že například i chamtivost je modloslužbou.

„Můžete si být jistí, že žádný smilník ani nečistý nebo chamtivý člověk (což je modlář) nemá dědictví v Kristově a Božím království." (Ef 5,5; B21)

Mnozí lidé, kteří si myslí, že jsou křesťané, mají za boha mamon (tak nazýval Ježíš démona skrývajícího se za touto modloslužbou). A mamon působí. Stále více ovlivňuje myšlenky a priority, hodnoty, motivy a rozhodnutí – a vládne. A lidé jsou více a více soustředěni na peníze. Také za tím mohou vězet démoni, kteří si nás stále více podmaňují, aby nás i ty kolem nás zahubili. Mnoho lidí si již vzalo život, protože si už nedokázali poradit se svou finanční situací – a zničili tím celou rodinu.

Mnozí mají potíž s tím, že skutečně existují démoni, kteří nás svádějí a sabotují náš život. Ale velmi mnoho lidí si vybudovalo vazby na démony, aniž by si toho byli vědomi. Uvedu vám příklad:

K jednomu kazateli přivedli chlapce, který se stále v noci pomočoval, ačkoliv z toho měl již dávno vyrůst. Kazatel se zeptal matky na jejich zvyklosti a ona mu vyprávěla, že jdou každého rána podle starého obyčeje ven, aby pozdravili všechny čtyři světové strany. A vždy hocha čtyřikrát pozdvihnou na každou světovou stranu. Můj známý věděl, že je to starý pohanský obyčej sloužící k tomu, aby duchové v okolí byli dobře naladěni. V Listu Efezským jasně stojí, že satan a zlí duchové vládnou v povětří a chtějí nás ovlivňovat.

„I vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu. I my všichni jsme k nim kdysi patřili; žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tím jsme nutně propadli Božímu soudu tak jako ostatní.“ (Ef 2,1–3)

„Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.“ (Ef 6,12)

Tato rodina se svými rituály nevědomky zapletla s démony a dopady se již začaly projevovat. Když si to uvědomili, činili z toho upřímné pokání a společně se modlili. Chlapec se pak již nikdy nepočůral.

Mnozí byli jako děti magicky osloveni či dokonce zasvěceni duchům anebo se k duchům připoutali skrze vykládání karet, horoskopy či amulety…

Uvědomme si: Není to automatické. Není to tak, že každý, kdo si někdy přečetl horoskop, je proto démony spoután. Ani každý, kdo náhodou slyšel okultní písně, má nyní vazby na démony. Ale neměli bychom tyto věci zlehčovat. Kdo se takovým věcem otevírá, ten zažije i důsledky. A žel mnozí, kteří takovéto věci podcenili, to zjistili příliš pozdě.

Z následujících veršů poznáváme, že nás satan může oklamat a že se kvůli našim žádostem můžeme ocitnout v silných závislostech a spoutanosti různého druhu.

„I vy jste byli mrtví ve svých vinách a hříších, jimž jste se kdysi věnovali podle způsobu tohoto světa, pod vlivem onoho ducha, který mocně ovládá ovzduší a který nyní působí v neposlušných lidech. My všichni jsme kdysi spolu s nimi podléhali svým tělesným žádostem. Plnili jsme přání těla a mysli, a tak jsme svou přirozeností byli odsouzeni k Božímu hněvu stejně jako ostatní.“ (Ef 2,1–3; B21)

V tom je satan mistr světa. Svádí lidi a ti potom – spoutáni hříchem – ničí život sobě i jiným, zatímco si možná namlouvají, jak jsou výteční, a navenek si mohou udržovat pokryteckou fasádu. O něco jiného jde u posedlosti.

Poprvé jsem posedlého člověka potkal při své praxi ve vězení. Když jsem vstoupil do místnosti, rozpoznal jsem v Duchu, že je v místnosti přítomen démon, aniž bych toho muže viděl. Byla to pro mě úplně nová zkušenost. Otočil jsem se veden Duchem doprava a pak jsem ho uviděl. Stál ke mně zády a ve stejném okamžiku se otočil a podíval se mi přímo do očí. Také on ve svém „démonickém duchu" poznal, že přišel někdo z druhé strany. Tak tomu bylo i u Ježíše. Démoni věděli přesně, co se děje. Jak se později ukázalo, byl tento muž nevyléčitelným sexuálním zločincem, který své oběti zabíjel bestiálním způsobem a – jak jsem mohl vidět na jeho tetování – zasvětil se satanovi. Přemýšlel jsem, jak bych tomuto muži mohl pomoci, ale byl jsem mladý a nezkušený. Vězeňský kaplan, který mě měl na starosti, nevěřil v Boha ani démony, a tak jsem považoval za vhodné mlčet, ale tím jsem měl svázané ruce. To, co se stalo potom, by stálo za natočení filmu. Démon zpozoroval, že ho chci vyhnat a že z toho nemám strach. Všiml si však také, že mám svázané ruce a jsem kvůli dané situaci znejistěn. Tak začal svou show. Když jsem v kaplanově kanceláři o tomto muži hovořil, dorazila zpráva, že právě on chce mluvit s kaplanem. Byl tedy přiveden dovnitř… Nikdy nezapomenu, jak se na mě podíval. Nic mi neřekl, jen stál ve dveřích, ale v jeho očích a výrazu obličeje se zračilo poselství: „Tobě to ukážu!" Potom se otočil ke kaplanovi a sdělil mu, že chce samostatnou celu, protože s novými spoluvězni na cele nevychází a je z toho vynervovaný. Řekl, že se obává, že brzy zase může začít běsnit. Prosil kaplana, aby se za něj a jeho zájmy zasadil. Vězení však bylo přeplněné, takže žádnou jinou celu nedostal. Tak začal řádit. To bylo přesně to, co chtěl. Tento posedlý muž byl hubený až vyzáblý, a nijak zvlášť vysoký. Takové chlápky jsem dříve vynášel z diskoték jako košťata. Ale když

tento muž začal běsnit, muselo ho zdolávat pět dozorců. Následujícího dne byl přeložen do jiného vězení.

Prožíval jsem to jako špatný film. S kaplanem jsem o tom nemohl mluvit, byl jsem na počátku praxe, neměl jsem tam žádné slovo a ta situace mě zcela převálcovala. Démon skutečně dokázal dostat toho muže z tohoto vězení, pryč ode mne, a také pryč od Boží pomoci. Tento zážitek nesouvisí přímo s tématem nemoci a uzdravení, ale ukázal mi realitu, ve které žijeme, a pomohl mi poučit se pro budoucnost, abych to mohl dělat jinak.

I později jsem se stále znovu setkával s démony. Mohou někoho přímo zajmout, takže pak činí to, co démoni chtějí. Mohou však také člověka trýznit a tak podobně. Mohou se také pohybovat mezi lidmi. Pavel říká jasně, že démoni vládnou v povětří.

„Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla." (Ef 6,12)

Démoni nás mohou ovlivňovat, a tak mít kontrolu nad situací. Uvedu příklad:

Jednoho večera jsem měl dojem, že mám zavolat motorkáři z jednoho motorkářského klubu. Pracoval jsem s ním dříve ve dvou různých diskotékách jako vyhazovač. Vlastně jsem spíš potřeboval dokončit písemnou práci pro biblickou školu, ale Boží Duch mi nedával pokoj. Tak jsem mu zavolal a poté jel do klubovny. Tam byla velmi ponurá atmosféra a nikdo na mě neměl čas, ani můj starý kamarád. Vyšel jsem ven a přemýšlel, zda jsem se nezmýlil. Domníval jsem se, že si mě tu snad Bůh chce použít, a teď se tu nic nedělo… Zavrhl jsem tu myšlenku a šel znovu dovnitř, ale nic se nezměnilo. Bylo tam prostě „dusno", jak se to tak říká, a tak jsem šel znovu ven – na toaletu. Když jsem se opět vrátil dovnitř, bylo vše při starém. Nikdo neměl čas, nikdo ke mně nepřišel, žádný rozhovor o víře, prostě nic. Tak jsem šel ven, modlil se a ptal se Pána, co se to tu děje, zda

jsem se nespletl a nemám jet domů. Vtom mi Duch svatý připomněl místa, kde Ježíš vyháněl démony, a mně bylo jasné, že to mám teď udělat.

Měl jsem dojem, že zde má Bůh něco v plánu, ale že Boží dílo blokuje jeden či více démonů. Vnímal jsem, že jsem vybídnut k tomu, abych převzal zodpovědnost, ale něco takového jsem ještě nikdy nezažil a ani nepromyslel. Ale Bůh mi nedával pokoj. Tak jsem se opatrně rozhlédl, a když jsem žádného motorkáře neviděl, řekl jsem démonům ve jménu Ježíše, že teď musí opustit klubovnu. Ještě jsem dodal: „Až teď vejdu dovnitř, tak vy vyjdete ven – nebudete překážet tomu, co má Bůh dnes v plánu!" Když jsem vešel dovnitř, celá situace byla naprosto proměněná. Z nejzazšího kouta ke mně přišel nějaký člověk a zčista jasna mi řekl: „Už od tří hodin vím, že dnes přijdeš." Byl jsem ohromen a řekl jsem: „Já vím teprve od sedmi, že mám přijít. Odkud můžeš vědět, že přijdu?" Odpověděl: „Bůh mi řekl, že přijdeš." Hned jsem reagoval: „Aha, a co máš společného s Bohem?" Na to řekl: „Neptej se a řekni mi, co mi Bůh chce říct!" Byl jsem skutečně ohromen… Musel jsem se nejprve modlit a ptát se Boha, co mám tedy tomu muži povědět. Ta situace byla tak zvláštní, že jsem skutečně očekával, že mi Bůh teď pro toho muže předá poselství z nebe, zahalené ve světle, ale nic takového se nestalo. Pouze jedna malá myšlenka se pomalu vynořila v pozadí mé mysli: Petr přece napsal, že máme být v každé době připraveni mluvit o své víře – existuje nějaké mocnější poselství? Pochopil jsem. Vrátil jsem se k tomuto muži a dvě hodiny jsem s ním mluvil o evangeliu a Ježíši Kristu.

Byl to pro mě skutečně silný zážitek. Bůh tohoto muže připravil na můj příchod a pak mě tam poslal. Démoni však mohou zabránit tomu, co Bůh chce. Toho večera jsem vícekrát vkročil do onoho domu, ale ten muž za mnou nepřišel, i když přece věděl, že pro něj mám zprávu. Seděl, ani se nehnul. Možná mu démoni říkali: „Jen buď zticha! Co si tvoji kolegové pomyslí, když

budeš mluvit s tímhle směšným křesťanem? Utrpí tím tvá prestiž. Zesměšníš se. Zůstaň tam, kde jsi!“ Tak zůstal na svém místě…

Ale démoni dům opustili, když jsem jim řekl, že musejí odejít. Tím byl ten muž osvobozen a mohl ke mně přijít.

Již na těchto příbězích vidíme, že existují věci, o něž máme prosit Boha. Existují však také věci, o něž nás žádá Bůh. Bůh mě vybídl, abych poslal démony pryč. A to se shoduje s výroky Bible. Ježíš to také dělal a říká, že to máme činit i my.

Na tomto místě se mnozí křesťané brání, ačkoliv to tak v Bibli stojí. Nechtějí. V takových situacích by se modlili: „Ne, Bože, to nemohu! Ty musíš zasáhnout!“ Ale Bůh říká: „Já ale chci, abys to učinil ty.“

Proč to Bůh chce? Jedním z důvodů je, že svým chováním prokazujeme, že o Bohu, démonech a těchto záležitostech ještě nevěříme správným věcem. Dokazujeme, že máme před démony strach a máme málo důvěry v Boha a jeho slovo a činy – a to je mimořádně špatné i pro všechny další oblasti života. Ale Bůh chce, abychom byli dospělými křesťany, kteří v důvěře v Boha přebírají zodpovědnost za svůj život i za život ostatních.

V zásadě můžeme říci, že očekávat od Boha to, co On očekává od nás, je vzpoura, ne? Představme si, že nějaká matka řekne dítěti, že si má uklidit pokoj, a ono odpoví: „Ne, já chci, abys ho uklidila ty!“ To je drzé a vzpurné. Nechci teď všem křesťanům podsouvat drzost a vzpurnost, protože mnozí si nejsou věcí jisti spíše vlivem chybějícího poznání a zkušeností, ale chci nás k něčemu vyzvat. Uvědomme si, že modlitba a poslušnost Bohu jsou dvě různé věci, které patří k sobě. Existují situace, kdy smíme Boha prosit, ale jsou i situace, kdy Bůh žádá nás, abychom jednali – a pak musíme Bohu důvěřovat a poslechnout ho, jinak se nic dít nebude. Mluvili jsme o tom v jedné církvi a tamější sourozenci mi řekli, že se jako křesťané nikdy nesmíme obracet na démony. Připomněl jsem jim výroky Bible (např. Mk 16,17; Sk 16,18), ale oni nechtěli tyto biblické výroky akceptovat. Pak už jim nemohu více pomoci.

To je jedna z důležitých příčin, proč se v mnoha sborech nedějí žádná uzdravení. Lidé nanejvýš prosí Boha, ale zpravidla nejsou ochotni nechat se Bohem použít anebo možná vůbec nevědí, že by to bylo možné. Ale Ježíš promlouval k nemocem a přikazoval jim, aby odešly (L 4,39), a učedníci se nejen modlili, nýbrž také někdy v Ježíšově autoritě přikazovali (Sk 3,6; 9,34; 9,11–18). To jsou dvě rozdílné věci, které však patří k sobě, protože pouze tehdy, když se modlíme, může nám Bůh ukázat, co konkrétně máme dělat. Modlitbou nyní nemyslím pouze pravidelný čas pro modlitbu doma, nýbrž myslím na to, že musíme být bdělí v Duchu všude, kde se nacházíme. To je úžasné privilegium, že žít a modlit se v Duchu a v pravdě smíme nikoli pouze v onom chrámu či na tamté hoře, nýbrž všude.

„Ale přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili. Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.“
(J 4,23.24)

Přečtěte si třeba Sk 9,11–18. Zde máme typický příklad. Bůh tomuto muži ukazuje, co má udělat. On má obavy a starosti a ty se musí v modlitbě vyřešit. Potom však jde a udělá, co je mu uloženo – a následuje uzdravení. Opravdová modlitba vede k tomu, že Bůh někoho zapojí do svého plánu. Ten vykoná svou povinnost, Bůh působí svou mocí a Pavel znovu vidí, aniž by se někdo z nich musel podivovat.

Když mi Bůh pokyne, abych jednal v Ježíšově autoritě, pak mi řekněte alespoň jeden dobrý důvod, proč bych to neměl udělat? Možná je to pro vás nové, možná jste nikdy nic takového nezažili, ale při zkoumání těchto míst v Bibli vidíme, že to tak v Bibli je. A pak je úplně jedno, zda se jedná o nemoc, démona, oheň z nebe či archu. Když Bůh promluví, pak neexistuje žádný dobrý důvod nejednat podle jeho slova.

Mnoho trpících lidí, které ke mně přivedli nebo mi je ukázali, mělo podle mého názoru psychické problémy či jiné choroby. V takovém případě nelze vyhánět démony. Ti lidé potřebují jinou pomoc. Musíme s nimi mluvit a s Boží pomocí a moudrostí se jim případně dá pomoci. Ale není to tak, že každý problém je hned posedlostí. Zdůrazňuji to, protože existuje mnoho křesťanských kruhů, v nichž se s démony spojuje všechno. Když někdo lhal, má ducha lži, když kradl, má démona zlodějství, a obzvláště za různými obavami či strachy vidí hned mnozí nějakého démona.

Jedna stará paní měla strach chodit večer sama po ulici a bylo jí řečeno, že má démona strachu. Co je to za nesmysl? Při poměrech, jaké v mnoha městech dnes panují, mám také strach potulovat se venku. Jako vyhazovač z diskoték jsem toho zažil dost, abych měl oprávněné obavy. Začali z té staré ženy vyhánět démona strachu, ona však měla strach i nadále. Pak jí řekli, že možná nevěří správně. To té nebohé paní nahnalo skutečný strach, protože pak začala pochybovat, zda je vůbec spasená. Je již stará – a co když zemře? Přijde do věčného zatracení? Dopadlo to tak, že skončila žel v ústavu pro choromyslné. Jako tisíce dalších lidí, kteří byli těmito bludy dohnáni k šílenství.

Existuje rozdíl mezi hříchem a posedlostí. Existuje také rozdíl mezi normálním strachem a patologickými či dokonce démonickými záchvaty strachu. Strach je v podstatě znamenitou a život zachovávající věcí. Jenom díky strachu se při přecházení ulice rozhlédneme doleva a doprava. Každý člověk má jiné obavy a strach, protože každý z nás má různé schopnosti, vlohy a zkušenosti. Je mnoho věcí, jichž se neobávám, protože jsem jako vyhazovač získal určité zkušenosti. Nemám strach kázat před tisíci opilých motorkářů v pivním stanu – to jsem již dělal. Vím, jak se mám chovat, a vím, že se mohu na Boha spolehnout. Existují však jiné věci, z nichž strach mám a jichž se možná neobává nikdo jiný. Strach je totiž normální. Existuje však také strach patologický a v takovém případě je nezbytné podívat se blíž na to, co se děje. Mnozí lidé jsou zmoženi životem a pak mohou dostat

strach ze všeho možného. Strach z budoucnosti, strach ze smrti, strach ze života, strach z lidí a rozhovorů… Může to mít přirozené příčiny – například chybějící či formující události z dětství, přepínání se, problémy se sebehodnocením… Mohou tomu také napomáhat organické problémy. Nemusí to být hned démonické, i když je to špatné. Ale jedno je jisté. Člověk v takovém stavu je pro démony snadnou kořistí. Když takový člověk není pod Boží ochranou – například pomocí přímluvy někoho jiného – pak se z organické záležitosti či psychických problémů může vyvinout i něco víc. Když totiž člověk ztrácí kontrolu, pak je v nebezpečí dělat věci, o nichž není třeba zde ani hovořit. Pak je možné všechno – až po vraždu či sebevraždu.

Strach je skutečně jedním z hlavních nástrojů démonů. Mohou nám nahnat strach, že budeme navěky zatraceni, mohou nás skrze záchvaty strachu dohnat k šílenství či sebevraždě. Mnoho dětí již takovými útoky trpí, protože se těmto věcem otevřely prostřednictvím filmů, knih a tak podobně. Ale i dospělí se mohou dostat do takových záchvatů strachu. Musíme si uvědomit, kde se stala chyba a jaká je toho příčina. Často je tento panický strach možný pouze proto, že pokud jde o duchy a démony, věříme něčemu nesprávnému anebo víme příliš málo o tom, jak se dostat pod Boží ochranu a zůstávat v ní… Pokud bychom toto všechno věděli, neměli bychom z démonů větší strach než Ježíš a jednali bychom s nimi stejně, jako s nimi jednal On. Proto je tak velmi důležité pochopit pravdu Bible.

Zažil jsem vyhánění démonů, z nichž se démoni opravdu radovali – když to vyjádřím cynicky. Takovou zábavu měli démoni už za časů apoštola Pavla.

„Také někteří židovští zaříkávači, kteří cestovali od města k městu, pokusili se užívat ke svému zaklínání jména Pána Ježíše. Nad těmi, kteří byli posedlí zlými duchy, říkali: Zaklínáme vás Ježíšem, kterého káže Pavel. Tak to dělalo sedm synů Skévy, prý židovského velekněze. Ale zlý duch jim řekl: Ježíše znám a o Pavlovi vím. Ale kdo jste vy? Tu člověk, v kterém

byl ten zlý duch, se na ně vrhl, všechny je přemohl a tak je zřídil, že z toho domu utekli nazí a plní ran.“ (Sk 19,13–16)

Těchto sedm synů velekněze udělalo zásadní chybu. Neměli osobní vztah s Ježíšem, nejednali z Ježíšova pověření a v jeho autoritě, ale domnívali se, že proti démonům něco zmohou, když budou používat jméno Ježíš jako působivou „formulku“. Ale ve slově „Ježíš“ není žádná magická síla. Není tomu tak, že se démoni třesou před slovem „Ježíš“. Naopak, dělají všechno pro to, aby toto slovo dostali do všech náboženství, aby tak lidi oklamali. Ježíš byl takto vtažen do téměř všech náboženských systémů.

Tento démon ty mladé muže zbil. Ale nemohlo tomu být tak, že se démoni z této záležitosti mezitím poučili? Uvědomili si, že to byla chyba, zbít ty mladé muže. Lepší je provést vše tak, aby to vypadalo, že to funguje. Tím se přece dají oklamat tisíce. Démoni zjistili, že je zde nová možnost, jak lidi svést – magickým používáním Ježíšova jména. Na jedné straně to sice nepřináší žádné výsledky, ale na druhé straně si tisíce lidí myslí, že jsou obzvlášť duchovními křesťany. Zatímco Ježíš s nimi nechce mít nic společného, vždyť právě před takovým svodem varoval:

„Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy jim prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.‘“ (Mt 7,21–23)

Tito lidé žijí v moderním náboženském, křesťanském svodu. „Věří“ v Ježíšovo jméno a duchovní dary – a také jednají. Ale Ježíš s nimi nechce mít nic společného. Není to alarmující?

Tento klamavý typ křesťanství je dnes žel velmi rozšířený. Lidé věří, že existuje Bůh, věří v duchovní realitu, vystupují proti duchům a démonům, ale opomenuli to nejdůležitější – obrá-

cení, svatý život a osobní život v harmonii s Bohem. Mluví sice ustavičně o Duchu svatém, ale podobají se spíše Šimonovi ze Sk 8,4–24. Stojí za to si někdy ten příběh přečíst. Tento muž uvěřil, nechal se pokřtít a byl nadšený z moci a působení Ducha svatého. Ale co o něm říká Petr? Petrovo ohodnocení už nemůže být horší. Srovnatelných lidí jsem potkal celé zástupy. Šimon oklamal první apoštoly… A takoví lidé dnes klamou celý svět. Mluví o zázracích, uzdraveních, vyhánění démonů, proroctvích, blahobytu i probuzeních, ale nikdy o ústředním významu kříže, obrácení, posvěcení života, nýbrž naopak. V těchto kruzích se také často hovoří o tom, že Boží zákon byl zrušen. Bůh to již s hříchem nebere tak doslova, vždyť je „milostivý" – to je jejich přesvědčení. Je zcela očividné, že svou Bibli znají tak špatně, že nedovedou rozlišovat mezi Desaterem a Mojžíšovým zákonem. Mojžíšův zákon se svými rituály byl Ježíšem odstraněn, ale to se v naprosto žádném případě netýká Desatera. Oni klamou sami sebe i druhé, aby žili v sobeckém náboženství, ale Ježíše oklamat nemohou. Vždyť před nimi varoval. (O tematice zákona a milosti a mnohém dalším jsem pojednal v knize nazvané: „Boží láska, spravedlnost, zákon, soud, trest a milost".)

Ježíš na démony nepůsobí jako nějaké magické slovo. Jde ale o to, že pokud máme osobní vztah s Ježíšem, žije v nás a my mu patříme a posloucháme ho. To byl rozdíl mezi Pavlem a těmi sedmi mladými muži. Kristus mohl působit skrze Pavla, a tak se realizovat. Proto měl Pavel autoritu nad démony. Ne proto, že by je neustále bombardoval slovy „ve jménu Ježíše". Ježíš vyháněl démony, Pavel vyháněl démony a těch sedm mužů dostalo nakládačku, ačkoli i oni přišli se jménem „Ježíš".

Pojďme dál: Dokonce i tehdy, když je nějaký člověk osvobozen od démonů a uzdraven, pokud do svého života nepřijme Ježíše, démon se později může znovu vrátit a s tím člověkem to bude ještě horší než kdy předtím.

„Když nečistý duch vyjde z člověka, bloudí po pustých místech a hledá odpočinutí, ale když je nenalezne, řekne: ‚Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel.' Přijde a nalezne jej vyčištěný a uklizený. Tu jde a přivede sedm jiných duchů, horších, než je sám, vejdou a bydlí tam; a konce toho člověka jsou horší než začátky." (L 11,24–26)

Zde znovu vidíme, jak je důležité zvěstovat lidem ryzí evangelium, aby skutečně uvěřili. Jeden bratr, jehož si vážím, zažil ve své dlouhé službě Pánu Ježíši zajímavé věci. Chci vám vyprávět jeden příběh: Jistá žena ho poprosila, aby promluvil s jejím mužem, protože se obávala, že je posedlý či přinejmenším ovládaný démony. Projevovalo se to například tím, že byl zcela nepřístupný vůči hovoru o Bohu a měl další nutkavé návyky, například závislost na alkoholu. Byl to bohatý, úspěšný obchodník, ale naprosto uzavřený, pokud šlo o Boha. To může samozřejmě vycházet z různých příčin, ale může tomu být i tak, že se jedná o okultní spoutanost či faktickou kontrolu ze strany démonů.

Vím o jednom mladém muži, který byl jako dítě magicky zaklínán – a fungovalo to. Problém, kvůli kterému ho k zaklínači přivedli, byl sice vyřešen, ale v podstatě došlo k výměně malého problému za problém ohromný. Od té doby je tvrdý jako kámen, když jde o téma víra či Ježíš, a naprosto neproniknutelný. S trhnutím odvrátí hlavu, když se hovor dostane na duchovní věci. Tak tomu bylo i u tohoto muže. Můj známý se za tu věc modlil a cítil, že ho Ježíš vede k následujícím krokům. Vyhledal tohoto zablokovaného muže v jeho kanceláři a v Duchu rozpoznal, jako já tehdy ve vězení, že je tu skutečně přítomen démon. Klidným hlasem tomu muži řekl: „Teď něco řeknu, ale nebude to určeno vám. Zůstaňte úplně uvolněný." Potom se odvrátil a řekl: „Okamžitě odejdi!" Ten muž se díval dosti tázavě, protože nevěděl, co se děje a jak to má chápat. Můj známý se pak otočil zpět k němu a zeptal se ho: „Pozorujete něco?" Muž si uvědomil, že je „svobodný", není už spoutaný, je svobodný od nutkavých návyků. Můj známý mu vysvětlil, co se stalo a že byl kontrolován démo-

nem. Mezi jiným mu však jasně řekl, že se musí rozhodnout, protože přede dveřmi někdo čeká. Je to tak, jak to Ježíš řekl. Démon sice poslechne a jde, ale nejedná se o nějakou „funkci", o něco automatického, nýbrž o vztah. Pokud do života tohoto muže nepřijde Ježíš a pokud tento muž nepřijme Ježíše jako Pána, démon se znovu vrátí, bude pokračovat tam, kde skončil, a bude nejspíše pěkně rozezlený, protože byl ponížen. Ten muž si nechal od mého známého vysvětlit poselství evangelia a v pokání se obrátil a přijal Ježíše do svého života – a od té doby je svobodný.

A to je ten rozhodující bod. Prožil jsem mnoho „vyhánění démonů", která jimi ve skutečnosti nebyla. Nikdy se nezvěstovalo evangelium, vlastně jméno Ježíš bylo používáno spíše jako magická formulka, ale ve skutečnosti se nejednalo duchovně.

Ale říkám naprosto jasně: Nemám pochybnosti o tom, že výroky Bible ohledně duchů a démonů jsou naprosto realistické. A vím, žel, že mnozí křesťané s tímto tématem neumějí zacházet. Mají z démonů strach, ačkoliv právě to dává démonům možnost, aby působili. Démony nesmíme podceňovat, protože když reagujeme se strachem, vnímají, že Bohu ve skutečnosti nedůvěřujeme. Bible nám neříká, že z nich máme mít strach, nýbrž že máme důvěřovat Bohu.

„Podřiďte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přibližte se k Bohu a přiblíží se k vám. Umyjte si ruce, hříšníci, a očistěte svá srdce, lidé dvojí tváře!" (Jk 4,7.8)

Miluji tento výrok. Satan uteče! Když se díváme na satana a věnujeme ve svých myšlenkách prostor jeho lžím, dostáváme strach. Dívat se však máme na Ježíše a dávat prostor jeho slovům. Uvědomujeme-li si Boží přítomnost a důvěřujeme Bohu, pak satan utíká. Když při kontaktu s démonickými záležitostmi máme strach, pak je to pouze proto, že věříme něčemu nesprávnému. Pak může nastoupit satan. Když však žijeme v pravdě jako Ježíš, můžeme si s danou situací poradit v naprostém pokoji – tak jako

Ježíš. Sledujme, s jakým klidem a jistotou posílal Ježíš démony pryč – a oni šli. Tak prosté to je. Ale co jsem zažil na mnoha akcích? Lidé poskakují, hulákají, používají Ježíšovo jméno jako kouzelnou formulku, aby „manifestovali vysvobození". Dříve jsem si nebyl jistý. Dnes jsem naprosto přesvědčený, že se zde děje pravý opak toho, co se lidé domnívají, že se děje. **Nevyhánějí démony, nýbrž démoni je pohánějí,** tropí si z nich žerty a zároveň svádějí další. Tady nejedná Boží Duch.

Nejde o to používat Ježíšovo jméno jako kouzelné slůvko, nýbrž žít z Ježíšova pověření a jednat v jeho autoritě. Čím více lidé poskakují a křičí, tím více dokazují, že nemají vůbec žádné vědomí Boží přítomnosti. Ačkoliv se stále dovolávají Ducha svatého a řvou ve jménu Ježíše – či právě proto – tak tam asi není Ježíš ani Boží Duch. Představme si, že bych stál vedle vás a vy byste na mne neustále volal. Jste slepý? Vždyť já jsem přece tady. Tito lidé jsou duchovně slepí, protože Ježíš zaslíbil, že bude s námi. Jinou možností je, že tam Ježíš vůbec není. Pravda je, že platí obojí. Jsou slepí a Ježíš tam není, protože chápou život víry magicky.

Před mnoha lety jsem poznal jednoho starého muže a nikdo na mě nezapůsobil silněji než tento bratr. Vyzařovala z něho svatost a blaho, ačkoliv to byl úplně prostý a zdrženlivý člověk – nebo právě proto. Tichý, klidný a rozvážný. Tento bratr nás na biblické škole vyučoval pastoraci a měl skutečně mnoho zkušeností a biblických znalostí – ale to, co předčilo vše ostatní, byl jeho vliv. Sotva se dalo přehlédnout, že v každém okamžiku žil ve vědomé Boží přítomnosti. Jeho osobní vztah s Ježíšem byl na tomto muži tím nejsilnějším. Při vyučování jsem se ho zeptal, zda učinil zkušenosti s posedlými lidmi a jak máme vymítat démony. Úplně jsem užasl, když mi naprosto klidně odvětil: „Když je tam démon, tak mu řeknu, že má odejít, a on odejde." Slyšel jsem o vymítání démonů, kde se hodně křičelo a „bojovalo", a byl jsem proto překvapen. Zeptal jsem se: „To je všechno?" Řekl: „To přece není má síla či osobnost, kdo něco způso-

bí, nýbrž Ježíš. Protože tam Ježíš je a protože Ježíš je Pán, musí démoni odejít.“ Nikdy na to nezapomenu. Tehdy se mi rozsvítilo. V jednoduchosti byla pravda. Prostá, jednoduchá víra v Boha. **Silná víra je založena na silném Ježíši.**

NEMOC ZPŮSOBENÁ NESPRÁVNÝM MYŠLENÍM

KAPITOLA 10

Bible nám říká, že se máme modlit za druhé, když jsou nemocní, ale není to její jediná rada. Někteří potřebují skutečnou odbornou poradenskou pomoc, dobrou radu. Mnozí lidé mají špatné myšlenkové vzorce, věří chybným věcem, žijí nesprávně a nezřídka jsou nemoci přímým či nepřímým důsledkem jejich života.

Existuje souvislost mezi naším myšlením, cítěním a tělem. Je zde plynulý přechod. Již podle držení těla se přece pozná, zda je někdo povzbuzený či skleslý. To, co se děje v naší hlavě, má přímý vliv na naše tělo. Mnozí jsou skutečně těžce nemocní, protože nesprávně přemýšlejí. Kolik lidí trpí depresemi, protože věří lžím a dělají si starosti, protože se dostávají pod tlak a žijí s nesprávnými prioritami, hodnotami, motivy a cíli. Mnozí lidé dnes trpí syndromem vyhoření. I zde žijí lidé často s nesprávnými hodnotami, prioritami, motivy a cíli. Zde musíme lidem pomoci rozpoznat „pravdu" platnou pro jejich situaci a věřit jí, protože Duch svatý je chce uvést do pravdy.

„Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít.“ (J 16,13)

Nekoná se to vždy vzkládáním rukou a vírou. Někdy je problém hlubší a lidé musí rozpoznat lži, kterými je satan zotročuje, a to například větou: „Máš hodnotu pouze tehdy, když předvádíš výkon!“ Taková lež stačí k tomu, aby nějakého manžela dříve či později dohnala k pracovnímu fanatizmu, a tak k vyhoření, a zničila mu rodinu. Proto je tak důležité brát vážně Boha a jeho slovo a slyšet, naslouchat a poslouchat ho.

„Proto čiňte pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy a přišel čas Hospodinův, čas odpočinutí.“ (Sk 3,19.20)

Musíme vědět, že řecké slovo pro pokání pochází ze slovního kořene, který znamená „změnu smýšlení“. Proto volí někteří překladatelé Bible ve výše uvedeném verši výraz „činit pokání“, jiní „změnit postoj“, další „přijmout nové myšlenky“ a tak podobně. Když jde o vnitřní uzdravení člověka, právě to k tomu skutečně patří – a jak bylo řečeno, od duše člověka není daleko k tělu. Musíme si uvědomit, že když uvěříme ve spasení, Bůh s námi není hotov, ale je to teprve začátek. Bůh si přeje, abychom se celým svým životem dostali do harmonie s ním. To se týká našich cílů, hodnot, priorit a také motivů. Bůh má pro náš život plán a chce nás do něj začlenit. To ovšem vyžaduje naše porozumění a také naši vědomou práci v těchto oblastech. **Znamená to, že musíme používat svou hlavu – a to z celého srdce!** Tolik křesťanů žije se sobeckými cíli, světskými hodnotami, vlastními prioritami a sobeckými motivy – lze se podivovat, že si nás Bůh nemůže použít, že nám nemůže žehnat? Proč se divíme, že toho s Bohem zažíváme tak málo či vůbec nic – možná kromě „nudných bohoslužeb“? Nelze se vůbec divit. A proto není žádným divem, že nezažíváme žádné zázraky. Musíme se změnit! Mnoho problémů

a nemocí by se vyřešilo, kdybychom byli v těchto oblastech v harmonii s Bohem. O tom jsem ale napsal jinou knihu, která se jmenuje „V harmonii s Bohem“.

Odpuštění

Ježíš vyprávěl příběh o jednom služebníkovi, který svému pánu dlužil ohromnou sumu peněz (Mt 18,21–35). Jeho pán mu dluh prominul, ale on sám nebyl schopen prominout relativně malou částku svému spolusluženebníkovi. Svoboda, o které se onen služebník domníval, že ji má, mu byla kvůli jeho nepřijatelnému postoji znovu odebrána a byl svým pánem vsazen do vězení, dokud své dluhy nezaplatí. A tam byl trýzněn mučiteli.

Ano, Ježíš vyprávěl drsné příběhy. Mnozí v tomto příběhu zřejmě vidí popsánu skutečnost, že my lidé se dostaneme do věčného zatracení, pokud neodpustíme druhým – právě tak jako Kristus odpustil nám – a budeme muset vytrpět spravedlivý trest za své hříchy. Ale já chci ještě upozornit na něco jiného, na co často zapomínáme: Když nechceme odpustit druhým, nemusíme čekat až na věčné zatracení, aby nás někdo trýznil. Mnozí jsou trýzněni již dnes. Celé noci jsou vzhůru a trpí. Satanovi mučitelé pracují na jejich duších. Kolik lidí trpí dnem i nocí silnými bolestmi ve své duši, protože jsou trýzněni satanovými nástroji. A duší myslím celého člověka. Tak může také propuknout spousta nemocí. Jediným řešením tohoto žalostného stavu je odpuštění. Jinak nenastane čas odpočinutí. Proto jsme zde vybízeni, abychom byli ostražití. S nemocnými musíme hovořit citlivě a rozumně. Vlastně neexistuje nikdo, kdo by nemohl odpustit, ale jsou pouze ti, kteří nechtějí uznat, jak mnoho jim bylo odpuštěno. Zde je zakopaný pes. Jde o to, ukázat lidem, jak moc jim bylo odpuštěno. Pouze ten, kdo dokáže sám sebe uvidět jako dlužníka vůči Bohu, může se stát milosrdným i vůči ostatním.

Zažil jsem některé lidi, kteří se ke mně zachovali falešně, zle a podle. V mém životě existovala údobí, kdy jsem v hlavě neměl

nic jiného než tyto lidi a utrpení, které mi způsobili. Pronásledovalo mne to i ve snech. Musel jsem na ně neustále myslet. Ale koho to nejvíc ničilo? Mne, anebo je? Byl jsem v právu, ale jednal jsem správně? Netrvalo dlouho a zjistil jsem, že mne to zničí, pokud se ta situace nezmění. Musím něco změnit! Nezávisle na tom, zda se změní moji nepřátelé. Musím se s jejich podlostmi vypořádat jiným způsobem, jinak mne to zahubí. Zde může pomoci pouze odpuštění.

Mně osobně pomáhá myšlenka, že tito lidé pořádně nevědí, co činí. Někteří z nich si skutečně myslí, že dělají radost Bohu, když mě chtějí zničit. Pak mi ale dojde, že ti lidé nevědí, co činí, anebo jsou zcela oklamáni satanem. Uvědomuji si také, že tito lidé by za jiných okolností mohli být mými nejlepšími přáteli, dokonce se jimi ještě mohou stát. Jednou jsem to i zažil. Jeden bratr, který nám ve sboru působil ohromné problémy a přiváděl nás k zoufalství a téměř jsme na něj volali policii, se změnil a dnes je někým, kdo naši službu podporuje vším, co má a jak jen může. Pokaždé, když se vidíme, tak se srdečně radujeme.

Je to možné, ale žel tomu tak není v každém případě. Ale pomáhá mi to, když takto přemýšlím. Skutečným protivníkem je satan, proti němu bojujeme. On nás chce zahubit. Proto se za tyto lidi, kteří mi udělali něco podlého, modlím a říkám Bohu, že jim odpouštím. Vím totiž, že Bůh činí vše pro to, aby i oni došli k poznání pravdy. A pokud se to skutečně stane, pak se může stát ze Saula Pavel. A bude tu nový člověk. Staré je zapomenuto a vše je nové. Za to se modlím a odpouštím jim. Jsem přesvědčen, že mne satan chce zničit tím, že mi připomíná minulé úklady – to, co mi bylo provedeno. V takových chvílích cítím, jako by mnou proudil hadí jed. Ale ve chvíli, kdy začínám onen bodec otáčet a modlím se za tyto lidi, kteří mi něco udělali, tak přestává jed působit a satan utíká. Pak přichází Boží požehnání a naplňuje mne pokojem. Toto je ta jediná možnost, jak lze zastavit tento jedovatý tok. Jeden psycholog řekl: „Kdybych mohl svým

pacientům objasnit, že jejich vina je odpuštěna, mohl bych polovinu z nich propustit domů jako zdravé."

Ale pozor, to neznamená, že máme přijímat každé bezpráví. Stále znovu žasnu, jaké věci jsou v církvích tolerovány a zametány pod koberec. Hříšníci mohou pokračovat v hříchu, protože jako církev již nemáme žádné svaté nároky; slabým se nedostává ochrany, protože jsme příliš zbabělí, abychom pachatelům zla řekli, jak se věci mají. Manželé týrají své ženy a naopak, ale nikdo nezasáhne. Tchyně zle nakládají se svými snachami, ale nikdo se proti tomu nepostaví. Jednotliví „sourozenci" činí z bohoslužby utrpení pro všechny ostatní – a my jim to dovolíme. A tak přichází čím dál méně lidí a je to stále smutnější. Proč? Není Bible plná pokynů, jak máme jednat s takovými narušiteli pokoje? V Norsku, kde jsem byl pastorem, se církve zdráhaly si to s některými lidmi vyřídit tak, jak to Bůh předepisuje. Kvůli jednomu muži mnozí další již nepřicházeli na bohoslužbu a někteří z nich propukli v pláč, když jen uslyšeli jeho jméno. Ale lidé měli problém jednat s tím mužem důsledně – tak jak to Bůh ve svém slově stanoví.

Nepochopitelné. K živé církvi přece patří také to, že netoleruje hřích. K živé církvi také patří, že lidi ochraňujeme a pomáháme jim. Je načase, abychom se probudili a znovu se vzájemně napomínali a připomínali si, jak se máme chovat. Není divu, že tolik lidí má pak problém s tím, aby odpustili. Ve většině případů jim nikdo nepomůže. Jejich situace je stále stejná. Mají odpustit a nadále snášet utrpení. Žena má odpustit a snášet sprostého manžela, ale toho nikdo nenapomene. Všichni máme odpustit narušiteli pokoje a nadále ho snášet. Ale tak to nejde! Odpuštění je jednou stranou mince. V některých případech bych se dokonce neostýchal zavolat policii. Někteří trpí kvůli jiným lidem a mnozí jsou fakticky týráni a zneužíváni. To je přece zločin a nikdo to nemusí snášet.

Pavel byl jednou nevinně zbit a zavřen do vězení. Když se zjistilo, že je římským občanem, zavládl strach. Bylo totiž přísně zakázáno nakládat s římským občanem takto bez soudu. Pak

přišli a chtěli Pavla uklidnit a propustit ho zadními dveřmi, ale ten jim řekl naprosto jasně, že mají přijít soudcové a omluvit se (Sk 16,17–39). Co se tu stalo? Je to zcela prosté. Pavel věděl, že tak budou jednat se všemi křesťany, když on zde ustoupí. I my křesťané máme práva. Mnozí si myslí, že si člověk jako křesťan musí nechat všechno líbit a musí všechno strpět, že se nesmí bránit, ale tak jednoduché to není. Když byl Ježíš při soudním líčení neprávem bit, řekl také:

„Řekl-li jsem něco špatného, prokaž, že je to špatné. Jestliže to bylo správné, proč mě biješ?“ (J 18,23)

V Duchu Kristově smíme jasně, rozhodně, ale s mírností poukazovat na bezpráví a dožadovat se svého práva. To neznamená, že to vždy povede k výsledku, ale Ježíš je nám i zde příkladem.

Mírnost není žádná bezvládná ruka, nýbrž železná pěst v sametových rukavičkách!

Mírný člověk není totiž slaboch, ale ten, kdo se zastává práva a vystupuje proti bezpráví, a to s odvahou i pokorou.

Neodplácíme zlým za zlé, ale i jako křesťané máme práva a na ta smíme upozorňovat. V každém případě máme také povinnosti. Je naší povinností pomáhat druhým a chránit je. Naším úkolem není pouze je utěšovat a chlácholit. Mnozí zacházejí s tématem „odpuštění“ velmi nebezpečně. Pokud mě v parku napadne nějaký opilec, pak mu mohu odpustit; to znamená, že ho nebudu nenávidět ani ho nezbiji. Ale přesto bych ho sebral a odvlekl na policii, protože je nebezpečný pro veřejnost. Kdyby do mého auta naboural nějaký opilý řidič, pak mu sice mohu odpustit, ale oznámil bych to, protože nechci mít spoluvinu na tom, až příště pojede opilý a srazí či usmrtí nějaké dítě. Již několik lidí jsem předal policii. Někteří mi na ulici nabízeli drogy – zavolal jsem policii a zavedl je k dealerovi. Jindy jsem viděl

tři mladé lidi, kteří byli oloupeni, a tak jsem dopadl jednoho z lupičů a přivázal ho k zábradlí, dokud nepřijela policie.

To, co v církvích postrádám, je jednoduše rázné zasazení se za naše sourozence a bližní. Chápu sice, že ne každý se umí s takovými situacemi vypořádat, ale myslím, že každý z nás by mohl udělat víc. Jedna žena nám vyprávěla, že její sestru týrá manžel. Netrvalo dlouho a několik mužů si s tímto manželem na rovinu promluvilo. To je správné. Odpuštění – to je jedna stránka, ale lidé také potřebují konkrétní pomoc. Moje sestra je učitelka a jedna třída ji tak šikanovala, že byla s nervy v koncích. Postěžovala si mi se svým trápením, a tak jsem jí pomohl. Oficiálně jsem tuto třídu navštívil a měl jsem tam dvě hodiny „vyučování". Už nikdy mé sestře nic neudělali. To, co jsem jim řekl, si ponechám pro sebe. Ale o jednom jsem přesvědčen. Mnohé z toho, co v církvi vypadá jako „mírnost a laskavost", je ve skutečnosti často pouhá zbabělost, strach a povrchní pokrytectví. Jen někteří jsou schopni problémy skutečně uchopit a duchovně je vyřešit. To, že jsou křesťané považováni za slabochy, je často velmi pravdivé, protože jimi mnozí opravdu jsou. Podívejme se na Ježíše. Podívejme se na Jana Křtitele. Podívejme se na Štěpána, Petra, Pavla a řadu dalších. Napadlo by někoho, že tito muži byli slaboši? Sledujme, jak se zasazovali o Boží věc. Co se to dnes v církvích děje? Potřebujeme nejenom více Ducha svatého, ale možná také více adrenalinu a testosteronu.

Někdy potřebují zlí lidé porci lásky. Když jsem byl dítě, přišel k nám do třídy Alžířan, který byl o dva roky starší a o dvě hlavy vyšší. Začal mě šikanovat a bít. Už jsem nevěděl, co mám dělat, tak jsem ho tloukl hranou ruky zezadu do krku. Důsledkem bylo, že křičel bolestí. Musel jít k lékaři a po několik dní nechodil do školy. Ale já jsem měl obrovský problém. Co bude, až se vrátí? Ten mě snad zabije. Požádal jsem o radu matku. Dala mi obrovskou tabulku čokolády, a když se ten chlapec vrátil, šel jsem s tou čokoládou přímo k němu. Jeho oči se rozzářily a stali se z nás dobří přátelé. Tuto možnost musíme brát vždycky v úvahu.

Odplácet zlo dobrým! Prokazovat svým nepřátelům lásku. Pak se mohou dít i zázraky. Jedna žena přistihla muže, který se ji snažil vykrást, a zeptala se ho, zda mu má uvařit polévku. Ten muž byl naprosto šokován… Výsledkem bylo, že uvěřil. V situacích, jimiž procházíme, potřebujeme Boží vedení. Nemůžeme jednoduše kopírovat to či ono. Každá situace je jedinečná. Máme rozdílné hranice a schopnosti, ale jedno se můžeme z takových příběhů naučit: Pamatuj na Boží vedení!

Zřejmě jsme si zřídka kdy vědomi toho, jak silný je tento faktor „chybného přemýšlení", a ještě méně si uvědomujeme, že také zde a právě zde může konat své dílo satan, protože on je otec lži a vrah, jak říká Ježíš.

„Váš otec je ďábel a vy chcete dělat, co on žádá. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, poněvadž v něm pravda není. Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži." (J 8,44)

Ježíš jasně mluví o působení a záměrech satanových „myšlenek" v naší hlavě. V této situaci potřebujeme „pravdu". K uzdravení v tomto případě dochází, když člověk rozpozná pravdu, a tak odhalí lež, činí pokání a stává se skrze víru v pravdu svobodný.

Uvedu názorný příklad. Po bohoslužbě si jeden manželský pár přál, abych se za ženu modlil, protože u ní byla diagnostikována rakovina. Tento pár byl ve sboru cizí, chtěl jsem si tedy na ně udělat trochu více času, protože jsem jim skutečně chtěl pomoci. Strávili jsme asi dvě hodiny tím, že jsme si povídali. Z hovoru vyplynulo, že pocházejí z velmi striktního sboru, ve kterém se nevěří v uzdravení z víry v dnešní době, a proto přišli k nám. Pak jsem však zjistil, že jsem objevil jádro problému. Když jsme začali mluvit o jejich dětech, povšiml jsem si, že zvláště žena byla velmi znepokojená. Měla silné výčitky, protože děti byly ve světě a ona měla hrůzu z toho, že se dostanou do věčného zatracení. Věnovali jsme tedy určitý čas tomu, abychom té ženě pomohli vyrovnat se správným způsobem s touto starostí. Nakonec

mohla přijmout odpuštění své viny, a to také potřebovala, a mohli jsme jí dát několik dobrých rad, jak má se svými dětmi jednat. Když jsme se pak modlili, spadl této ženě slyšitelně kámen ze srdce. A představte si, že krátce poté přišla zpráva, že rakovina zmizela. Jsme pevně přesvědčeni o tom, že tady rakovina vznikla stresem a že skrze „pravdu" se uzel rozvázal, a tak bylo umožněno uzdravení. Chápeme tedy, že lidé potřebují pomoc skrze Boží slovo – a to i tehdy, když se jedná o nemoc. Pravda osvobozuje – a často také i z nemoci.

Zažil jsem také jedno zvláštní setkání. Během první části bohoslužby přišla dopředu jedna žena a vyprávěla, že musí jít znovu do nemocnice. Zatímco vyprávěla, tak jsem ze způsobu, jakým to líčila, získal dojem, že je tu nějaký problém. Nikdy jsem o tom takto nepřemýšlel, ale najednou se mi zdálo, že tato žena používá své neduhy a nemoci k tomu, aby získala pozornost a soucit. Známe to od dětí. Přiběhnou s nářkem a jen chtějí, aby se jim někdo věnoval. Ale zde šlo o starší ženu. Je možné, že někdo takovým dětinským způsobem jedná a toto učinil svou životní strategií? Žena se znovu posadila a bohoslužba pokračovala. Měl jsem kázání a poté ta žena přišla a chtěla, abych se za ni modlil. Co jsem měl dělat? Modlili jsme se, ale pokusil jsem se jí s veškerou moudrostí a empatií vysvětlit, kde je problém. Samozřejmě se jí to dotklo, ale uznala, že tomu tak je. Tato žena si po celý život namlouvala nemoci – aby získala pozornost, soucit a uznání – až tomu sama uvěřila a ostatní také. Ale nejen to, namlouvala si nemoci tak dlouho, až skutečně onemocněla. Potřebovala pastorační pomoc, a ne pouze modlitbu za nemoc, protože šlo o hlubší problém.

Navštívil jsem jinou nemocnou ženu, která měla po celém těle jizvy. Od obličeje až po chodidla. Říkala, že všechno začalo tím, že byla ošklivě uražena zlými slovy. Když to v sobě dusila, projevilo se to na její pokožce, která praskala. A tak to pokračovalo po mnoho let. Jasně jsem si uvědomoval, že tento problém může být vyřešen pouze skrze „pravdu" – skrze odpuštění, a to

je přece také „pravda“. Ale ona nechtěla odpustit. Také nechtěla uznat, že u odpuštění jde o něco jiného, než se domnívala. Myslela si, že by odpuštěním vyjádřila, že to zranění nebylo tak zlé anebo že odpuštění znamená, že ten druhý je „ospravedlněn“, ale tak to přece není. Odpuštění je o tom, že vina, neboli jed, který v nás proudí, nás má opustit. Mnozí lidé nám vlastně svými skutky a slovy posílají – obrazně řečeno – satanův jed. A tak se v lidech nachází koktejl tvořený vztekem, bolestí, nenávistí… A to z nás dělá nemocné. Tento jed musí pryč. Ale ta žena nechtěla odpustit. Nechala to nadále zavřené, takže se tato událost, která se odehrála před mnoha lety, stala pramenem, kterým jed proudí až do přítomnosti. Nedokázal jsem ji žel přesvědčit, že musí odpustit. Chtěla, abych se za ni modlil, aby byla uzdravena zevně, ale to jsem nemohl. Problém byl hlubší, ale ona se zde zablokovala, a proto zůstala nemocná.

Uzdravení není žádnou povrchní záležitostí ani mejkapem. Není to nádherné, že existuje vnitřní uzdravení? Tam, kde to skutečně bolí? Boží poselství má tolik důležitých důrazů, které jsou blahodárné a léčivé – pokud mu věřím. Proto si, pokud je to možné, vezmu na lidi, kteří přijdou, že jsou nemocní a chtějí, abych se za ně modlil, raději více času. Pokud by šlo o to, „jen se za někoho pomodlit“, byl by to často nesprávný přístup. Mnohdy potřebují nemocní duchovní radu a problém může být vyřešen pouze pomocí pravdy.

NEMOC, KTERÁ PŘICHÁZÍ OD BOHA

KAPITOLA 11

Často jsem na konferencích slyšel, že nemoci nepocházejí nikdy od Boha, ale vždy od satana. V Bibli ovšem stojí něco jiného a každý se musí rozhodnout, komu bude věřit. Bohu, nebo moderním konferenčním lhářům? Uvedu několik příkladů z Bible: Jákob poté, co se „setkal" s Bohem, kulhal po celý život (Gn 32,31.32).

Mirjam, Mojžíšova sestra, byla Bohem potrestána malomocenstvím, protože byla domýšlivá (Nu 12,9.10).

Elíšův služebník byl pro své chamtivé pokrytectví potrestán těžkým malomocenstvím (2Kr 5,27).

Bůh říká v Deuteronomiu 28 zcela jasně, jaká existují požehnání a prokletí. Každý by si to měl přečíst. Bůh tady zřetelně říká, že On sám dává tato požehnání, ale i prokletí a nemoci – podle toho, zda je člověk Bohu poslušný, anebo neposlušný.

Herodes byl Bohem za svou domýšlivost potrestán agresivní nemocí a zemřel žalostnou smrtí (Sk 12,23).

Ananiáš a Safira se kvůli svému hříchu proti Božímu Duchu okamžitě skáceli mrtví (Sk 5,1–11).

V Bibli tedy existují jasné výroky, které nám ukazují, že nemoc může přicházet i od Boha. Jsem schopen pochopit, že někdo kvůli chybějícím informacím nedokáže tento bod zcela pochopit. Nerozumím však tomu, že řada řečníků na různých křesťanských pódiích drze tvrdí: „Bůh by nikdy neposlal žádnou nemoc!" To jsou skutečné lži. A kdo za každou lží stojí? Kdo je tedy pánem těchto „křesťanských řečníků"?

Mnozí lidé jsou žel nastaveni tak, že věří pouze tomu, co se jim hodí. A tato pravda se mnohým nehodí. Chtějí pouze „jednobarevného" Boha lásky a uzdravení, ale Bůh není jednobarevný. Pouze neuzdravuje, nýbrž také tu a tam rozdává nemoci, když je to potřebné. Je to často **jediná možnost** ke změně či zamezení větším škodám anebo **poslední možnost**, jak odvrátit zatvrzelého svévolníka od jeho cesty do zkázy. Existuje tolik příběhů lidí, kteří potvrzují právě tuto pravdu.

Při jedné bohoslužbě jsem se podíval z okna ven. Právě tam zastavilo americké auto, starý Lincoln. S velkou námahou vystoupil ochrnutý muž, který se jen pomalu sunul kupředu, ale dorazil až do sboru. Mužův obličej jen zářil. Když jsem se ho na konci zeptal na jeho příběh, ukázalo se, že přede mnou sedí pravý dobrodruh. Organizoval cesty na motocyklech značky Harley pouštěmi, byl povoláním kapitán tankeru a velel poslednímu ropnému tankeru při válce v Zálivu. Seděl prostě na bombě a užíval si adrenalin. Miloval dobrodružství a lechtání nervů. Pád z kola však všechno změnil. Ochrnul a chtěl zemřít. Dnes však vidí život z jiné perspektivy. Sám říká, že je schopen přijmout Boží způsob jednání s ním, protože bez toho pádu by Boha nikdy nenašel. Něco podobného jsem slyšel od bývalého překážkáře, který je dnes také na vozíku. Řekl: „Děkuji Bohu za tu nehodu, protože zdravý bych Boha přeskočil stejně jako všechny ty ostatní překážky…"

Často musí Bůh v životě lidí zatáhnout za „nouzovou brzdu“. Zabrzdí totiž a obrátí se, pouze pokud se dostanou do skutečných problémů, žel jinak ne. A v takovém případě má Bůh dobré záměry a dobré cíle.

Slyšel jsem také mnohé velmi zajímavé příběhy o věřících, které toto potvrzují. Jeden bratr onemocněl rakovinou a požádal starší, aby se za něj modlili, ale nic se nezlepšilo. Měl však dlouho na srdci určitou věc, ale nechtěl ji udělat. Mohl bych zde napsat, oč konkrétně šlo, ale to není důležité, protože ve skutečnosti jde o poslušnost, ne o konkrétní věci. Neexistuje totiž žádná velká nebo malá poslušnost, nejde o poslušnost v důležitých či nedůležitých věcech, ale jde o náš postoj vůči Bohu. V ráji také nešlo o „ovoce“, ale o poslušnost, která s tím byla spojená. Jde tedy o skutečný vztah k Bohu, o důvěru a život v harmonii s ním. Tento bratr však nechtěl poslechnout. Svědomí ho tížilo čím dál víc a nemoc nepovolovala. Pak došlo k jistému otřesu a on uposlechl. Když o několik dní později šel znovu k lékaři, rakovina byla pryč. Od té doby je on sám přesvědčen, že skutečně existuje souvislost mezi neposlušností a nemocí a mezi poslušností a uzdravením. Naše přirozenost je zřejmě taková, že je pro nás jednodušší věřit tomu, co jsme právě takto prožili. On to tak zažil a tak to také stojí v Bibli. Co by mu bylo pomohlo, kdyby tento bratr běhal po bohoslužbách, kde se uzdravovalo, od jednoho hvězdného kazatele k druhému? Potkal jsem řadu právě takových. Mnozí utíkají od Boha, jeho vůle a slova a odmítají to přijmout. Biblickou pravdou však je: Nemoc může přijít od Boha a může být následkem konkrétní neposlušnosti. V takovém případě nepomůže nic kromě pokání a konkrétní poslušnosti vůči Bohu – a to ne proto, abychom se uzdravili, ale proto, že poslušnost Boha je správná, ať už to s nemocí bude pokračovat jakkoliv. Vezměte si někdy čas a pročtěte si Deuteronomium 28.

Nemoc, kterou seslal Bůh, může být pro nás velmi léčivá.

Zjistili jsme tedy, že existují rozličné příčiny nemocí. Hřích druhého, vlastní vina, přímý či nepřímý vliv satana, chybné myšlení anebo opravdu nemoc, kterou seslal Bůh. Nyní se podíváme na to, že Bible představuje rovněž různá řešení problémů nemocí.

BŮH S NEMOCEMI JEDNÁ RŮZNÝM ZPŮSOBEM

KAPITOLA 12

Často jsem se setkal s tímto názorem: „Je úplně jedno, jakou kdo má nemoc anebo z jakého důvodu, protože Bůh – pokud věříme – uzdravuje každého tady a teď." Tento postoj je sice široce rozšířený, ale mylný. Člověk může zcela jednoduše dojít k tomuto názoru:

Ježíš uzdravoval všechny, a protože je stejný včera i dnes, uzdravuje všechny i dnes – musíme tomu pouze věřit.

Kdyby to k tématu nemoc a uzdravení bylo vše, co Bible říká, pak by to snad tak bylo, ale v Bibli toho k tomuto tématu najdeme mnohem více. Bůh v této záležitosti postupuje velmi rozmanitě, a to v moderním křesťanství velmi postrádám. Mnozí zcela ustrnuli s názorem: „Bůh uzdravuje všechny tady a teď – musíme pouze věřit", takže ignorují všechno ostatní. Často jsem se takovým lidem pokoušel ukázat v Bibli, že to může být i jinak, než se oni domnívají, ale oni se pak úplně zablokovali. Poznal jsem mnohé, kteří vůbec neměli zájem o biblické pravdy, ale naprosto omezeně trvali na tom, co jim vštěpoval „hvězdný kazatel". Jak často jsem pak rozpačitě stál se svou Biblí, když mi zase někdo řekl: „Nejsi zákoník?" Co lze pak ještě říct? Jednoduše si člověk uvědomí, že tady se nezná ani násobilka, ale přitom se hovoří o zlomcích! Mnohé vůbec nezajímá to, co je v Bibli napsáno. Tak

to prostě je. Hlasitě ale volají: „Ježíš uzdravuje všechny – tady a teď! Musíte jen věřit!“

V Bibli však poznáváme, že Bůh má mnoho různých způsobů, jak zachází s nemocemi. Uvedu několik příkladů, abychom si to připomněli:

Poté, co se Jákob „setkal“ s Bohem, kulhal po celý život. Nebyl uzdraven, protože jeho kulhání mělo být připomínkou pro něj i pro ostatní.

Mirjam, kterou Bůh za její domýšlivost potrestal malomocenstvím, byla po Bohem stanoveném čase uzdravena. V této době však musela snášet hanbu a potupu a toto ponížení bylo pro její charakter „léčivé“. Bůh použil nemoc, aby „uzdravil“ charakter. To je opravdu zajímavé, ne?

Ježíš uzdravil mnohé lidi. Také skrze proroky, apoštoly a další Ježíšovy následovníky byli lidé „zázračně“ uzdraveni. A byly to nemoci různého druhu – ať už měly satanský původ, nebo přirozené příčiny.

Ale ne všichni nemocní byli uzdraveni. Lazar na svou nemoc zemřel (J 11). Ježíš nepřišel, když byl k nemocnému zavolán, protože Bůh měl jiný plán. Ovšem, jeho vzkříšení zastínilo utrpení, smrt i smutek, ale právě to nám chce Ježíš sdělit. Tělesné uzdravení není to nejdůležitější, protože dříve či později musíme zemřít téměř všichni. I Lazar zemřel později podruhé a od té doby je mrtvý – až do Ježíšova návratu a s ním spojeného vzkříšení mrtvých. Na to nesmíme zapomínat. Uzdravení mají omezenou platnost, protože náš čas stejně vyprší. Zemřeme a tento svět zanikne. My potřebujeme více než jen uzdravení.

BŮH UZDRAVUJE, ALE UZDRAVUJE VŠECHNY?

KAPITOLA 13

Zatímco se země potácí vstříc svému konci, Bůh jedná – a to mezi jiným i skrze uzdravování. Bůh stále znovu uzdravoval, Ježíš uzdravoval davy a také apoštolové uzdravovali. Ve všech dobách zjevoval Bůh svou slávu skrze uzdravení, ale je chybné domnívat se, že Bůh uzdravil všechny.

Pavel uzdravil ve jménu Ježíše mnoho lidí, ale všechny ne. Čteme, že jednoho například zanechal nemocného ve městě:

„Erastos zůstal v Korintu. Trofima jsem nechal v Milétu, protože byl nemocen.“ (2Tm 4,20)

Proč zůstal nemocný? Pavel to nevysvětluje. Pavel nemusel všechno vědět, nemusel všemu rozumět, nemusel všechno komentovat a vysvětlovat ani za to nemusel sám sebe ani Boha ospravedlňovat.

Pavel ani nemusel druhým nic předstírat.

Který „uzdravující evangelista“ si to může dovolit? Co všechno jsem už slyšel: „V tomto městě bylo minulý týden uzdraveno 150 lidí, tam zase 200…!“ Všude samý úspěch. (Ale kdo zkoumá, zda

je to pravda? Ale o tom ještě budeme hovořit.) Pavel necestoval s „příběhy o úspěších“, ale s pravdou! A pravdou je, že ne všichni jsou tady a teď uzdraveni. Pravdou je, že ne vždy víme, proč někdo onemocněl či zůstává nemocný. Pravdou je, že neumíme pomoci každému a stále znovu narážíme na své hranice. Bůh totiž ví, co dělá, a kdo jsme my, aby nás musel vždy do všeho zasvěcovat? Pokud jde o nemocné, jedná podle své vůle.

Stále znovu jsem se sám sebe ptal, proč stojím před někým, kdo je nemocný, a nemám tušení, jak mu mohu pomoci. Nevnímal jsem žádné Boží vedení, žádné pověření, abych ho ve jménu Ježíše uzdravil, prostě nic. Proč je to tak? A pak mi najednou svitlo. Hlas mi řekl: „Ty nemůžeš u těchto lidí nahradit jejich osobní vztah s Bohem a osobní naslouchání Bohu. To zde není tvá věc, přenechej to mně. Prostě jim řekni, že mě mají hledat, já už vím, co učiním.“

Není to prostě tak, že všichni budou uzdraveni tady a teď – jen když budou věřit. Ani Ježíš neuzdravil všechny. Při jedné události se rozšířila zpráva, že Ježíš uzdravuje, a následujícího dne přiváděli nemocné z celého okolí. Ale Ježíš je neuzdravil.

„Když vyšel ze synagógy, vstoupil s Jakubem a Janem do domu Šimonova a Ondřejova. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Horečka ji opustila a ona je obsluhovala. Když nastal večer a slunce zapadalo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných rozličnými neduhy a mnoho zlých duchů vyhnal. A nedovoloval zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je. Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil. Šimon a jeho druhové se pustili za ním. Když ho nalezli, řekli mu: ‚Všichni tě hledají.‘ Řekne jim: ‚Pojďte jinam do okolních městeček, abych i tam kázal, neboť proto jsem vyšel.‘ A tak šel, kázal v jejich synagógách po celé Galileji a vyháněl zlé duchy.“ (Mk 1,29–39)

Proč Ježíš přišel? Ne proto, aby všechny uzdravil, ale aby kázal evangelium! To si potřebujeme uvědomit.

Kolik bylo zklamaných lidí toho dne? Kolik z nich se namáhalo, aby přivedli své milované k Ježíši, ale Ježíš šel prostě dál. Právě zde vnímáme: Ježíš nepřišel, aby prostě odstranil všechny důsledky toho, že celé lidstvo žije v hříchu. To by musel proměnit celý svět, ale to se stane teprve při jeho opětovném návratu. Ježíš nepřišel proto, aby zajistil uzdravení a blahobyt pro všechny, jak mnozí tvrdí. Ještě nejsme v nebi. To někteří zřejmě přehlédli. Ježíš přišel, aby trpěl zástupně za naše hříchy a poskytl skrze znamení a zázraky, která činil před lidskými zraky, důkaz o tom, že k tomu má plnou moc. Ježíš však měl své priority. Odešel raději do ostatních městeček, aby tam kázal evangelium o Božím království, než aby zde uzdravil ještě více lidí.

Vidíme tedy, že uzdravování existuje, ale Bůh neuzdravuje všechny. Když Bůh neuzdravuje, pak může mít různé cíle. V následující kapitole se zaměříme na jeden z nich.

NEMOC, KTERÁ VEDE KE SMRTI

KAPITOLA 14

„Elíša těžce onemocněl a umíral. Tehdy k němu sestoupil izraelský král Jóaš, rozplakal se nad ním a zvolal: Můj otče, můj otče! Vozataji Izraele!“ (2Kr 13,14)

Vyprávění o Elíšovi je mimořádně zajímavé a důležité. Onemocněl nemocí, která vede ke smrti. Je to možné? Tento velký prorok, skrze kterého Bůh vykonal mocné zázraky, umře na nějakou nemoc! Jak tomu máme rozumět?

Ale je to vlastně tak zlé? Někdo, kdo onemocní a zjistí, že jde vstříc svému konci, může ještě jednou vše uvážit, srovnat si svůj život, vyjasnit věci, smířit se, odpustit… Jak hrozné to je, když někdo odejde ze života nečekaně. Manželský pár se pohádá, muž práskne dveřmi, odjede – a zemře při autonehodě. A manželka si po celý život nedokáže odpustit. Vidíš tu kladnou stránku Elíšovy nemoci? Každý musí někdy zemřít. Elíša dostane od Boha příležitost srovnat si svůj život – to je milost, požehnání a čest od Boha a možnost stát se mocným svědectvím a světlem. V tomto případě není nemoc trestem, ale milostí. Ne každý to však dokáže ocenit. Také Chizkijáš dostal v zásadě stejnou zprávu jako Elíša.

„V oněch dnech Chizkijáš smrtelně onemocněl. Přišel k němu prorok Izajáš, syn Amósův, a řekl mu: ‚Toto praví Hospodin: Udělej pořízení o svém domě, protože zemřeš, nebudeš žít.‘“ (Iz 38,1)

Chizkijáš mohl odejít ze života v pokoji a požehnání, ale on nechtěl. Přál si být uzdraven, protože lpěl na životě. Osobně se domnívám, že nám Bůh v Bibli nechal tento příběh zapsat proto, aby nám dal varovný příklad. Chizkijáš byl totiž uzdraven. Bůh mu jeho přání splnil – ale jaký byl výsledek? Chizkijáš poté učinil špatná rozhodnutí, a tím se stal prokletím pro svou rodinu i národ. Zde vidíme různé roviny problémů:

Zaprvé: Ne vždy je dobré, aby nás Bůh uzdravil.

Zadruhé: Bůh si ve skutečnosti nemůže vzít na zodpovědnost uzdravit všechny a každého, protože ve své vševědoucnosti ví, co z toho vzejde. Bůh má někdy dobré důvody k tomu, proč neuzdravuje nebo když sesílá nemoc.

Zatřetí: Chizkijáš měl raději dát do pořádku svůj dům, jak mu to Bůh doporučil, místo aby chtěl žít déle – tím by se pro svou rodinu a národ stal požehnáním.

Není umírající světec požehnanější než žijící sobec?

Také zde vidíme ohromný Boží problém. Každý nemocný chce být uzdraven, ale Bůh je vševědoucí a vidí, co z toho vzejde. V případě Chizkijáše z toho povstala katastrofa a my bychom se teď mohli ptát: Bože, proč jsi ho uzdravil? Cožpak mohou jeho děti a národ za to, že se tento král poté dopustil takové chyby? Proč musí za jeho selhání trpět? Nebylo by lepší, kdyby Chizkijáš na svou nemoc zemřel?

Tady vidíme: Je jedno, co Bůh učiní, lidé ho stejně obviní. Pokud mnohé uzdraví, pak se na tomto světě rozmnožuje utrpení,

protože mnozí z uzdravených nadále hřeší. Pokud je ale neuzdraví, pak říkají, že je tvrdý a zlý. Přemýšlejme o tom.

Měli bychom dojít k tomu, abychom Bohu důvěřovali. Tím myslím plně důvěřovali – v životě i ve smrti. On přece ví, co činí. Můžeme ho jako lidé prosit, ale při každé prosbě bychom měli mít na paměti, že Bůh ve své lásce a dobrotě ví, co je nejlepší – pro nás i pro celý vesmír.

Elíša na svou nemoc zemřel a nebyl uzdraven a stejně tak se to děje i většině lidí na tomto světě. A právě tak to vidím ve všech sborech, které navštěvuji. Mnozí lidé umírají na nemoci a nejsou uzdraveni.

Když jde o nemoc, která vede k smrti, existují dvě různé možnosti. Toto období před smrtí se může stát časem požehnání a světla, anebo se stane časem prokletí a temnoty.

Nejprve chci mluvit o čase požehnání. Říkám tomu „princip svíčky". Bůh se mě jednou zeptal, kde hoří svíčka jasněji – ve světlé, nebo tmavé místnosti? Přemýšlel jsem a řekl si: Samozřejmě v tmavé místnosti. Ale okamžitě jsem věděl, že je to špatná odpověď. Boží odpověď zněla: Svíčka hoří v obou místnostech stejně jasně, ale v temnotě ji vidíme lépe. Nemusel jsem dlouho přemýšlet, co mi tím Bůh chtěl říci. V hlavě jsem měl jasno, musel jsem už jen najít správná slova. Jde o to, že v tomto světě máme svítit jako Boží viditelná světla, aby i ostatní mohli vidět „Boží světlo" a mohli k Bohu přijít. Mnozí vyznávají Boha, když se jim daří dobře. Připadá nám snadné chválit Boha, když se máme dobře, když se můžeme společně při hudbě naladit na nějakou píseň chvály. Kdo se nenechá strhnout, když mocně zazní „Velký Bože, chválíme tě…"? Můžeme to srovnat se svíčkou, která hoří ve světlém prostoru. Je to sice krásné, ale na ostatní to obzvlášť velký dojem nedělá. Je to, jako když satan pomlouval Jóba: „Věří v Boha jenom proto, že se jim daří dobře. Těm se to mluví, jsou zdraví, všechno mají, proč by Boha nechválili?"

Pro ostatní to není žádným zvláštním svědectvím, když Boha chválíme v dobrých časech. Ale co se děje, když přijdou temné

časy? Svíčka se nemění. Svítí stejně jako předtím – ale je teď lépe vidět. Osvětluje celý prostor, ačkoliv nedělá nic jiného než předtím. Ale právě zde je ten problém. To, co platí pro svíčku, se musíme naučit i my. Mnozí křesťané nejsou schopni být skutečným světlem. Jejich světlo s přibývající temnotou uhasíná.

Když světlo s přibývající temnotou uhasíná, poznáváme, že v lidech nezáří Ježíš, nýbrž že svůj život vybudovali na pocitech a sobeckých motivech anebo věří jednostranným či chybným věcem.

Pochybují, hádají se, bouří se… A svému okolí ukazují, jakou má jejich víra skutečně hodnotu. Jak silné je proti tomu svědectví člověka, který prostě v temnotě dál svítí? Pavel ve vězení zpíval chvály (Sk 16,25). To zapůsobilo na další uvězněné a byl v nich probuzen zájem. V temnotě totiž září světlo jasněji.

Viděl jsem umírat křesťany a udělalo to na mě hluboký dojem. Prožívali pokoj s Bohem. Použili ten krátký čas, který jim ještě zbýval, aby učinili ty důležité věci, které ještě mohli vykonat. Nenechali se zmást, těšili se na věčný život a svým jednáním prokazovali, že mají jistotu, sílu a věčný život. Byli schopni utěšovat ty, kteří tu po nich zůstanou – a ne naopak. V životě i ve smrti byli světlem pro Boha a jeho evangelium. Je to mocné svědectví, když se umírající lidé hlásí k Bohu a věčnému životu.

Není to privilegium, když se někdo může vědomě rozloučit s těmi, kteří jsou mu drazí? Není to ta úžasná milost, když si někdo může určité věci ještě srovnat, dát do pořádku záležitosti, které jsou ještě otevřené? Využít poslední šanci udělat něco dobrého pro své nepřátele nebo napsat láskyplný dopis na rozloučenou? Není to přednost, když si člověk může určit, jaký chce pohřeb, aby se tak stal pro všechny přítomné poselstvím evangelia?

Existuje však i opak. Opravdu zlé je to – pokud jde o toto téma – v kruzích, které jsou skálopevně přesvědčeny, že Bůh uzdravuje všechny tady a teď, že záleží jenom na víře. V této ob-

lasti jsem zažil mnoho nedobrých příběhů a chci vám jeden vyprávět.

V Norsku jsme poznali jeden starší manželský pár. On byl vedoucí sboru a ona zbožná křesťanka, která se k Ježíši přiznávala před lidmi svými svědectvími a písněmi. Všichni v okolí je znali. Pak byla u ní zjištěna rakovina a drama začalo. Říkali jí, že musí jen věřit, a bude uzdravená. Věřila, ale nezlepšovalo se to. Mnozí věřící a hostující řečníci proklamovali nad jejím životem uzdravení a ujišťovali ji, že je uzdravená, ale lékař říkal něco jiného. Začala mít o své víře pochybnosti. „Musíš více věřit!" Snažila se více věřit, ale nepomáhalo to. „Musíš svou víru vyznávat ústy!" Vyznávala. Všem v okolí i lékařům v nemocnici říkala, že je určitě uzdravená. Ale bylo to stále horší. Psychicky se zhroutila, protože si zoufala z pochybností o své víře. Zemřela jako psychická troska a pro celé okolí, sbor, nemocné i lékaře v nemocnici to byl horor. Ještě po létech potřásali lidé v hrůze hlavou, když na to přišla řeč.

Není divu, že po takových akcích nechce mít nikdo v okolí s Bohem a evangeliem nic společného, ale naopak si myslí, že my křesťané jsme všichni cvoci. Prožil jsem řadu takových zážitků. Mnoho lidí odpadlo od víry v Ježíše, protože jim někdo sliboval uzdravení, které nepřišlo. Mnozí dokonce skončili v ústavu pro psychicky nemocné, protože čím blíže byli smrti, tím více upadali do zoufalství. Samozřejmě si mysleli: Když Bůh uzdravuje všechny, kteří věří, a já nejsem uzdraven, pak zřejmě nevěřím správně. A jak je to tedy, pokud jde o spásu a věčný život? Čím blíže byli smrti, tím více pochybovali o své „víře" a sílil strach z věčného zatracení.

Ten problém je, že touto jednostrannou naukou se lidé dívají na svou víru, ale ne na Ježíše!

Je to jako s kladivem a hřebíkem. Je jednoduché přibít hřebík kladivem. Ale zkus to naopak! Zkus někdy přitlouct hřebíkem kla-

divo do zdi. Mnozí lidé ve své tísni věci obracejí. A pak se snaží najít uzdravení a spasení ve „své víře". Myslí si, že tato „víra" musí být spojena s ještě větším úsilím, musí prostě věřit silněji. A tak může člověk zešílet a stát se odstrašujícím příkladem pro všechny, kteří to s ním musejí prožívat. Nezapomeňme, nemáme se dívat na svou víru. Žádné dítě se nedívá na svou víru – a my máme věřit jako děti. Máme věřit Ježíši a jej poslouchat. Silnější víra není rozechvívána celou tou námahou vůle, ale spolehne se na Ježíše. Bůh ví, co dělá, a nejdůležitější zůstává tím nejdůležitějším – Bůh nás chce zachránit pro své věčné království a někdy náš čas zde na zemi skončí.

Přemýšlejme, kolik sborů bylo takovými bludy rozbito. Kolik lidí odpadlo od víry, protože zažili takové události. Kolik lidí takové zážitky odstrašily. V těchto kruzích se často prorokuje „probuzení", ale nezřídka se tím šíří temnota.

Mnohé sbory se modlí za probuzení. Představme si, že by křesťané svým životem i smrtí vyznávali Ježíše a svou víru ve věčný život u Boha. Představme si, že by křesťané využili svůj čas duchovně, když přichází nemoc, která vede ke smrti. Nebyly by pak sbory naplněnější? Nebyl by to potřebný krok na cestě k probuzení? Opravdu, pro mnohé by to bylo pravé probuzení. Vedl jsem některé pohřby, které se staly mocným evangelizačním světlem, a to ne pro mé dobré kázání, ale proto, že zemřel někdo, kdo byl v životě i ve smrti světlem skrze a pro Ježíše. Naopak někteří „křesťané" svým způsobem chování poděsili a potrápili celé své okolí. Když konečně zemřou, všem se jen uleví. Ale jiní svou láskou, moudrostí, dobrými skutky a morálně čistým životem ještě zapůsobili na toho či onoho, takže tito lidé rádi přišli na pohřeb a velmi je dojalo, když jsem pak přečetl poslední přání zemřelého, které bylo duchovním poselstvím pro přítomné. Tímto svědectvím zesnulého byli přítomní také otevřeni pro Boží slovo.

Naproti tomu ani smrtí neskončilo zoufalé šílenství některých. „Bude vzkříšen z mrtvých! Musíme jen věřit!" Dokonce se

zdráhali připravovat pohřeb a hádali se s úřady… A chaos pokračoval. Takové činy mohou pro Ježíše uzavřít celé město. Když pak v takových městech budeme chtít evangelizovat, je asi jasné, co si o nás pomyslí tamější úřady a obyvatelé.

Můj dědeček se dostal do fáze, kdy všichni věděli, že to s ním spěje ke konci. On si to také uvědomoval a svou zbývající energii investoval do toho, aby vydal pozůstalým svědectví o Bohu. Zapsal své nejdůležitější zážitky s Bohem a při pohřbu dostal každý pozůstalý osobní dopis s mocným svědectvím. Osobní slova víry a povzbuzení k tomu, aby se cele vydali Bohu. Bylo to silnější než mnohá kázání, která jsem kdy slyšel. Dědeček se svojí nemocí vedoucí k smrti nenechal znejistět, ale dokázal využít svůj čas.

Pro způsob, jakým Ježíš umíral, obrátil se ještě jeden ze zločinců. Byla to hodina temnoty, jak to Ježíš vyjádřil, ale právě tím byl vytvořen předpoklad pro to, aby Bůh mohl nechat zasvítit to nejmocnější světlo, které kdy v této temnotě světa zazářilo.

Učme se od Ježíše.

PŘIROZENÉ PROSTŘEDKY LÉČENÍ

KAPITOLA 15

Když někdo trpí určitými obtížemi, potřebuje dobrou radu. Pavel se modlil za nemocné a často prožíval i jejich uzdravení. Ale znal i jiná řešení problémů. Jednomu muži doporučil na jeho problémy se žaludkem užívat trochu vína.

„Nenuť se pít vodu, ale kvůli svému žaludku a kvůli svým častým nemocem mírně užívej vína.“ (1Tm 5,23)

Timoteus měl žaludeční obtíže a víno mu mohlo pomoci. Co z toho vyplývá? Že mají všichni pít víno? Zdůrazňuji to stále znovu: Jde o špatný postup, jak Bibli používat. Jako mladí jsme Bibli četli zrovna tak nesprávně: „Tady stojí, že máme pít víno, není to tedy žádný hřích!“ Ale mnoho věcí v Bibli nesmíme chápat takto zobecňujícím způsobem. Jinému člověku musí být řečeno, že už nikdy nesmí pít víno, protože má problémy s alkoholem. A dalším je třeba říci, že s tím nemají nikdy začínat, protože již při prvním loku mohou ztratit kontrolu – a mnozí za to zaplatili zdravím či dokonce životem. Kolik lidí kvůli první skleničce spadlo a rozbilo si hlavu anebo ve své povznesené náladě učinili věci, kterých pak po celý život litovali! Potkal jsem řadu lidí

na vozíku, kteří pod vlivem alkoholu udělali rozhodující chybu, která je stála zdraví.

Ale apoštol Pavel neměl problém s rozlišováním různých situací. Přirozené léčivé prostředky jsou zcela legitimní. Můj otec jako pastor znal jednoho bratra, který byl pořád víc nemocný. Stále si přál jíst kukuřičný chléb, ale lidé kolem něj se domnívali, že to pro něj není dobré, a proto ho nedostával. Když umíral, požádal o své poslední jídlo a dostal kukuřičný chléb – a náhle se jeho stav zlepšil. Ti, kteří tam tehdy byli přítomni, mohli jen spekulovat o tom, že zřejmě v kukuřici byla nějaká látka, která tomuto muži chyběla. Naše tělo je geniální počítač. Zpozoruje, zda máme žízeň či hlad, zda nám chybí voda či jiné látky. Ten muž si dobře uvědomoval, že potřebuje právě kukuřici.

Některé přirozené substance mohou působit léčivým způsobem. Česnek je přirozeným antibiotikem – proč bychom tohoto účinku neměli využívat? Němci haní česnek, protože má výraznou chuť. Proto jsem tak rád v Česku a na Slovensku, kde se tyto věci tak moc neřeší – dobrou chuť.

Neměli bychom však přehlížet, že Bible určité věci ze stravování jednoznačně vyjímá, například vepřové maso. Písmo říká:

„Vepře, který sice má rozdělená kopyta tak, že jsou úplně rozpolcená, ale nepřežvykuje; bude pro vás nečistý.“ (Lv 11,7)

Nejmodernější studie dokládají, že vepřové maso může přivodit mnoho zdravotních problémů. Já tu celou věc vidím docela prostě. Když Bůh říká, že nemáme jíst vepřové maso, tak On sám ví proč. A kdo jsem já, aby mi musel všechno vysvětlovat? Vždyť je dost jiného jídla.

Také nadměrné jedení masa jako takového může vyvolat zdravotní problémy, například dnu. V Norsku chtěl jeden muzikant zanechat své práce, protože měl problémy s mačkáním kláves u klavíru. Jedl příliš mnoho masa. Poté, co na radu jednoho bratra změnil svůj jídelníček, mohl již za dva týdny znovu hrát. Zažil

jsem to sám. Měl jsem silné bolesti v rukou a vážné problémy při těžké práci – při porážení stromů a sekání dříví a podobných aktivitách. Zhoršovalo se to a bolestmi jsem pak trpěl dokonce i při řízení auta. Od té doby, co jím méně masa, jsou bolesti pryč. Tyto souvislosti existují, ale často se jim nevěnuje pozornost. Zažil jsem velmi podivné události. Byl jsem na jedné „uzdravující bohoslužbě", kdy hovořil řečník, který vážil přinejmenším 200 kg. Vyprávěl o tom, kolik lidí bylo skrze něj uzdraveno, ale pak řekl, že nyní potřebuje uzdravení on sám. Měl problémy se srdcem a krevním oběhem a nyní potřeboval zázrak. Požádal tedy „shromáždění", aby se za něj modlilo. Byl jsem v rozpacích. Nikoho nenapadlo, že by zřejmě měl zhubnout? Anebo nikdo neměl odvahu mu to říct? Jak jen může někdo tak vykrmený a troufalý vystupovat tímto způsobem a říkat takové věci? Drzost prostě nezná hranic. Ale mám řadu takových zážitků. Přijdou například lidé se stresovým symptomem a dalšími nemocemi a ulehčí si to heslem: „Bůh uzdravuje tady a teď, musíme jen věřit". A tím je to údajně vyřešeno – ale ne ve skutečnosti. Nepomohlo by spíše tomu vystresovanému člověku, aby se naučil správně dodržovat sobotní odpočinutí a jiným způsobem žít svůj život? Možná potřebuje poradenství, stanovení správných priorit a tak dále. Tento jednostranný způsob zacházení s nemocemi a nemocnými se velmi rozšířil, ale apoštol Pavel jednal jinak.

BOŽÍ PRIORITA PŘI UZDRAVENÍ

KAPITOLA 16

Často jsem slyšel, jak lidé říkají: „Hlavně že jsme zdraví!“ Rozhodně mohu potvrdit, že nechci být nemocný a že si cením zdraví. Ale je zdraví skutečně tím nejdůležitějším? Jednou Ježíš uzdravil nemocného, který byl těžce nemocný po třicet osm let – všimněme si, co mu říká:

„Hle, jsi zdráv. Už nehřeš, aby tě nepotkalo něco horšího!“ (J 5,14)

Co může být horšího než být třicet osm let nemocný? Při čtení Bible se nevyhneme tomu, že Bůh ve svém slovu jasně mluví o posledním soudu – dnu zúčtování. Bible nahlašuje spravedlivé tresty pro nekající hříšníky a slova, kterými to oznamuje, již nemohou být tvrdší. Poselství je jasné. Pro zatvrzelého hříšníka budou na Božím soudu tvrdé tresty a leckdo by raději ležel po třicet osm let nemocný, než aby vytrpěl to, co si zaslouží. Bůh nakonec vykoná tvrdé tresty a právě před tím zde Ježíš tohoto uzdraveného varuje. Poselství je jak pro toho uzdraveného, ale i pro nás jasné. Uzdravení je důležité, ale není to všechno. Existuje něco důležitějšího – a to je obrácení od hříchů, jejich opuštění a usilování o svatost, bez níž nikdo Otce nespatří.

Vzhledem k věčnosti nám to možná dochází. Zdraví je tím nejdůležitějším pro ty, kteří se omezují na zdejší život. Pokud smrtí vše končí, pak je zdraví a také dlouhý život skutečně tím nejdůležitějším. Protože však existuje věčný život u Boha, musíme uznat, že jsou i důležitější věci než zdraví. Když jde o téma „Boží uzdravení", existují důležité priority, které musíme mít na zřeteli. Podívejme se na jiný Ježíšův zážitek.

*„A hle, přinesli k němu ochrnutého, ležícího na lůžku. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: ‚**Buď dobré mysli, synu, odpouštějí se ti hříchy.**'"* (Mt 9,2)

Zde můžeme vidět, že **odpuštění hříchů je pro Ježíše důležitější než tělesné uzdravení.**

Ježíš říká:

„Nebo co jest platno člověku, by všecken svět získal, své pak duši uškodil? Aneb kterou dá člověk odměnu za duši svou?" (Mt 16,26; BK)

Bez záchrany v Kristu jdou všichni lidé vstříc věčnému zatracení, ať už jsou tělesně zdraví, nebo ne.

„A kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera." (Zj 20,15)

Tolik lidí se honí za fyzickým uzdravením a nechápou, že jsou na přímé cestě do věčného zatracení. Jejich „uzdravení" je pro ně žel důležitější než obrácení k Ježíši Kristu a duchovní uzdravení člověka. Být na této zemi o pár let déle je pro ně důležitější než věčný život v Boží přítomnosti.

Uzdravení svých hříchů potřebujeme mnohem naléhavěji než tělesné uzdravení. Boží vedení potřebujeme mnohem naléhavěji než se ihned dostat do lepší situace. Ale to je pro většinu z nás

žel pouhá náboženská rétorika, ne skutečnost. Většina lidí by dokonce řekla:

„Ježíši, co to má znamenat? Tady je někdo ochrnutý, a proto v životě znevýhodněný, a ty, fundamentalisto, k němu mluvíš o tom, že je hříšník? To, co potřebuje, je povzbuzení a útěcha. A pokud tě skutečně poslal Bůh, pak uděláš nejlíp, když ho uzdravíš – ale s těmi řečmi o hříchu nám dej pokoj."

Tak nějak by přemýšleli moderní lidé. Ale Ježíš ví, co skutečně potřebujeme. Ježíš ví, že nás naše hříchy oddělují od Boha a jeho požehnání. A tedy že kvůli svým hříchům jdeme vstříc věčnému zatracení. Když jde o téma „uzdravení", měli bychom důvěřovat specialistovi. Chci vám vyprávět jeden příklad. Jednou jsem byl se svou bolavou rukou na pohotovosti v nemocnici a skutečně jsem si myslel, že je to jen roztažené kloubní pouzdro. Lékař udělal rentgenové snímky a k mému údivu mi sdělil, že jde o komplikované zlomeniny několika kostí a ruka se musí operovat. S tím jsem nepočítal. Ale lékař to přece musí vědět. On měl rentgenový přístroj a ukázal mi ty fotografie tak, abych ty zlomeniny viděl. Tak je to i s hříchem. Mnozí přicházejí k Bohu a chtějí „náplast útěchy", ale Bůh jim sděluje, že mají komplikovanou zlomeninu. Chtějí uzdravení, ale nechtějí si vyslechnout, že půjdou navěky do zatracení, pokud se neobrátí a neuvěří v Ježíše. Potřebujeme víc než „uzdravení". Ale tohle je žel dokonce i pro mnohé „profesionální křesťany" pouhá teorie.

Vedl jsem evangelizaci v jednom městě, kde se pastorova žena velmi zapojovala do křesťanské zdravotní osvěty. Jednoho dne však přišla s nějakým zaříkávaným kusem železa, z něhož měly vycházet léčivé síly, a její manžel, pastor, ji v tom podporoval. Mně se ježí vlasy hrůzou, když něco takového slyším. To jsou přece okultní praktiky. Jak může pastor s manželkou dělat něco takového? Lidé svým jednáním odhalují, kdo je jejich Bůh. Není těžké pochopit, co se skutečně nachází v jejich srdcích. Tento pastorský pár byl zdánlivě v Boží službě, ale ve skutečnosti sloužil satanovi, zřejmě aniž by to tušili. Je prostě těžké pochopit,

čemu takoví lidé věří. Člověk z toho pak často úžasem oněmí. Zdraví je sice jejich modlou, ale kdo se za tím v tomto případě ve skutečnosti skrývá? Můžeš třikrát hádat. Takový způsob „zdravotní osvěty" je křesťanovi naprosto zapovězen.

I v případě „přípustné zdravotní osvěty" můžeme dělat chyby, když zaměníme priority – a vede to k nesmírným škodám. Potkal jsem několik lidí, kteří nechtějí mít s Bohem, Ježíšem ani církví nic společného, protože je „sourozenci" tak moc otravovali s tématem výživa, káva, maso a tak dále, že jsou plni nevraživosti, když na to jen pomyslí. U některých „sourozenců" se opravdu musím ptát, zda mají v srdci Ježíše, anebo hlávku salátu. Věří slovům Bible, anebo poselství své kuchařky? Jako to nejdůležitější se jim zdá, aby ostatní přestali pít kávu anebo se stali vegetariány, ale o tom Ježíš nikde nehovoří. Podívejme se, co řekl těm, kteří s ním o něčem takovém chtěli mluvit:

„Nerozumíte, že to, co vchází do úst, přijde do břicha a jde do hnoje?" (Mt 15,17)

Nedělá to na mě zrovna ten dojem, že by Ježíš příliš diskutoval o zdravé výživě. Odkazoval na věci, které jsou důležitější – na nečisté srdce. Volal k pokání, zvěstoval Boží království a vykonal dílo na kříži. Toto dílo bychom měli zvěstovat a zvát do Božího království. Jistě je dobré, když lidem hledajícím pomoc dáme dobrou radu, tak jako Pavel Timoteovi ohledně vína. Ale pokud zaměňujeme priority, pak je z toho ohromný problém.

Když jsem nedávno šel se svými psy na velkou procházku, dostal jsem se s jedním mužem do hovoru ohledně jídla. Říkal, že chce kvůli nezdravému jídlu změnit svůj jídelníček. To byl někdo, s kým jsem mohl hovořit o stravování. Povzbudil jsem ho, aby se podíval na internetu na informace na stránkách adventistů, protože ti se v tom velmi dobře vyznají. To se mu zdálo zajímavé. Vidíte, že toto téma zásadně nevylučuji. Jde mi zde o priority a myslím si, že každý, kdo čte upřímně Bibli a slouží upřímně

Ježíši, nebude mít žádný problém s tím, co tady píši. Chráním se toho, abych celou zdravotní osvětu paušálně kritizoval; bylo by mi běda, kdybych tak činil. Chci pouze poukázat na priority a povzbudit nás, abychom s tématem zdraví zacházeli s láskou a moudrostí.

Vraťme se zpět k onomu ochrnutému. Když ho přivedli k Ježíši, promluvil k němu Ježíš o odpuštění hříchů. Chtěl mu objasnit hlavní důvod toho, proč přišel. Podívejme se, co se poté stalo:

*„Ale někteří ze zákoníků si řekli: ‚Ten člověk se rouhá!' Ježíš však poznal jejich myšlenky a řekl: ‚Proč o tom smýšlíte tak zle? **Je snadnější říci „odpouštějí se ti hříchy", nebo říci „vstaň a choď"?'"*** (Mt 9,3–5)

Zde se odehrává něco, co my dnes téměř vůbec nezažíváme. Věřící lidé viděli v Ježíšově výroku – že **Ježíš** odpouští hříchy – rouhání. Stále znovu žasnu nad tím, že lidé tehdy Ježíšovým působením zažívali jeden zázrak za druhým, ale nechávalo je to chladnými. **To, co je uvedlo do varu, byla skutečnost, že Ježíš chce odpouštět hříchy!** Chápete, co chci říct? Téma odpuštění hříchů bylo skutečně naprosto zásadní. Aby tedy Ježíš dokázal, že má pravomoc odpouštět hříchy, uzdravoval. Nebylo tomu však tak, že by Ježíš jednoduše bez ustání uzdravoval, jako kdyby jeho mise spočívala v tom, přinést „uzdravení všem". **To, že Ježíš odpouští hříchy, bylo pro nábožné lidi šokem, nikoli následné uzdravení.** Uzdravení byla tehdejším náboženským vůdcům téměř lhostejná. Nejdůležitější otázkou skutečně bylo: Smí Ježíš odpouštět hříchy?

Otázka viny byla tehdy zásadní. Usmíření s Bohem bylo tím **nejdůležitějším** tématem společnosti. A tak je tomu i u Boha. Ne v prvé řadě zdraví, a už vůbec ne třeba fotbalový turnaj. Dnes je vše naruby. O odpuštění hříchů se dnes již většina lidí nestará. Pociťuje snad dnes někdo jako rouhání, když jiný řekne: „Ježíš ti chce odpustit hříchy"? Stala se z toho náboženské fráze. O rouhání se v křesťanství nikdo nezajímá, nanejvýš se urazí. Běda ti,

když někoho nazveš „hříšníkem“. Všeobecně se vnímá jako urážka, když je někdo titulován jako hříšník, stačí se podívat na aktuální debatu o sexuálním smilstvu. Běda ti, když něco konkrétně nazveš „hříchem“. Prostě to, že Ježíš odpouští hříchy, dnes pálí jen málokoho – tehdy to však byla třaskavina.

Otázka tehdejších lidí zněla: Jak můžeme vědět, že Ježíš říká pravdu, může odpouštět hříchy a skutečně nám zjevuje Boha? Zcela jednoduše, vždyť Bůh sám tuto zvěst podepisuje svými znameními.

Ježíš ochrnutého uzdravil, a tím byla zvěst o odpuštění hříchů podtržena Božím zvýrazňovačem!

Na základě tohoto zázraku uzdravení mohl každý pochopit, že Ježíšovy informace jsou pravdivé. Není třeba interpretací. Konec iluzí. Zde dostáváme informace, které jsou pravdivé. Zázrak se stal důkazem.

*„**Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy** – tu řekne ochrnutému: ‚Vstaň, vezmi své lože a jdi domů!‘ On vstal a odešel domů. Když to uviděly zástupy, zmocnila se jich bázeň a chválily Boha, že dal takovou moc lidem.“* (Mt 9,6–8)

Vnímáme tu prioritu? V prvé řadě jde o odpuštění hříchů a o otázku, kdo k tomu má pravomoc. Na tomto základu musí kazatelé zvěstovat evangelium a volat k pokání, protože to činil Ježíš, když uzdravoval.

*„Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte **evangeliu**.“* (Mk 1,15)

*„Ježíš chodil po celé Galileji, **učil** v jejich synagógách, **kázal evangelium království Božího** a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu v lidu.“* (Mt 4,23)

Ježíš vždy nejprve zvěstoval evangelium – také a právě tehdy, když šlo o téma uzdravení. Je přece pochopitelné, že se tato skutečnost nemusí opakovat v každé kapitole evangelií. Ale když Ježíš někoho uzdravil, pak ještě nebylo dosaženo cíle.

„Později vyhledal Ježíš toho člověka v chrámě a řekl mu: ‚Hle, jsi zdráv. Už nehřeš, aby tě nepotkalo něco horšího!‘“ (J 5,14)

Odpuštění hříchů, obrácení a přijetí Bohem – to jsou jeho jasné priority, ne v prvé řadě uzdravení. Tím velkým cílem je Boží věčné království.

Ježíšova priorita je jasná. Je tomu tak i u nás?

UZDRAVENÍ A VÍRA

KAPITOLA 17

V Mk 6,6 jsme viděli, že se Ježíš podivoval nevíře lidí, a proto jich v tom kraji uzdravil tak málo. Ježíš dělal vše pro to, abychom pochopili, že k uzdravení patří naše víra. Stále znovu říkal v souvislosti s uzdravením takovéto věty:

„Podle vaší víry se vám staň." (Mt 9,29)

„Tvá víra tě zachránila." (Mt 9,22)

Výše jsme konstatovali, že pro Boha v jeho všemohoucnosti vlastně neexistují divy – ale je zde něco, co může Boží všemohoucnost z našeho života vyloučit: naše nevíra. Proto Ježíš stále znovu klade velký důraz na naši víru.

V Matoušově evangeliu v 8. kapitole chce Matouš poukázat především na tři věci: To, že Ježíš **chce uzdravovat**, **může uzdravovat** a také skutečně **uzdravuje**.

*„Tu k němu přistoupil malomocný, padl před ním na zem a řekl: ‚Pane, **chceš-li, můžeš** mě očistit.' On vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: ‚**Chci**, buď čist.' **A hned byl očištěn od svého malomocenství.**"* (Mt 8,2.3)

V následující kapitole nám pak Matouš ukazuje, že víra má pro uzdravení zásadní význam.

*„Ježíš jim řekl: ‚**Věříte**, že to mohu učinit?‘ Odpověděli mu: ‚Ano, Pane.‘ Tu se dotkl jejich očí a řekl: ‚**Podle vaší víry se vám staň**.‘ A otevřely se jim oči.“* (Mt 9,28–30)

Naše víra je jako vedení, kterým proudí Boží uzdravení. Ale zde se otvírá obrovský problém. Co je to vlastně víra? Čemu mám věřit? Mnoho lidí se pokouší „věřit silněji“, ale jak toho dosáhnout? Máme do víry natlačit svou sílu vůle? Jak je to zde vlastně myšleno?

Nejprve obecně něco k tématu „víra“. Víra je jako neviditelná ruka, která uchopí a drží to, co Bůh předkládá jako pravdu. Víra není vůbec komplikovaná. Věříme po celý den. Věříme, že autobus pojede v určitý čas, a zařídíme se podle toho. Věříme mnoha věcem. Víra nepotřebuje žádné úsilí, je úplně přirozená. Dítě věří jednoduše. Vyprávěj něco dítěti – jednoduše tomu bude věřit. Bůh nás stvořil tak, že věříme. Víra je zcela přirozenou a dětsky snadnou záležitostí.

Problém je v něčem jiném. Když nám někdo řekne chybný čas odjezdu autobusu, pak nám asi autobus ujede. Prvním problémem je, že věříme chybným věcem. A pak je zde další problém: Jsme samozřejmě zdrženliví, pokud jde o naši víru, a nevěříme každému, kdo nám sděluje čas odjezdu! Držíme prostě svou víru zkrátka. A tady už nám možná dochází, kde je problém. Mnoho lidí věří o Bohu chybným věcem anebo svou víru chrání, protože ztratili jistotu nebo se zklamali. Existuje tolik náboženství, proč bychom měli věřit zrovna pravdě Bible? Na každé biblické téma existuje tolik názorů, proč bychom měli věřit tomu či onomu? Lidé tedy drží svou víru na uzdě. Všechny ty falešné informace o Bohu život víry velmi komplikují. Lidé toho často vědí málo anebo mají chybné, jednostranné informace. Proto věří

často mylným věcem anebo se vzdávají víry a nechtějí s tím mít nic společného.

Mnozí učinili špatné zkušenosti a mají dobrý důvod k tomu, proč svou důvěru a víru drží na uzdě. Říkám to zcela upřímně. Byl jsem tak mimořádně a surově oklamán a zklamán „křesťany", že bych to již dávno vzdal, kdybych neměl Krista.

Bible nám neříká, že máme prostě věřit všemu. Přesně naopak. Bible varuje před lží, bludy, falešnými proroky, svody a vybízí nás, abychom věci zkoumali. To ale předpokládá, že známe a uznáváme Boží slovo. Tomu můžeme a máme věřit. O tom nemusíme pochybovat. Někteří lidé si skládají biblická místa dohromady nesprávně, takže z toho vyjde jednostranné, a tím falešné učení – dejme si proto pozor. Ne každý, kdo umí svůj názor podložit nějakým biblickým textem, musí mít také pravdu. Proto je důležité stále znovu číst Bibli, abychom pochopili i širší, větší a hlubší souvislosti. Kdo zná pouze jedno biblické místo, totiž kde Ježíš všechny uzdravil, ten asi může tvrdit, že Ježíš uzdravuje všechny. Ale tak tomu není. Není důležité pouze to, abychom věřili, nýbrž také to, čemu věříme. Kdo zná pouze ono biblické místo, že zákon Boží byl na kříži odstraněn, ten může dojít k závěru, že Desatero již neplatí. Kdo však zná Bibli lépe, ten ví, že v Bibli existují různé zákony. Existují přírodní zákony, Desatero, Mojžíšův zákon, zákon víry, zákon Ducha, zákon hříchu… Jaký zákon byl tedy odstraněn? Když se na to v určitých kruzích ptám, pak se na mě často dívají v úžasu a s otevřenými ústy, protože o tom nikdy nepřemýšleli a nikdy jim ani nevstoupilo na mysl, že existují různé zákony. Takto usnadňovat si to tedy nesmíme. Mám pochopení pro to, že to neví nově obrácený, ale co si mám myslet o tom, když světově známí kazatelé na pódiu symbolicky házejí Desatero do koše a za povyku a „haleluja" posluchačů volají: „Zákon byl odstraněn!"

Silnější víra nepřichází skrze naši snahu. Silnější víra pochází z toho, že lépe poznáváme Boha a jeho slovo. Že víme, co je správné, a co je chybné, rozpoznáváme souvislosti, učíme se

rozlišovat, učíme se důvěře a poslušnosti a činíme zkušenosti, že se vyplatí Boha poslouchat. Tak se z víry opět stává jednoduchá věc. Člověk jednoduše věří, protože je to prostě pravda. Tak jednoduché to je.

To silné na víře je pravda, ne samotná víra. Nestojí mě žádné úsilí, abych věřil, že při 35 stupních Celsia je teplo. Je to pravda a nikdo nemůže nic namítat. Nikdo mi nevyvrátí ani to, že prostě věřím, že světlo je jasné. Můžete se namáhat jakkoliv, ale moje víra zůstane silná, protože je to pravda. Vůbec se také nemusím namáhat věřit tomu, že jsem Kornelius Novak. Kolik úsilí mě tato víra stojí? Vůbec žádné. Prostě je to pravda a já za tím stojím, ať už si ostatní myslí cokoliv.

Pravá víra nás nestojí žádné úsilí, protože víra je založena na pravdě.

Ale malověrnost a pochyby jsou nám okamžitě v patách, když pořádně nevíme, co je pravda, anebo když pravdu zaměňujeme za jiné dojmy. Dokud se Petr díval na Ježíše, mohl jít po vodě. Když se však podíval na vlny a dovolil jiným myšlenkám, aby ho ovlivnily, tak byla jeho víra vyrušena ze svého klidu. Jeho víra opustila pravdu, na níž spočívala, a proto se začal potápět.

Pochybování je vysilující. Je to mimořádně namáhavé, mít malou víru, protože člověk musí stále znovu přemítat, zda je to tak či onak, protože naprosto neví, čemu má věřit. Anebo se musí namáhat, aby nevěřil tomu, co se mu jasně říká v Bibli, protože musí pokřivit svou mysl a svědomí, aby mohl věřit tomu, čemu věřit chce. A v neposlední řadě se musí vrátit o ty mnohé kilometry, které asi v chybné víře ušel. Mnoho lidí promarnilo léta svého života, protože „věřili něčemu nesprávnému“. A to je vysilující. Malověrnost, nevíra a pochybování stojí ohromnou námahu a mnozí se po celý život velmi namáhají, aby ignorovali pravdu, která se stále znovu vnucuje do jejich vědomí a svědomí a kterou musejí stále znovu s velkou námahou odstrkovat. Ale

pravá biblická víra, silná víra, ta nestojí žádnou námahu. Je založena na pravdě.

Úplně stejně je tomu i s vírou, kterou jsme spaseni. Jak se člověk znepokojoval, dumal, hledal a namáhal, aby se nějak před Bohem ospravedlnil. Tak či onak – byla to tvrdá lopota a cíli se nepřiblížil. Ale spásná víra došla odpočinku v pravdě. Ježíš za mě zemřel! Silná víra nalezla odpočinutí v osobním vztahu k Ježíši. Od té doby žijeme v jeho pokoji. A tento pokoj smíme mít i tehdy, pokud jde o téma nemoc a uzdravení – a neměli bychom ho ztratit.

Držme se tedy toho: Silná víra je založena na pravdě. Ježíš je pravda! Silná víra spočívá na vztahu k Ježíši Kristu.

Pokud budeme mít správný postoj, budeme se po celý život učit něco nového. Může tomu být naprosto tak, že víme, že jsme spaseni, a v této oblasti věříme správně a můžeme prožívat pokoj. Ale u jiných témat nedocházíme „odpočinku", protože nemáme jistotu. Nemůže tomu ani být jinak. Existují některá biblická témata, kde také úplně nevím, čemu mám věřit, protože jsem se tím důkladně nezabýval. Naše poznání je částečné (1K 13,9), říká Pavel, a má pravdu. Proto potřebujeme tento postoj, bez kterého není křesťanský život možný:

„Ne že bych už toho dosáhl anebo už byl dokonalý, ale ženu se vpřed, abych přece jen uchvátil to, k čemu jsem byl uchvácen Kristem Ježíšem. Nemyslím si, bratři, že bych to už získal, ale jde mi jen o jedno: zapomínaje na to, co je za mnou, vztahuji se k tomu, co je přede mnou. Ženu se k cíli, k vítězné odměně Božího nebeského povolání v Kristu Ježíši." (Fp 3,12–14; B21)

I zde Pavel říká, že nedosáhl všeho, neví všechno ani si nenamlouvá, že je na nějaké úžasné úrovni svatosti. Pavel si v těchto věcech nemusel namlouvat, že je dokonalý.

Ale v jedné věci dokonalý je – v postoji. Chce více. Uchvátil jej Ježíš a táhne ho dál. Tento dokonalý postoj musíme mít i my.

Pavel nám jasně říká, že v církvi není nejdůležitější, aby všichni o všem věděli a věřili přesně tomu stejnému a správnému. Zřetelně zmiňuje, že někteří v různých věcech přemýšlejí jinak! To ovšem nemusí být každému čtenáři po chuti. Ale když o tom přemýšlíme, nemůže tomu přece být jinak. Jak může čerstvě obrácený člověk, který čte poprvé Bibli, chápat, rozumět, srovnat si, věřit a používat všechno stejně jako někdo, kdo již s tímto Pavlovým postojem žije padesát let? Každý člověk se ještě může naučit něco nového. Právě proto je pro Pavla tak důležité, abychom měli tento postoj a pečovali o něj, protože pouze tehdy, když budeme mít tento postoj, může nám Bůh zjevit nové věci.

A tak to má zůstat po celý život. Existují věci, na nichž naše víra spočívá, a existují věci, v nichž se ještě tak dobře nevyznáme. A v těchto tématech jsme samozřejmě nejistí, čemu máme věřit. Boží Duch nás vede k Ježíši a od něho k pravdě. Stále dále a hlouběji. A čím více žijeme v pravdě, tím je naše víra silnější, protože se už nenecháváme všemi těmi různými názory vytrhnout z klidu.

Zde však číhá velké nebezpečí. V četných kruzích věří lidé mylným věcem, a tak se z oklamání dostávají do zklamání. Jako ta žena, která po celý život vyznávala Boha a náhle onemocní a věří, že bude v každém případě uzdravena. Ale uzdravena není. Věřila správně, pokud jde o Ježíše a spasení, a měla proto Boží pokoj. Najednou je však nemocná a není uzdravena, ačkoliv jí to všichni prorokují. Zde dochází k té chybě. Věřila správně, pokud šlo o spásu, ale mylně, pokud šlo o téma uzdravení. Na počátku byla ještě klidná, pokud šlo o její spásu, ale pak přišel další bod: Snažila se věřit „silněji“, a to špatným způsobem. Místo toho, aby se četbou Bible nebo pomocí druhých dozvěděla o tomto tématu pravdu, snažila se do víry natlačit svou sílu vůle. A to bylo jako turbo, které vedlo k zoufalství. Viděla, že to všechno k ničemu nevedlo, a proto bylo logické, že pochybovala. Samozřejmě že musela pochybovat. Avšak zde následovala další chyba. Místo toho, aby pochybovala o teologii uzdravení, pochybovala o své

víře a snažila se věřit ještě víc. Ale to byla slepá ulička. Proto jí potom logika (respektive satan) říká:

„Počkej! Přemýšlej přece! Pokud ‚nevěříš' správně zde, jak můžeš vědět, že věříš správně, když jde o spasení? Možná jsi po celý život klamala sama sebe a vůbec spasená nejsi!"

A potom tato žena ztratila svůj klid a naprosto si zoufala. Stalo se zde mnoho chyb. Nejprve věřila mylně v jednom bodu, potom zkoušela posílit svou víru silou vůle, místo aby přezkoumala a zpochybnila svou „teologii". A pak se stala ta chyba, že se dívala na víru místo na pravdu. Zaměnila kladivo za hřebík.

Mnozí i přes svou víru vytoužené uzdravení nezažili a místo toho, aby přezkoumali svou teologii uzdravení, zavrhli víru v Boha. Myslí si: Věřil jsem v uzdravení, ale nefungovalo to. To je důkaz toho, že žádný Bůh neexistuje. A tak jsou s tímto tématem hotovi. Ale i zde jde o fatální chybu. Ano, věřili, ale věřili mylně – a nyní věří ještě mylněji!

Když se za něco modlíme a nedostaneme to, co chceme, pak bychom neměli pochybovat o Bohu, nýbrž Bohu naslouchat! Možná je na našem přání něco nevhodného nebo ještě není ten správný čas. Anebo má Bůh v plánu něco lepšího a ukazuje něco zcela jiného, protože někdy nechápeme věci správně. Musíme se naučit naslouchat, a ne do své víry tlačit svou vlastní vůli, protože bychom mohli věřit něčemu nesprávnému.

Již jsme pojednali o určitých věcech, kterým můžeme věřit. Možná jsme si doposud mysleli, že Ježíš již dnes neuzdravuje, a nyní byla naše víra probuzena k tomu, abychom věřili, že Ježíš uzdravuje i dnes. Možná jsme si doposud mysleli, že Boží uzdravení je tím nejdůležitějším a je to vrchol naší služby, když jsou lidé uzdraveni, ale nyní vidíme tuto službu jinak a chápeme, jak důležité je vysvětlovat jim evangelium. Možná jsme ještě nikdy nepřemýšleli o tom, že nás Bůh chce začlenit do svých plánů a že nás může žádat, abychom něco udělali, zatímco my stále čekáme, až něco udělá On. Jsem si jist, že tento důraz pomůže mnohým vydechnout, totiž že silnější víra není spojená s námahou vůle,

nýbrž že silná víra spočívá na pravdě a z tohoto spočinutí má sílu jednat. Existuje velmi mnoho věcí, jež bychom měli vědět a jimž musíme věřit, abychom se u tohoto tématu nedostali do bludu.

Je také logické, že si nás Bůh v této záležitosti může jen málo použít, pokud věříme chybným věcem. To je jeden z důvodů, proč existuje tak málo pravých uzdravení. Již u Ježíše vidíme, že uzdravením nejsou vyřešeny všechny problémy. Existuje spousta problémů. Jak máme interpretovat uzdravení? Byly to nějaké zvláštní síly, andělé, Baal, Ježíš anebo satan? Nebo to byla medicína či náhoda? A dokonce, i když už někdo uzdravení zažil, může se tím dostat do katastrofy – jako ten muž, který se narodil slepý a po uzdravení ho vyloučili z místní komunity (J 9). Jemu se zhroutil celý svět, ale Ježíš mu pomohl. Anebo Lazarův příběh. Byl vzkříšen z mrtvých a se zděšením zjistí, že ho nyní chtějí zabít. **Vidíme, že když jde o téma „uzdravení", nejde pouze o uzdravení, nýbrž celá záležitost je komplexnější. A Bůh chce, abychom těmto těžkostem dorostli.** Interpretace a rady křesťanů nám často, pokud jde o uzdravení, nepomáhají, ale naopak všechno zhoršují. Paušální přemýšlení je prostě nesprávné a nebezpečné. Jedni říkají: „Musíš jen věřit, Bůh uzdravuje všechny tady a teď", a druzí zase jdou na každého paušálně s plánem péče o zdraví, což je stejně tak nevhodné. Představte si, že by k vám přišel řemeslník pouze s kladivem a snažil se jím vytlouct šroub. Poslali byste ho pryč. Další by přišel pouze se šroubovákem a bušil by jím do hřebíků… Měli byste pocit, že se všichni zbláznili. Každý dobrý řemeslník má bednu s nářadím a ví, jaký nástroj potřebuje na tu kterou práci. Když se setkáváme s nemocnými, měli bychom mít tyto bedny s nářadím po ruce – to nejdůležitější však je: Musíme mít v pořádku svůj vztah k Ježíši.

MAGICKÉ POUŽÍVÁNÍ JEŽÍŠOVA JMÉNA

KAPITOLA 18

Důležitým prvkem v magii je vyslovení určitých formulí. Již jako děti jsme v pohádkách slyšeli o „kouzelných zaříkávadlech". Když člověk vysloví ta správná slova, pak se stane zázrak! A přesně v tomto smyslu používají mnozí lidé Ježíšovo jméno. Ježíš řekl:

„Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním." (J 14,14)

Mnoho lidí nechápe, o čem zde Ježíš skutečně mluví. Chápou tento Ježíšův výrok „magicky". Myslí si, že skrze provolávání Ježíšova jména mohou dostat všechno, co chtějí. „Zákazníci, přijďte ve jménu Ježíše! Zákazníci, přijďte ve jménu Ježíše!" Někdo jiný chtěl novou motorku a poprosil nás, abychom si sedli kolem stolu, kde měl obrázek toho stroje, a pak společně křičeli: „Motorko, přijď ve jménu Ježíše!" A přesně to samé činí mnozí i u vyhánění démonů či uzdravení. „V Ježíšově jménu, buď uzdraven! V Ježíšově jménu přikazuji té nemoci, že musí ustoupit! V Ježíšově jménu manifestuji zdraví! V Ježíšově jménu…!"

Ale Ježíš má na mysli něco zcela jiného. Co to znamená, modlit se ve jménu Ježíše? Chci vám dát příklad. Jeden můj přítel má malou firmu. Řekl mi, že mám jít do hobby marketu a tam si na jeho účet koupit dříví, abych si do svého auta mohl vyro-

bit bednu pro psy. Tak jsem jel do toho hobby marketu, nabral jsem, co jsem na tu dřevěnou bednu potřeboval, a šel s tím k pokladně. Tam jsem jednoduše řekl, že jsem tam ve jménu firmy Cionci. Byla to rutina, pokladní se podívala do několika papírů, protože firma Cionci je tam známá. Všechno proběhlo dobře. Nemusel jsem platit a dostal jsem, co jsem potřeboval. Nakoupil jsem ve jménu Cionci, tak prosté to bylo. Představme si, že bych na pokladně začal křičet: „Dejte mi zboží ve jménu Cionci! Dejte mi dříví ve jménu Cionci! Proklamuji prkna a šrouby ve jménu Cionci!" Nedivil bych se, kdyby zavolali policii nebo záchranku. Mnozí lidé zde něco pochopili naprosto mylně.

Modlit se ve jménu Ježíše znamená, že se máme modlit v harmonii s Ježíšovou vůlí. Můj přítel mi dovolil nakoupit dřevo na bednu pro psy, nikoliv novou cirkulárku, vrtačku, míchačku… Nebylo by správné nakoupit tyto věci, protože to nebylo to, co mi můj přítel chtěl zaplatit. Jeho jménem jsem mohl obdržet pouze to, co bylo podle jeho vůle.

Musíme se naučit žít a modlit se v harmonii s Boží vůlí. O to jde, ne pouze o to, že poskakujeme a řveme až do transu: „Ve jménu Ježíše!" Zažil jsem neuvěřitelné věci a při některých takových akcích jsem musel myslet na Baalovy kněze za Elijáše, kteří poskakovali, volali a křičeli kolem oběti.

Tak poskakovali kolem nemocných „ve jménu Ježíše" a pak se ptali: „Je to teď lepší? Ne? Musíme se tedy modlit ještě víc!" A pokračovalo to dál… „VE JMÉNU JEŽÍŠE! VE JMÉNU JEŽÍŠE!" Absolutní šílenství. Nelze se vůbec divit, že tady každý v nějakém bodu řekne: „Teď je to lepší. Jsem uzdraven!" Vždyť jinak nepřestanou křičet a řvát! Vícekrát jsem zažil, jaká ubohá přetvářka to je. Jednou se modlili za muže, který se zranil na noze. Hlasitě křičeli ve jménu Ježíše a pak se zeptali, zda se to zlepšilo. Ohmatal si nohu a zahanbeně potřásl hlavou. Řekli mu, že má více věřit, a ve jménu Ježíše křičeli ještě hlasitěji. Pak se zeptali, zda je to teď lepší… Co měl ten ubohý muž říci? Má teď ukázat, že znovu nevěřil dostatečně silně? Má celý ten povyk pokračovat? Zažil

jsem lidi, kteří kvůli tomu řevu omdleli. Skutečně, jistý muž řekl: „Teď je to lepší." Skupina se rozpustila a skeptický Kornelius toho „uzdraveného" pozoroval. Vstal, šel bez kulhání za roh a odtud pak hleděl belhavým krokem co nejrychleji zmizet. Super. Další uzdravený. Věřím, že z něčeho takového se mohou démoni smíchy potrhat, zatímco z toho nebeští andělé naříkají zármutkem.

Jednoduše řečeno – zde se do moderního křesťanství vloudila pohanská magická praxe. Někteří pak používají i „mluvení v jazycích" jako druh kouzelné řeči, jíž se má účinek ještě zesílit… To jsou magické představy. Takové postupy jsou Bibli zcela cizí a pocházejí z pohanských vlivů.

Kdo se naproti tomu skutečně modlí ve jménu Ježíše, ten se modlí jinak. Předpokladem je žít v harmonii s Bohem a jeho vůlí. Pouze ten, kdo žije v harmonii s Bohem a jeho vůlí, může se v harmonii s Boží vůlí, respektive ve jménu Ježíše, také modlit. Elijáš nemusel poskakovat kolem oběti jako modlářští kněží, protože ho Bůh začlenil do svého plánu. Modlil se k Bohu a Bůh učinil to, co zaslíbil – přišel oheň. Stejně tak tomu bylo poté i s deštěm. Elijáš nemusel poskakovat kolem a přesvědčovat Boha, nýbrž v úplném klidu a s modlitbou čekal na naplnění Božího zaslíbení. Déšť přišel. Anebo: Četl jsi někdy v Bibli, že by Ježíš poskakoval kolem nemocných a opakoval nějaká slova? Nebo že to činil některý z apoštolů? Vidíš, že by Pavel poskakoval kolem a volal „ve jménu Ježíše"? Ne! Ve jménu Ježíše znamená z Ježíšova pověření, místo Ježíše. V harmonii s Ježíšem. Podívej se, jak prosté to je. Přečti si prosím pozorně následující příběh:

„V Damašku žil jeden učedník, jménem Ananiáš. Toho Pán ve vidění zavolal: ‚Ananiáši!' On odpověděl: ‚Zde jsem, Pane.' Pán mu řekl: ‚Jdi hned do ulice, která se jmenuje Přímá, a v domě Judově vyhledej Saula z Tarsu. Právě se modlí a dostalo se mu vidění, jak k němu vchází muž jménem Ananiáš a vkládá na něj ruce, aby opět viděl.' Ananiáš odpověděl: , Pane, mnoho lidí mi vyprávělo o tom člověku, kolik zla způsobil brat-

řím v Jeruzalémě. Také zde má od velekněží plnou moc zatknout každého, kdo vzývá tvé jméno.' Pán mu však řekl: ‚Jdi, neboť on je mým nástrojem, který jsem si zvolil, aby nesl mé jméno národům i králům a synům izraelským. Ukážu mu, co všechno musí podstoupit pro mé jméno.' Ananiáš šel, vstoupil do toho domu, vložil na Saula ruce a řekl: ‚Saule, můj bratře, posílá mě k tobě Pán – ten Ježíš, který se ti zjevil na tvé cestě; chce, abys opět viděl a byl naplněn Duchem svatým.' Tu jako by mu z očí spadly šupiny, zase viděl a hned se dal pokřtít." (Sk 9,10–18)

Zde vidíme to rozhodující: Bůh nás musí konkrétně zapojit do určité situace a ukázat nám, co máme udělat. Často musí být nejprve odstraněny naše potíže či obavy v modlitbě, než můžeme odpočinout ve víře. Ale potom můžeme v úplném pokoji udělat to, čím nás Ježíš pověřil. **Tady k Pavlovi někdo přichází ve jménu Ježíše. To je autorita, to je víra. To znamená žít a modlit se ve jménu Ježíše!** Tento muž nemusel před Pavlem poskakovat a stále znovu volat Ježíšovo jméno. Nemusel „shromáždit ještě více věřících, aby znásobil duchovní energii". Nic z toho všeho, co dnes stále znovu vidíme.

Zažil jsem mnoho falešných nauk: „Musíte si něco představit a pak věřit, že to dostanete!" Prozkoumej to sám: Jednal tak Abraham? Představil si syna a pak věřil, že ho dostane? Představoval si Elijáš oheň a pak věřil tak pevně a silně, až oheň přišel? NE. Zde se ignoruje podstatná část, a sice BŮH.

Bůh měl určitý plán, jistý úmysl, svoji vůli. Bůh dal Abrahamovi zaslíbení a tohoto zaslíbení se Abraham ve víře držel. Výchozím bodem bylo Boží slovo, nikoliv Abrahamova představa. **Ti lžiproroci říkají, že máme věřit svým představám. To je jádro jejich poselství.** Představme si zákazníky nebo zdraví a věřme tomu. Ale to není víra, o níž mluví Bible, nýbrž falešné nauky, před nimiž Bible varuje. Když mi Ježíš řekl, že si mám rezervovat obytný přívěs, tak jsem měl konkrétní pověření a ten příslib, že v pondělí dostanu peníze. Proto jsem měl důvod věřit. Ale jak nemoudrý bych musel být, kdybych vám nyní řekl: „Věřte všichni

tomu, že příští pondělí dostanete peníze, a něco si ve víře zarezervujte na úterý!“ To by bylo bláznivé!

Je ohromnou chybou, když se téma „víra a uzdravení“ odděluje od Božího konkrétního záměru a zobecňuje se. Ale tak to nefunguje. Když mi Ježíš konkrétně řekne, že mě chce uzdravit, pak tomu také mohu věřit. Podívej se, jak Pavel nabyl skálopevného přesvědčení o tom, že bude uzdraven:

„Pán mu řekl: ‚Jdi hned do ulice, která se jmenuje Přímá, a v domě Judově vyhledej Saula z Tarsu. Právě se modlí a dostalo se mu vidění, jak k němu vchází muž jménem Ananiáš a vkládá na něj ruce, aby opět viděl.‘“ (Sk 9,11.12)

Když Bůh někomu ukáže, že bude uzdraven, pak tomu také může věřit. Ale když tomu tak není, pak ať si to prosím nemocný nepředstavuje a nenechá si to druhými namluvit, ale ať se raději snaží pochopit, co má Bůh skutečně v úmyslu.

Extrémně vyjádřeno, tato vymyšlená a vemluvená „víra v to, že budu uzdraven“, může být naprostou vzpourou proti skutečné Boží vůli pro můj život. Bůh mi možná chce něco ukázat, možná mě chce skrze tuto nemoc vést novou cestou, ale já se uzavřu a chci pouze jediné: „Uzdravení!“ A když ho nedostanu zde, tak možná u jiného řečníka nebo na jiné konferenci… Ale tak to nejde a já se pouze uzavírám tomu, co si Bůh vlastně přeje.

Pavel měl o mnoho let později jiný problém: „osten v těle“. Nikdo nemůže s jistotou říci, co to bylo, ale tento problém nebyl jednoduše vyřešen skrze jeho „představy a víru“. Pavel se modlil třikrát a pak si uvědomil, že Bůh má jiné plány a úmysly. To ho učinilo citlivým k Božím záměrům, a tak k němu Bůh mohl i promluvit. A zde je ten rozhodující bod. Mnozí to nejsou ochotni zvládnout. Nedokážou se Bohu odevzdat tak jako Pavel. Ne, oni se chtějí za každou cenu dostat do lepší situace. Mohou „věřit“ v Boha, dokud se jim daří dobře, ale běda, pokud onemocní. Pak je jejich pravý postoj odhalen. Ani stopa po pokoji a důvěře

v Boha. Pochybují, hádají se, obviňují Boha… A bezpodmínečně chtějí být uzdraveni. Snaží se ze všech sil věřit, ale k ničemu to nevede. Možná si ve své situaci uvědomí, co se skutečně děje, a tato nemoc jim bude požehnáním, pokud se skutečně podřídí Bohu a změní svůj život.

JEŽÍŠ VNESL NAŠE NEMOCI NA KŘÍŽ

KAPITOLA 19

V četných křesťanských kruzích je známo, že Ježíš vzal nemoci na kříž. S tím je spojená víra, že člověk je uzdraven, pokud tomu věří. Je na tom mnoho pravdy a nyní se na to chceme podívat blíže.

Žijeme s vědomím: Ježíš zemřel na kříži a vstal z mrtvých. Ježíš vykonal spásu na kříži a nyní pracuje na tom, aby se tato záchrana uskutečnila v lidech. Co to má společného s uzdravením? Zde je důležité, abychom se podívali na jedno Izajášovo proroctví. Izajáš spatřil již sedm set let předtím, než Ježíš zemřel na kříži, ve zjeveném Božím vidění, že byl Ježíš ukřižován – a proč byl ukřižován. Viděl to jako skutečnost, která již nastala, a proto ji popisuje v minulém čase.

*„**Byly to však naše nemoci, jež nesl**, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, **jeho jizvami jsme uzdraveni**.“* (Iz 53,4.5)

***Bolesti, jež nesl, však byly naše**, naše utrpení vzal na sebe! My jsme se ale domnívali, že je od Boha trestán, bit a pokořen. On však byl proboden*

*naším proviněním, našimi vinami trýzněn byl; pro naše blaho snášel potrestání – **byli jsme uzdraveni jeho ranami!*** (Iz 53,4.5; B21)

Izajáš prorokoval, že Ježíš vezme na kříž i naše **nemoci** a že budeme jeho ranami **uzdraveni.** V tomto verši jde skutečně o hříchy a o nemoci, protože Ježíš tuto předpověď naplnil během svého pozemského života tím, že skutečně uzdravoval tělesně nemocné.

*„Když nastal večer, přinesli k němu mnoho posedlých; i vyhnal duchy svým slovem a všechny nemocné uzdravil, **aby se naplnilo, co je řečeno ústy proroka Izaiáše: On slabosti naše na sebe vzal a nemoci nesl.**“* (Mt 8,16.17)

Někteří mi říkali, že se pojmy „nemoci“ a „uzdraveni“ na uvedeném místě v Izajáši vztahují symbolicky na hříchy, ale tak tomu není. V evangeliu podle Matouše v osmé kapitole vidíme jasně, že Ježíš uzdravoval všechny tělesně nemocné, aby tento text z Izajáše naplnil. Takže se toto proroctví musí vztahovat i na tělesné nemoci. Bůh nám tedy takto sděluje, že Ježíš na sebe vzal a na kříž nesl jak hříchy, tak i nemoci lidstva.

Nyní tedy sledujme: Na základě toho, co se stalo na kříži, platí – pokud jde o odpuštění hříchů – následující „teologie“: Ježíš za mě nemusí nejprve zemřít, aby mi byly odpuštěny hříchy, protože za mne zemřel již před dvěma tisíci lety. Je to dokonáno! Ježíš již zemřel za všechny hříchy světa. **Existuje však rozdíl mezi „dokonáno“ a „uskutečněno“.** Odpuštění hříchů je dokonáno, avšak uskutečnit se musí v každém jednotlivém člověku osobně. Jak se ve mně uskuteční odpuštění hříchů? Boží Duch ve mně uskutečňuje odpuštění hříchů skrze mou víru v evangelium. Kdybych dnes uvěřil v Ježíše Krista a kajícně se obrátil, pak do mého života přijde Boží Duch a očistí mě od veškerého hříchu.

Velmi důležité je, že Boží Duch ve mně uskutečňuje dokonané dílo kříže skrze mou víru v tento čin.

Je důležité uvědomit si, že existuje rozdíl mezi pocity a vírou. Nemohu nejprve cítit spasení, protože nejdřív musím uvěřit. Pouze skrze víru se uskutečňuje spasení – ve mně tedy poté skutečně působí Boží Duch, pokřtí mě Duchem a mé hříchy jsou obmyty. Zde mnozí dělají chybu, protože chtějí uvěřit teprve tehdy, když to mohou pocítit, ale to je špatná posloupnost. Nikdo není spasen svými pocity, nýbrž skrze víru. Víra a pocity jsou jako auto a přívěs. Přívěs je zapřažen za auto. Auto jede vpředu, přívěs jede za ním. Tak je tomu i s vírou a pocity. Když věřím, že mě Bůh přijal, pak to budu i pociťovat – ale nikoliv dříve, než tomu uvěřím. Když uvěřím, že mě Bůh miluje, pak to budu také cítit – ale nemohu tuto Boží lásku nejprve cítit. Kdo chce nejprve něco cítit, ten se podobá člověku, který zapřáhne přívěs před auto a přidá plyn. Jak daleko dojede? Stejně tak i v životě sjedeme do příkopu, když chceme nejprve něco pocítit a teprve pak věřit.

Mnozí si zoufají, protože necítí Boží spasení, místo toho, aby věřili. Kdo však pochybuje, ten nic nedostane.

„Nechť však prosí s důvěrou a nic nepochybuje. Kdo pochybuje, je podoben mořské vlně, hnané a zmítané vichřicí. Ať si takový člověk nemyslí, že od Pána něco dostane…“ (Jk 1,6.7)

A úplně stejně, jako se ve mně odpuštění hříchů uskutečňuje skrze víru, a ne v prvé řadě skrze pocity, se ve mně koná i uzdravení. Ježíš již zemřel za mé hříchy a vzal s sebou na kříž i mé nemoci a neduhy. Otázka zní: Jak mi bylo skutečně odpuštěno a jak do mého života přišel Boží pokoj? Skrze víru v dokonané dílo na kříži. A jak ve mně Bůh uskuteční uzdravení? Úplně stejně! Smím věřit, že Ježíš vzal nemoc na kříž a že mě tam na kříži uzdravil.

Nyní někdo řekne: „Ale já jsem nemocný teď. Jak může být ta nemoc na kříži?“ Dávej, prosím, pozor. S tvými hříchy tomu přece nebylo jinak! Spasení je dokonáno již dva tisíce let, a přesto jsi hřešil a měl jsi špatné svědomí, musel jsi žít s důsledky svých hříchů a cítil ses vzdálen od Boha. Spasení sice bylo dokonáno, ale ještě se v tobě nestalo skutečností. Uskutečnilo se v té chvíli, kdy jsi uvěřil.

Pokud to platí pro odpuštění hříchů, proč by tomu mělo být jinak u uzdravení? Chci vám vyprávět jeden příběh. Vzpomínám si na jednoho bratra, za kterého jsme se měli modlit. Doktor u něho zjistil nevyléčitelnou nemoc. Zatímco jsme se modlili, ukázal mi v mysli Boží Duch, že jeho nemoc byla přemožena na kříži. Řekl jsem to přítomnému pastorovi i nemocnému a ve víře jsem za to Bohu děkoval. Při další lékařské kontrole nebyla nemoc nalezena. Jeho nemoc byla před dvěma tisíci lety poražena na kříži a skrze víru v tuto skutečnost se v tomto bratrovi uskutečnilo uzdravení.

Osobní oslovení Ježíšem

Dejme si ale pozor, tato pravda, že každá nemoc byla vnesena na kříž, není žádný všelék, který jednoduše „působí“ na každého člověka v každé situaci, když jej ve víře přijme. Již léta kážou nesčetní kazatelé, že musíme pouze věřit, protože Ježíš vzal naši nemoc na kříž, a budeme tedy uzdraveni. To na první pohled vypadá teologicky správně, a přesto jsou tu dvě zásadní chyby.

Zaprvé: Při odpuštění hříchů (a při uzdravení) nejde pouze o to, přijímat určité „učení“ jako pravdivé, ale o to, aby **nás oslovil vzkříšený a přítomný Ježíš Kristus a vstoupil do našeho života**. To je duchovní a osobní zkušenost a realita – a totéž platí i pro uzdravení. Existuje rozdíl mezi poznáním a vírou! Existuje rozdíl mezi správným vyučováním a osobním živým vztahem. Nelze to odbýt tím, že jednoduše věříme nějakému učení, nýbrž že věříme **Ježíši Kristu**, který nám případně nabízí uzdravení –

a sice tak, že to přesvědčivě a konkrétně vnímáme v Duchu. Boží Duch může v našem duchu způsobit určité přesvědčení.

„Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti.“ (Ř 8,16)

Možná si říkáte: Co má toto biblické místo společného s naším tématem? Je to zcela prosté. Bůh nám skrze našeho ducha může oznámit různá poselství, nejen to, že nás Bůh přijal za své děti. Boží Duch nám prostřednictvím našeho ducha může sdělit, že máme věřit tomu, že naše nemoc byla poražena na kříži. Když se to stane, pak tomu smíme věřit. Není tomu však tak, že to funguje automaticky. Nemůžeme postupovat tak, že si v hlavě nahromadíme biblické teorie a pak je paušálně používáme. Zde musí jít o konkrétní Boží výzvu. Vždyť Ježíš řekl:

„Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všecko, co jsem vám řekl.“ (J 14,26)

Toto je správný způsob. Duch svatý nás vyučuje, abychom se dozvěděli určitou pravdu, například, že nemoci byly poraženy na kříži. Potom ale musí Boží Duch učinit to další, co zde Ježíš říká: Musí nám to konkrétně připomenout, a tak nás vyzvat, abychom tomu věřili. Tady jde o náš mozek.

Zde mnozí dělají zásadní chybu. Vyučují „paušální víru“, která zdánlivě „funguje“. To platí jak pro ospravedlnění, tak pro uzdravení. Poznal jsem řadu lidí, kteří znají, přijímají a ctí vyučování o ospravedlnění, ale nikdy neprožili obrácení ani neží v Duchu s Ježíšem Kristem. Jejich život mi připomíná slepce, který ví, že existují barvy, a mluví o nich. Ale brzy zjistíme, že neví, o čem mluví.

Vědět, přijímat, ctít… To není totéž jako ve víře pěstovat osobní vztah s Bohem a žít s ním v harmonii.

Stejné je to i s faktem, že nemoc byla poražena na kříži. Není to něco, co funguje automaticky. **Bůh přece není automat a víra není mincí, kterou do něj vhodíme.**

To je první chyba, kterou lidé často dělají. Chtějí toto téma chápat funkčně, a přitom jde o osobní oslovení Ježíšem – v Duchu. Když nás Ježíš vybízí, abychom něčemu věřili anebo jednali určitým způsobem, pak to musíme udělat, v jiném případě ne. To znamená žít a modlit se ve jménu Ježíše.

Další chybou může být, že zapomeneme, že existují i další biblické pravdy o uzdravení, a ne pouze tato jediná, že Ježíš vzal naši nemoc na kříž. Bůh může mít s onou nemocí v plánu také něco jiného. A když to vůbec nepovažujeme za možné – protože známe pouze tuto jedinou pravdu – pak se nedostaneme dál a klameme sebe i druhé. Pavel věděl, že jsou nemoci poraženy na kříži, přesto zanechal jednoho spolupracovníka nemocného. Bůh s lidmi chodí různými cestami. Biblická teologie prostě nefunguje paušálně – když „věříme".

Zřejmě jsme už pochopili: Někdy to, co se nám vypráví, vypadá biblicky správně, ale pokud to neumíme prozkoumat, pak budeme v nebezpečí.

Nemoc a kříž v širších souvislostech

Ty, kteří zdůrazňují pouze souvislost, která zní: „Ježíš vnesl nemoc na kříž, takže už nemůžeme být nemocní, nýbrž musíme věřit…", bych chtěl vést ještě k dalšímu zamyšlení. V zaslíbení, které jsme citovali, stojí i to, že Ježíš vzal na sebe bolesti. Znamená to, že už člověk nemůže mít žádné bolesti, že stačí pouze věřit? Pavel píše, že už nad námi smrt nemá moc. Znamená to, že už nemůžeme zemřít, že stačí, když budeme věřit? Přemýšlejme o tom.

Ano, Ježíš toto zaslíbení naplnil tím, že uzdravoval nemocné (Mt 8,16.17). Ježíš dokonce stále znovu „paušálně" uzdravoval

všechny přítomné nemocné, aniž by činil rozdíl v tom, proč někdo je či není nemocný (Mk 1,32–34). Ale právě zde se nachází jeden důležitý bod. Všichni si měli uvědomit, že Ježíš je tím Vyvoleným, Zaslíbeným, Mesiášem. Ale co dál? Byla tato uzdravení cílem? Je Ježíšovým cílem, aby všichni lidé byli uzdraveni, aby už neexistovala žádná bolest ani smrt? Ano, je to jeho cílem. Ale kdy bude tento cíl naplněn? Při vzkříšení mrtvých. Když lidé následujícího dne Ježíše hledali, protože přivedli další nemocné, všimněte si, co Ježíš řekl:

„Pojďte jinam do okolních městeček, abych i tam kázal, neboť proto jsem vyšel.“ (Mk 1,38)

Proč Ježíš vyšel? Aby byli všichni uzdraveni? Ne. Ježíš tam mnohé nemocné zanechal. Šel do dalších měst, aby tam kázal evangelium o Božím království. To je ten cíl, tam to směřuje. Tam budou konečně všechna zaslíbení naplněna.

Tehdejší lidé měli ve svém chápání několik nesmírných nepochopení. Očekávali Mesiášovu říši míru, která nastane osvobozením od římské nadvlády. Zaslíbením rozuměli v kontextu tady a teď. Mnozí vůbec nevěřili ve zmrtvýchvstání. Ježíš měl s lidmi na toto téma stále znovu rozhovory a diskuze. Ježíš musel tyto lidi vtáhnout do procesu vedoucího k hlubšímu porozumění. Uzdravoval nemocné, ano, někdy paušálně všechny. Ale co nyní? Poté, co lidé v Ježíši rozpoznali Mesiáše, musel zkorigovat jejich pohled na Mesiáše. Proto učedníkům stále znovu zakazoval říkat ostatním, že je Mesiáš. Lidé by totiž do Ježíše vkládali svá falešná očekávání a došlo by k chaosu. Představme si, co by se stalo, kdyby ze všech vesnic přišli lidé s meči a kopími, aby se dali Ježíši k dispozici pro očekávaný zápas.

Právě v této fázi Ježíšova působení to byly ožehavé situace. Když si lidé uvědomili, že Ježíš je „Mesiáš“, bylo všechno ohroženo. Vždyť chtěli Ježíše učinit králem a nemohli se dočkat, až budou Římané konečně poraženi. Zde musel Ježíš zasáhnout.

Všimněte si, jak učedníkům zakazoval mluvit o tom, že je Mesiáš. Místo toho jim vysvětlil, co je skutečným úkolem Mesiáše. Oni to však nechápali (Mt 16,13–28).

Ne uzdravení pro všechny, bohatství pro všechny, osvobození od Římanů… To nebyl cíl. Cílem bylo, abychom skrze dílo na kříži získali odpuštění hříchů a věčný život v Božím novém světě.

Ježíš tedy musel lidem dokázat, že je zaslíbeným Mesiášem, musel však také korigovat jejich mylné představy a očekávání. Uzdravováním se mu dostalo potřebné pozornosti a uzdravení byla důkazem toho, že je skutečně oním Zaslíbeným od Boha. Pak to ale začalo. Ježíš při uzdravování ukazoval na prioritu – odpuštění hříchů. Cílem nebyla uzdravení, nýbrž to byl jen počátek řetězce věcí, jež měli všichni pochopit.

Když se podíváme na to, co Ježíš učinil, když se rozkřiklo, že umí uzdravovat, vidíme, že náhle změnil svůj postup a nechal svého dobrého přítele zemřít na nemoc. Ježíš mohl jít o krok dále s těmi, kteří ho znali a milovali. Ale oni ještě nepochopili to nejdůležitější. Očekávali Ježíšova požehnání tady a teď. To, co přijde po smrti, nikdo přesně nevěděl, vždyť mnozí ve vzkříšení ani nevěřili. Proto nechal Ježíš Lazara zemřít, aby na něm mohl zjevit svou slávu a vést lidi ještě o krok dále – ke vzkříšení z mrtvých.

Co se z toho máme naučit? Máme z toho vyvodit závěr, který někteří učinili, totiž že kdo věří v Ježíše, ten neonemocní ani nezemře? Toto má být pro nás ponaučením? Ne. Ježíš nám chce ukázat, kam to směřuje, chce nám odhalit, o čem to skutečně je. Lazar byl vzkříšen z mrtvých, ale i on později zemřel. Mnozí zažili zázrak, ale později zemřeli. Ježíš chce naše porozumění obrátit k tomu, že cílem je vzkříšení z mrtvých. V Božím novém světě již nebude nemoc, bolest, utrpení ani smrt. Tam nás vede kříž, tam bude naplnění.

Ano, Ježíš vzal nemoci na kříž, abychom mohli žít navěky zdraví v Božím novém světě. Tam je ten cíl.

Až do té doby však platí následující: Ježíš nás může uzdravit. Pro modlitbu druhého, skrze naše obrácení nebo tak, že nám konkrétně ukáže, že tato nemoc byla poražena na kříži – s okamžitým účinkem. Ale Ježíš má i jiné možnosti, a to někteří prostě nechtějí uznat. On může někoho skrze nemoc připravit na nadcházející smrt, jako tomu bylo u Elíši, a někoho může skrze nemoc a smrt ochránit od něčeho horšího… Je mnoho dalších možností, které nesmíme ztrácet ze zřetele.

UZDRAVEN SKRZE POSLUŠNOST VE VÍŘE

KAPITOLA 20

Pokročme ještě o krok dále. Když nás Ježíš v nemoci osobně vybízí, abychom věřili v uzdravení, jak máme reagovat?

Zde se nedostaneme dále, pokud se budeme dívat na svůj stav, symptomy či pocity. I v Bibli to vidíme stále znovu. Ježíš neříkal: „Až budeš cítit, že jsi uzdravený, pak vstaň." Naopak – Ježíš požadoval víru a jednání.

Vstaň, vezmi své lože a jdi domů! A on vstal a odešel domů. (Mt 9,6.7)

Onen ochrnutý mohl říci: „Ježíši, přesně to je můj problém, jsem ochrnutý, nemohu vstát." Ten ochrnutý se mohl dívat na svůj stav a poslouchat své zkušenosti a zůstal by ochrnutý. Víra v této situaci neznamená, že někdo povšechně věří, že Ježíš může uzdravovat, **nýbrž že duchapřítomně uvěří konkrétní a osobní Ježíšově výzvě a jedná!** Osobní Ježíšova přítomnost a jeho osobní výzva je důležitá – ale i naše víra, která se projevuje poslušným jednáním. V Listu Židům stojí:

„Proto, jak říká Duch svatý: Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce…" (Žd 3,7)

Duch mluví, a to „dnes“! Stejně jako může Boží Duch nějakého člověka vyzvat, aby činil pokání, dal určitou záležitost do pořádku a tak podobně, stejně tak nás může i vybídnout, abychom si vzali své lože a vstali. Uzdravení se však uskuteční teprve tehdy, když Ducha uposlechneme a jednáme.

Víra vždy dochází dokonalosti na základě správného jednání.

„Nevidíš, že víra působila spolu s jeho skutky a že ve skutcích došla víra dokonalosti?“ (Jk 2,22)

„Jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků.“ (Jk 2,26)

Biblická víra vede vždy k jednání. Věřící jedná, nevyčkává. Ten ochrnutý mohl říci: „Ježíši, nejprve mě uzdrav. Až se budu cítit zdravý, tak vstanu, vezmu své lože a půjdu domů.“ Tuto chybu dělá většina lidí. Chtějí nejprve vidět a potom věřit. Nejprve cítit a pak věřit. Je to zvláštní. Mnozí na to kladou velký důraz při odpuštění hříchů a správně říkají: „Nemůžeš nejprve vidět či cítit Boha a odpuštění hříchů. Musíš tomu věřit!“ Ti samí lidé však často chtějí nejprve vidět a cítit, když jde o uzdravení. Pavel říká:

„Žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme.“ (2K 5,7)

Nečekej na to, až se změní symptomy nebo až se tvůj stav zlepší, než začneš jednat ve víře. Vždyť teprve skrze víru se něco změní. Uveďme si jiný příklad:

„Vešel opět do synagógy; a byl tam člověk s odumřelou rukou. …a řekl tomu člověku: ‚Zvedni ruku!‘ Zvedl ji, a jeho ruka byla zase zdravá.“ (Mk 3,1.5)

Ten zmrzačený člověk ji zvedl. Udělal to, čeho vlastně nebyl schopen. Skutečně věřil a byl uzdraven poslušnou vírou, která se projevila v jednání, tedy ve zvednutí ruky. Realita zmrzačení

byla – když zvedl ruku – proměněna novou realitou, uzdravením. Ještě uvedu jeden osobní příklad: Byli jsme uprostřed stěhování a trochu jsme přeplnili bedny s knihami. Měl jsem problémy s meziobratlovými ploténkami a nechtěl jsem si přivodit zranění, a tak jsme bedny strkali před sebou, až nakonec zůstaly pouze ty těžké bedny s knihami. To už jsem však měl takové bolesti, že jsem se sotva držel na nohou. Přišlo mi, jako bych měl v meziobratlových ploténkách jakýsi „bod zlomu". Připadal jsem si jako přesýpací hodiny. Nahoře široký, dole široký, ale uprostřed tenký – a s bodem zlomu.

Vtom se mi v hlavě vynořila Ježíšova slova: „Dostanete sílu Ducha svatého…" Pomyslel jsem si: „No jistě, sílu vztahující se k vydávání svědectví, ne ke stěhování beden s knížkami…" Ale ta myšlenka mě neopouštěla. Uvědomil jsem si, že ke mně Ježíš mluví a chce mi pomoci. Byla to pro mě výzva! Tak jsem se s obtížemi ve víře sehnul a očekával jsem, že mě Bůh uzdraví. Ale bolesti byly strašné. Chopil jsem se však první bedny, a když jsem se napřímil, byly bolesti pryč. Seběhl jsem s bednou po schodech a zpíval si píseň: „V krvi Páně je moc, moc, úžasná moc." Moje žena, která šla zrovna nahoru, se na mě dívala poněkud zmateně. Ty poslední bedny byly dole rychleji než všechny ostatní a já měl knih několik metráků! Vím úplně přesně, co se stalo. Když jsem se shýbl, necítil jsem nic dobrého. Jednoznačně tam bylo poškození, bolesti a omezený pohyb. Ale když je víra v akci, pak se může realita změnit velmi rychle. Ježíš mě vyzval k tomu, abych věřil, že mě chce uzdravit. A činí to na základě toho, že vnesl nemoci na kříž. **Uzdravení se odehrává skrze Boží osobní péči v Ježíši Kristu a skrze naši jednající víru.**

Tak to prožili mnozí. Jeden bratr mi vyprávěl, že měl na těle rostoucí bouli a stále více ho to zneklidňovalo. Jedné noci prosil Boha o uzdravení a cítil výzvu, aby tu bouli odstranil. Jak to měl udělat? Ale zkusil to a ta boule se nechala vyjmout a již nikdy se nevrátila. Jiný přítel a bratr měl tak velké potíže se zády, že už nevěděl kudy kam. Po celé týdny se to zhoršovalo a neměl odvahu

se za to modlit, protože nechtěl tomuto tématu čelit. Měl strach, že bude zklamaný, a proto to ani nechtěl zkoušet. Ale jednoho dne to bylo tak zlé, že na kancelářské židli úpěnlivě prosil Boha, aby ho uzdravil. Měl tak hrozné bolesti, že se už nemohl hýbat. Cítil výzvu, aby z toho křesla vstal – a instinktivně to udělal… Stalo se to již před lety a od té doby se bolesti zad už nikdy nevrátily. Zažil jsem také uzdravení zad, ale nebylo to na dlouho. Musel jsem se naučit, jak změnit svůj životní styl. Ale nešlo to zcela bez pohybu. Dříve jsem to se sportem přeháněl. Pak jsem pod vlivem Božího slova a Božích pokynů změnil své priority. Příliš málo sportu však také nebylo dobře. Jen jsem seděl v kanceláři, tloustl jsem, seděl jsem pořád v autě… Od té doby, co mám psy, mám dost pohybu. Každé jaro pracuji v lese, pak ještě pracuji na statku, méně jídla a v jiném složení… Od té doby jsem bez potíží. Zázrak? Ano, ale proměna života je také nezbytná.

BŮH TĚ NENECHÁ V NEJISTOTĚ!

KAPITOLA 21

Bůh pro nás nemá v plánu vždy to řešení, jaké bychom možná v určité situaci pokládali za „vysvobození". Nesmíme zapomínat, že Bůh má s tímto světem cíl a plán. Cílem není, aby se všichni na tomto světě měli co možná nejlépe a byli tu co možná nejdéle. Kvůli hříchu je to iluze! Božím cílem je, abychom na tomto světě byli světlem a abychom ostatní vedli k Ježíši, protože vše bude pokračovat v novém světě.

Proto musíme stále znovu pozorně sledovat, jaká je Boží vůle – pokud jde o celý svět, ale i v naší osobní životní situaci.

Pavel byl v jedné obzvláště těžké situaci. Popisuje ji následovně:

„A abych se nepovyšoval pro výjimečnost zjevení, jichž se mi dostalo, byl mi dán do těla osten, posel satanův, který mne sráží, abych se nepovyšoval. Kvůli tomu jsem třikrát volal k Pánu, aby mne toho zbavil, ale on mi řekl: ‚Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.' A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova." (2K 12,7–9)

Nikdo nemůže říci, jaké konkrétní trápení Pavel měl. Ale pokládám za velmi dobré, že zde není napsáno, oč se přesně jedná,

protože jinak by se zase vyskytli takoví, kteří by říkali: „To se týká pouze těchto druhů utrpení, ale ne již těchto…“ Přitom tady jde o něco zcela jiného.

Jde o to, že nás Bůh neponechává v nejistotě, když ho skutečně v nějaké záležitosti hledáme.

Pavel se ve svém utrpení modlil třikrát. Možná měl na počátku konkrétní představy o tom, co by měl Bůh udělat, protože:

My lidé máme všichni sklon k tomu, že se chceme ihned dostat do lepší situace.

Ale tady nepomáhá žádné domýšlení ani vemlouvání, není platná ani snaha donutit se celou svou silou k víře, nepomáhají ani prosby a žadonění, poskakování či volání: „Ve jménu Ježíše!“ Tady pomáhá pouze naslouchání! Když Pavel nedostal to, oč prosil, uvědomil si, že musí NASLOUCHAT.

A to je náš problém. Nenasloucháme tomu, co nám Boží Duch chce říci do naší konkrétní situace. Teprve tehdy, když byl Pavel při třetí modlitbě připraven naslouchat, uslyšel to, co mu Pán řekl:

Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla. (2K 12,9)

S tím byl Pavel spokojen. Našel pokoj, klid a jistotu v Božím promluvení do své situace. A nejen to, našel tím netušený pramen síly – ve své slabosti! Bůh měl pro něj jiné řešení. A to nás vybízí, abychom naslouchali, přehodnocovali, měnili se… Co mi chce Duch povědět, co má v plánu? Chtěl bych ti říci: Pokud nezakoušíš uzdravení, v něž jsi doufal, pak si o tom ještě jednou promluv s Ježíšem, co On zamýšlí. Neběhej od jednoho uzdravovatele ke druhému. Nenahrazuj osobní rozhovor s Ježíšem hovory

s jinými. Jeden ti říká to, druhý zase ono, k čemu to je? Budeš z toho ještě zmatenější a upadneš do chaosu.

Co to má vlastně znamenat? Celou dobu říkáme, že máme osobní vztah s Ježíšem, ale potom zjistíme, že umíme mluvit pouze o něm, ne s ním. Nemoc nám může v tomto ohledu otevřít oči. Když se nám daří dobře, tak nás často ani nenapadne, že v našem životě není něco v pořádku. A už leckdo se obrátil k Ježíši teprve po těžké nemoci.

Je to princip ztraceného syna. Na své cestě z kopce se chytil jednoho obyvatele té země a chtěl u něj najít pomoc. I když znal otce, nebyl ještě připraven vrátit se. Takový dojem mám z mnohých, kteří pobíhají kolem a hledají pomoc. U řady z těch, kteří chtějí radu, mám ten dojem, že ve skutečnosti před Bohem utíkají. Ještě nejsou tak daleko, aby skutečně a upřímně přišli k Bohu. Ale zde běží proti zdi. Boha nelze nijak nahradit. Ztracený syn nenašel pomoc, kterou hledal! Dostal se do naprosté existenční krize. Ale právě ten nejhlubší bod se může v životě stát bodem obratu.

Mohu dávat rady, mohu možná zkorigovat falešné představy, ale mnoha lidem jsem musel říct i toto: „Nemohu ti nahradit Boha a to, co ti On chce osobně říct. Přestaň chodit od jednoho ke druhému. Jdi k Bohu a odevzdej se mu celým svým vědomím a svědomím, celým svým životem a naslouchej mu.“ Mnozí mi pak věnovali podivný pohled, ale některé jsem později znovu potkal a s radostí mi pověděli, že to byla ta nejlepší rada, kterou mohli dostat. Bůh k nim promluvil a oni nyní věděli, jak se svou situací naložit – tak jako Pavel.

Pokud jsi nemocný, tak se jistě stejně jako Pavel chceš co nejrychleji dostat do lepší situace. To však není vždy to nejlepší. Možná má Bůh jiný plán, jak se oslavit. Jednomu však můžeš věřit: Pokud skutečně hledáš Boží vůli, pak tě Bůh neponechá v nejistotě a na pochybách, ale řekne ti přinejmenším tolik, abys s tím byl spokojený a měl ve své situaci Boží pokoj. A to ti nemůže nikdo ničím vynahradit.

Tuto radu jsem dal jednomu bratrovi, který prožil syndrom vyhoření. Byl úplně v koncích. Kvůli nemoci už nemohl vykonávat svou práci a celou svou existenci viděl v troskách. Chtěl, abych se modlil za jeho zdraví, aby mohl znovu pracovat. Ale já jsem si uvědomil, že to není správné. Povzbudil jsem ho, aby šel nyní zcela konkrétně za Bohem. Se svým vědomím i svědomím. Pouze on a Bůh. Nic jiného nepomáhá. Nastal pro něj čas změnit svůj život. On tuto výzvu přijal. Ta doba uplynula a později mohl nahlížet na situaci z jiné perspektivy. Teprve skrze čas utrpení poznal, jak moc spojoval svou hodnotu s prací. Až do té nemoci si vůbec neuvědomoval svou pýchu, domýšlivost a mnoho dalších pohnutek. Bůh skrze tu nemoc pracoval na jeho osobnosti a celém jeho životě. Později s úsměvem řekl: „Jsem Bohu tak vděčný, že mě tehdy od té práce osvobodil. Teprve dnes vidím, jak veliké břemeno to pro mne a mou rodinu bylo…“ Časy nemoci mohou být časy hojivými – pokud se naučíme naslouchat Bohu.

Bůh má vždy konkrétní plán. Abraham získal od Boha zaslíbení, že dostane syna. Věřil – a dostal syna. A co my? Co si z toho máme vzít? Máme jít do domova důchodců a pro všechny kázat, že mají jen věřit, a budou ještě moci mít potomky? Ne! Můžeme se zde naučit, že potřebujeme konkrétní Boží slovo a nelze se bez něj obejít, pokud chceme věřit.

Jedna sestra byla dlouho v depresi a od lékaře dostala antidepresiva. Poté, co uvěřila, se něco v jejím životě změnilo. Ježíš způsobil, že znovu objevila svou hodnotu a věděla, že je milovaná. Měla znovu naději, odvahu a radost ze života. Jednoho dne si uvědomila, že má přestat brát léky. Tak to učinila. Při příští kontrole jí lékař řekl, že spadne do hluboké jámy. Ale ona do hluboké jámy nespadla, protože víra v Ježíše Krista ji vnitřně uzdravila. Ale jaké z toho pro nás plyne poučení? Máme jít nyní ke všem, kteří polykají prášky, a říci jim, že s tím mají přestat? Ne! I zde můžeme pouze znovu vidět, že každý musí konkrétně

naslouchat Bohu. Každý musí jít svou vlastní cestou s Bohem, jiná možnost neexistuje.

Jsem skálopevně přesvědčen, že Bůh nás nechce nechat v nejistotě, když jej stejně jako Pavel v nějaké věci hledáme. Může nám ukázat řešení či darovat pokoj anebo ukázat první krok určitým směrem. To je jedno. Stejné je to i se mnou. Ve skutečnosti jsem si na tento týden naplánoval nějaké práce na domě a chtěl jsem tuto knihu psát až v zimě. Ale rozvinulo se u mě silné nachlazení, bolesti končetin, hlavy, zánět průdušek, rýma a kašel. Obrátil jsem se na Boha, a než jsem mohl něco říci, tak mi přišla myšlenka: „Využij tento čas a napiš tu knihu teď." Přemýšlel jsem: „Mohl bych to zkusit, ale půjde to s těmi bolestmi hlavy?" Ale začal jsem a už několik dní píši ve své nemoci knihu o uzdravení. Není to úsměvné?

NEMOC V CÍRKVI

KAPITOLA 22

Pavel v korintském sboru pojmenovává problém, který se stal patrným teprve tehdy, když někteří onemocněli, a dokonce kvůli tomu umřeli.

„Proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných a mnozí umírají.“ (1K 11,30)

Co to bylo za problém?

„Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně.“ (1K 11,27)

„Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení.“ (1K 11,29)

Někteří přijímali Večeři Páně nehodně. Večeře Páně nebyla původně pouze rituálem, kdy člověk dostane kousek chleba a hlt vína, jak je tomu často dnes, ale Ježíš s učedníky jedl a měl s nimi obecenství. Ale v Korintu nebyla u všech taková vůle k pravému obecenství (verš 18). Někteří se nechtěli vzdát ničeho ze svého jídla a nacpali se doma, zatímco druhými pohrdali (verš 22). Někteří dokonce přišli do shromáždění opilí. Jiní zůstali o hladu a styděli se. Takové poměry se nedaly akceptovat. Na leckterých

bylo vidět, že jejich víra je povrchní a bezcenná. Mnozí přijímali Večeři Páně spíše jako něco, co funguje jako pravidelný update odpuštění hříchů.

To je široce rozšířeno i dnes. Mnozí si myslí: „Mohu hřešit; pak přece půjdu k Večeři Páně – a všechno bude zase ok." Za takovým přístupem se skrývá mnoho falešných představ, špatný postoj a hříchy všeho druhu. Následky na sebe nenechaly dlouho čekat. Někteří onemocněli a někteří dokonce zemřeli. Jak Pavel postupoval, když byl konfrontován s těmito nemocemi? Pozval uzdravujícího evangelistu anebo všem nemocným řekl, že mají prostě věřit, že byla jejich nemoc poražena na kříži? Anebo přišel s „pozitivním myšlením", jak káže jedna světoznámá kazatelka: „Řekni sám sobě: Budu se ještě mít dobře! Budu zdravý a budu ještě dlouho žít!" Byla toto Pavlova rada? Ne! Vybídl je, aby se změnili! Tak prosté to je! Existuje nesmírný rozdíl mezi pozitivním myšlením a vírou v pravdu.

Převeďme si to do naší doby. Ptám se: Jak biblické, pravdivé a přínosné je, když do církve přijede uzdravující evangelista a všem paušálně káže uzdravení? Představme si, že by v nějaké církvi byli tito zmínění nemocní z korintského sboru, Elíša se svou nemocí vedoucí k smrti, onen nemocný, kterého Pavel zanechal ve městě, a Lazar, kterého obě sestry s vypětím všech sil na tuto akci přivedly. Nyní si představ, že by řečník pronesl: „Bůh vás chce všechny uzdravit! Musíte jen věřit!" Je to biblické, pravdivé a přínosné?

Jakub nám místo toho nabízí radu, která je mnohem rozumnější:

„Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potírají ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno. Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého." (Jk 5,14–16)

Zde nejde o paušální uzdravení pro všechny, ale o to, že je potřeba si na nemocného skutečně udělat čas. Existuje – jak bylo řečeno – mnoho rozličných příčin nemocí a také různé možnosti, jak to s nimi může být dál.

Zásadně důležité je vyznávání hříchů. Jakub zde však nemyslí povrchní splnění náboženské povinnosti, nýbrž v takovém rozhovoru musí být jasná ústřední priorita. Otázka zní: Věří nemocný skutečně v Ježíše Krista? Je jeho víra zakotvena v Ježíši? Je skutečně spasený?

Anebo se ukazuje, že tento nemocný ve skutečnosti nevěří, nýbrž se možná už po léta účastní spolu s ostatními bohoslužeb, ale nikdy se opravdově neobrátil?

Je důležité, abychom lidem skutečně pomohli. A pokud nerozpoznáme, jak na tom jsou, pak jim vlastně ani nemůžeme pomoci dostat se dál.

Pouze pokud s nemocným mluvíme, tak zjistíme, zda nepřemýšlí nesprávně. Poznáme, co ho trápí. Vzpomínáte si na tu ženu, která měla velké starosti o děti… Teprve v rozhovoru možná narazíme na možnou příčinu konkrétní nemoci. V této situaci nám může Bůh dále pomoci i tím, že nám něco konkrétního ukáže, jak jsem to zažil u té ženy, jež si vybudovala strategii na získání soucitu a uznání.

Teprve v rozhovoru můžeme rovněž zjistit, zda se někdo ve víře spoléhá na Ježíše, anebo kvůli nemoci a falešným představám už ani neví, čemu má věřit a jak. Někteří naprosto zbloudí ze správné cesty, i to Jakub zmiňuje v těchto verších (5,19).

Proto musíme s nemocným mluvit a pokusit se mu pomoci, aby poznal pravdu. Mnozí lidé, s nimiž jsem se setkal, byli rádi, že mohou konečně s někým mluvit o určitých hříších, které tížily jejich svědomí. Hledali opravdovou radu, a tak jsme mohli mluvit, činit pokání a modlit se.

Mluví se zde také o modlitbě víry. Ale dejme pozor: Modlitba víry neznamená, že si člověk představuje a namlouvá zdraví a pak za ně děkuje. To není modlitba víry, nýbrž modlitba iluze. Když

ale Bůh konkrétně zaslíbí uzdravení, pak tomu můžeme věřit. Bůh však může mít, jak již bylo řečeno, i jiné plány. Avšak zde v tomto rozhovoru a společné modlitbě je bezprostřední uzdravení možné anebo tady může být zahájeno.

V praxi to samozřejmě není tak jednoduché. Některý vedoucí sboru, pastor či starší se ještě necítí k této službě dostatečně zralý a je nemocnými přetížen. V tomto případě zůstaňte klidní. Tato věc neztroskotá kvůli tomu, že zde není žádný „starší" – je tu Ježíš. Můžeme se obrátit přímo na něho. On nás neodmítne jen kvůli tomu, že se nám nepodařilo shromáždit příslušné osoby. Ale možná znáte další lidi, jimž můžete důvěřovat a kteří vám mohou pomoci ve vztahu s Bohem a jeho slovem.

TEN, KDO UZDRAVUJE

KAPITOLA 23

Chci upozornit ještě na jeden bod. V Bibli jsou popsány různé dary Ducha. Všeobecně můžeme říci, že všechny existují, a také to, že fungují pouze v konkrétní závislosti na Božím Duchu. Není tomu například tak, že člověk s prorockým darem může o každém člověku vědět všechno, co bude chtít. Není tomu tak, že v „proroku" je nějaká duchovní funkce, která vždy a všude funguje, když to prorok chce. Prorok Jan Křtitel také stál před Ježíšem a nevěděl, jak si má srovnat, že ho má pokřtít. Obdržel poselství od Boha a s ním spojené pověření, nic více a nic méně. Prorok prostě neví všechno, co chce. Poté tento prorok poslal za Ježíšem několik mužů, aby se ho zeptali, zda je tím zaslíbeným Mesiášem, anebo zda mají čekat někoho jiného.

I zde vidíme: Boží prorok není schopen tímto darem disponovat sám o sobě. Buď mu Bůh něco sdělí, anebo ne.

A stejně je tomu i u člověka, který má dar uzdravování. Tento člověk je Bohem používán, aby sloužil lidem v pravdě a Boží moci, ale ne tak, že touto mocí k uzdravení sám disponuje. Jak jsme viděli, musí Bůh i toho, který uzdravuje, zapojit do svého plánu a on se musí učit naslouchat tomu, co mu Bůh chce konkrétně říci. V jednom případě chce Bůh to, v jiném zase ono. Ten, kdo uzdravuje, nedisponuje „duchovní léčivou energií". Pavel měl dar uzdravovat. A podívejte se, jak rozmanitě jedná s nemocemi a nemocnými. Jednoho volá k pokání, druhého zanechá ně-

kde nemocného, jinému doporučí víno a další byl skrze konkrétní Boží zásah okamžitě uzdraven. Žádný duchovní dar „nefunguje“ odtrženě od konkrétní Boží vůle. Když to nějaký „křesťan, který uzdravuje“ nezohledňuje, tak může být, co chce, ale není to žádný muž, který uzdravuje ve jménu Ježíše, ať už jméno Ježíš provolává jakkoliv často a jakkoliv hlasitě.

Když někdo má nějaký duchovní dar, pak je vždy závislý na tom, aby v každé jednotlivé situaci obdržel konkrétní „dar“ skrze Božího Ducha, protože ze sebe samého či v sobě samém nemá nic. Pouze tehdy, když je při nás Ježíš, je možné vše.

LÉKY
KAPITOLA 24

Na mnohé nemoci existují na trhu i léky. Také zde se názory křesťanů silně rozcházejí. Máme chodit k lékaři, nebo ne? Nedokazuje tím člověk svou nevíru? Já se domnívám, že jedno nemusí jít na úkor druhého. Návštěva lékaře nemá nahrazovat naše naslouchání Bohu. Někdo se možná cpe léky, ačkoliv by mu mohla pomoci Boží pravda. Jiný zase běhá od lékaře k lékaři, ačkoliv jediným řešením může být poslušnost v konkrétní situaci. Někdo nechce být Bohem zklamán anebo je třeba příliš hrdý. Jiný zase má o sobě tak malé mínění, že raději jde hned k lékaři, ačkoliv ho možná Bůh sám chce uzdravit. A někdo další je zase díky lékařskému šílenství uměle a strojově udržován při životě, přestože by pro všechny zúčastněné bylo již dávno nejlepší, kdyby zemřel. Ani zde nemůžeme nezdravě globalizovat.

Všeobecně lze říci, že média jsou nyní plná informací, jak přehnaně jsou lidé přecpáváni léky. Stále většímu množství dětí a stále mladším dětem jsou předepisovány například léky na neobvyklé chování – přitom jim chybí pozornost, láska a smysluplný čas prožitý s rodiči. To neříkám já, nýbrž lékaři a psychologové. Ve farmaceutickém průmyslu jde o obrovský obrat a tito lidé samozřejmě chtějí, aby se léků spolykalo co možná nejvíce. Očkování proti chřipce je pro všechny, a poté se dostavují oprávněné pochybnosti, zda to vůbec bylo nutné a smysluplné. Já jsem se očkovat nenechal, ale není to pro mne žádná otázka

víry. Člověk o tom všem musí přemýšlet a nesmí jednoduše věřit všemu, co se mu říká – ani ze strany lékaře. Mnozí lidé dnes berou léky, které vůbec nepotřebují anebo na jejich nemoc to vůbec nejsou ty pravé.

Chci vám poctivě říci, že musím brát přípravek na štítnou žlázu. Myslím, že mému životu víry to dosud nijak neuškodilo. Je to určitá možnost, kterou dnes máme, a proč bych ji měl odmítat? To mi nebrání věřit v uzdravení a modlit se za druhé, když jsou nemocní. Když Bůh skrze mou službu někoho uzdraví, ani mne nenapadne vyčítat Bohu, že já jsem ještě pořád nemocný. V mé hlavě nemá jedno s druhým nic společného. Má nemoc mě neodrazuje od toho, abych věřil v uzdravení jiných, protože vím, že Bůh se mnou jedná tak, jak je to nejlepší. Zmínil jsem to na počátku: Tento svět sténá a my jako křesťané jsme přímo uprostřed. Jak už jsem poznamenal, když píšu tuto knihu, jsem silně nachlazen. Je to ideální, abych psal knihu o uzdravení, když jsem nemocný? Teprve když jsem onemocněl, získal jsem prostor ke psaní, jinak bych už zasazoval okna připravená před domem. Každý se musíme naučit žít svůj život s Bohem, ať už s nemocí, nebo bez ní.

SHRNUTÍ A TIPY

KAPITOLA 25

Viděli jsme tedy, že existují rozličné příčiny nemocí a že Bůh má někdy s nemocí přímo něco do činění. Někdy tím, že uzdraví, někdy však i tím, že nemoc připustí či dokonce aktivně sešle, aby dosáhl něčeho cennějšího, než je zdraví.

Viděli jsme také, že je chyba rozumět Božímu slovu, biblickému vyučování anebo vůbec jménu Ježíš „magicky" nebo „funkčně". To není biblické užití pravdy, nýbrž její zneužití – a tedy lež.

Mimořádně důležité je, že se musíme naučit žít s Bohem v harmonii a rozlišovat! Když se naučíme naslouchat Bohu, pak nám může ukázat, co máme dělat, anebo nám může stejně jako Pavlovi darovat pokoj, který potřebujeme.

Nemusíme se stydět zanechat nějakého člověka nemocného. Je to v každém případě lepší než ho krmit iluzemi či falešnými nadějemi, a tak ho uvést do klamu a zklamání.

V každém případě můžeme s nemocným hovořit a snad bude ochoten vyznat své hříchy, protože skutečně hledá změnu. Možná mu budeme schopni pomoci vyjít z nejistoty tím, že mu řekneme pravdu. Možná zjistíme, že věří něčemu nesprávnému anebo zkouší do víry vložit svou sílu vůle, a můžeme mu ukázat něco lepšího…

Nemocný by neměl předat svůj život Ježíši proto, aby byl uzdraven, ale protože pochopil širší souvislosti a uvěřil. Měl by se obrátit, protože hřích je vzpoura vůči Bohu. Měl by se obrá-

tit, protože je správné a důležité žít podle Božího zákona. Někdo chce s Bohem pouze uzavřít „obchod". Myslí si, že když se pomodlí modlitbu odevzdání, tak ho Bůh uzdraví – ale to není nic víc než ryzí sobectví. Takový postoj má i satan. I on by takovou modlitbu vyslovil, kdyby tím zůstal ušetřen věčného trestu, ale nikdy by se nemodlil z toho důvodu, že Bůh je skutečně hoden lásky. Nikdy by Boha nechválil za to, kým je. Jeden ze zločinců na kříži měl právě takový postoj. Pomoz sobě i nám! Chtěl v Ježíše uvěřit, pokud mu pomůže z kříže. Ale ten druhý se obrátil a už v tomto životě o nic nežádal. Pochopil. Když někdo opravdu pochopí, jak reálný je věčný život a jak skutečně velký a důležitý je Ježíš Kristus, pak plně porozuměl a skutečně se obrací. A my uvidíme, jak s ním Bůh bude pokračovat dál. Uzdravení může být jednou z možností.

Při psychických onemocněních je nutná opatrnost. Bůh může učinit zázrak. Může nás provést i těžkými časy a vyučovat nás. Může nás však rovněž přivést k lékaři, který nám může dále pomoci. „Psychologie" není špatná, protože my lidé jsme bytosti s psychikou. Slovo Boží má mnoho rad, které odpovídají lidské psychice a pomáhají nám. Nebezpečné je, když psychologie radí jednat způsobem, který je v rozporu s Božím slovem. Tady může dokonce představovat nebezpečí. Vždyť je to jasné. Když totiž řekneš psychologovi, že věříš v Boha, tak si tě v mysli hned zařadí do určité kategorie. Pokud uslyší, že věříš dokonce v existenci satana, umístí si tě do další kategorie. A než ti vůbec dojde, co se děje, můžeš dostat „nucenou terapii" a být nacpán léky, protože jsi v jeho očích cvok. To je samozřejmě dotaženo do extrému, ale přesto nabádám k opatrnosti. Existují však jistě i lidé, kteří věří v Boha a mají psychologické dovednosti. Ti mohou v určitých případech pomoci.

Zvláštní obezřetnost vám doporučuji, když jde o jednání s démony. Zde byste měli dostat radu či pomoc od lidí, kteří mají dar rozlišování duchů, pokud vám sám Bůh něco konkrétně neukáže. Ale Bůh dal tyto dary proto, abychom jeden druhému

pomáhali. Mohu pouze každému doporučit oddělit se od všech věcí, které mohou mít jakoukoli souvislost s démony. Kdysi jsem vyhodil všechna nekřesťanská cédéčka. Vás vybízím, abyste se oddělili od literatury a filmů majících okultní tendence, od časopisů, kamenů či amuletů… Nechte se vést Božím Duchem. Když byl člověk zasvěcen nějakému duchu či zaklínán, pak by to měl před Bohem vyznat. Bůh odpouští, když činíme pokání, a osvobozuje. Je důležité, abyste čtením Bible poznali pravdu o těchto věcech a dál žili beze strachu v důvěře a poslušnosti Bohu. Opakuji: Když žijeme v pravdě jako Ježíš, pak se už démonů nemusíme obávat. Ježíš se jich neobával a my s nimi pak budeme jednat stejně jako On. To je potěšující, nech se tím povzbudit.

Nezapomínejme na princip svíčky. Vnímejme temnou situaci také jako šanci. Nech své světlo zářit přede všemi lidmi, říká Pavel. A on ukázal, jak to lze konat. Jakým ohromným svědectvím by to v Evropě bylo, kdybychom ve víře v Boha využili své „temné" životní situace. To, co mě stále znovu přivádí k úžasu, je možnost využít ke svědectví pohřby. Byl to geniální nápad mého dědečka, když nechal na svém pohřbu každému předat osobní dopis. Když jsem ho dostal, nemohl jsem se dočkat, až ho otevřu. Pohřeb každého z nás je v našich rukou. Můžete si určit písně, můžete nechat přečíst nějaké poselství, můžete lidi informovat o své víře a povzbudit je v následování Ježíše. Můžeme jim sdělit, jak rádi bychom byli, kdybychom se při zmrtvýchvstání skrze Ježíše Krista mohli společně setkat. Ale místo toho přenechávají mnozí lidé svůj pohřeb faráři, který možná vůbec nevěří, a tak se tam odehrává smutný, povrchní a špatný scénář. Využijme své šance – v životě i ve smrti – jak zářit pro Boha.

Nezapomeňme: Silná víra je klidná; opírá se o pravdu a je zakotvena v Ježíši Kristu. Nenech se bludy či nemocemi vyvést z klidu, ale běž s tím k Ježíši. Doufám, že i touto knihou mohu přispět k tomu, abychom v budoucnu četli Bibli pozorněji, protože Bůh nám chce ještě mnohé zjevit, pokud budeme mít ten správný postoj (Fp 3,12–16).

Je mým velkým přáním, aby tyto pravdy lidem pomohly. Stále znovu jsem v Česku i na Slovensku potkával lidi, kteří měli s tímto tématem potíže. Doufám, že těchto dvacet pět kapitol může být pomocí, jak lze uvidět některé věci z nové perspektivy.

Toto téma je vhodné také jako studijní série na několik večerů – jako přednášky pro veřejnost anebo ve sborech. Je to totiž dobrý výchozí bod, jak lze poukázat na to nejdůležitější – na Ježíše Krista ukřižovaného a na život v harmonii s ním.

Ať vám Bůh žehná.

Kornelius Novak

BLUDY, MANIPULACE A PODVODY

Ještě slovo na závěr: Je možná zajímavé vědět, jak to, že tolik uzdravujících evangelistů vypráví o tolika uzdravených, aniž by měli špatné svědomí. Věc se má takto: Je rozšířeným názorem, že člověk musí věřit a nesmí pochybovat. Proto lidé prokazují svou víru tím, že ignorují všechny viditelné symptomy. Například jednoduše věří, že nemoc byla poražena na kříži, a tak každému nemocnému přisuzují zdraví. Toto zdraví se nyní uskutečňuje a nikdo o tom nesmí pochybovat. Pro ně je to skutkem víry, když poté vyprávějí o mnoha uzdraveních. Doptávání by přece předpokládalo pochybnosti. I zkoumání by přece předpokládalo pochybnosti. Ale oni věří! Rozumíte? A když poté zůstanou ve sborech nemocní lidé, pak se tito lidé stydí, protože vidí svou vinu v tom, že zřejmě nevěřili dost.

Někteří takoví „uzdravující evangelisté" udělali tu „chybu", že slíbili předložit lékařské osvědčení o „uzdravení". To přece lze přezkoumat. Avšak sotva to kdo udělá. Někdo to však přesto učinil – a výsledek byl děsivý!

Údajně bylo uzdraveno 350 osob. 39 z nich zemřelo v následujících šesti měsících na nemoc, ze které byli uzdraveni; pět se po uzdravení pomátlo. 301 osob udalo, že po uzdravující akci již z „uzdravení" nic nezbylo, že tedy k uzdravení nedošlo. Dal-

ších pět do protokolu uvedlo, že získali nové psychosomatické nemoci.

A nejen to. Jeden z prvních, kteří slibovali uzdravení všem tady a teď, zemřel sám na rakovinu. Jeden světově známý Němec prorokoval na velké konferenci, že na příští konferenci přijedou auta s majáčkem a přivezou z nemocnic choré a ti budou uzdravováni. To se ovšem na následující konferenci nestalo. Nikdo se to však ani neodvážil zmínit. Když ale o léta později tento muž sám onemocněl na rakovinu, nechal se potají ošetřovat v nemocnici…

Jeden můj známý, který byl sám „fanouškem" jednoho světově proslulého uzdravujícího kazatele a byl v jeho církevním hnutí, jednou pln očekávání navštívil jeho uzdravující konferenci ve Francii. Přes jednoho známého se dostal do haly ještě před začátkem akce. Ve své důvěřivosti a naivitě si vůbec nic nepomyslel, když viděl, že do místnosti vedle pódia bylo přivezeno přibližně dvacet vozíků pro invalidy. Nedocvaklo mu to ani poté, když z místnosti zmizela skupina asi dvaceti lidí. Když ale pak uviděl, že těchto 20 lidí bylo přivezeno na pódium a za ohromného haló byli uzdraveni a vyskočili z vozíků, tak byl můj známý pojednou „uzdraven" – spadl ze všech těch emocionálně nafouknutých obláčků, protože tento podvod zažil na vlastní oči.

Před jinou akcí učinili spolupracovníci tohoto uzdravujícího podvodníka kontrolní pochůzku se správcem haly a byli velmi potěšeni tím, že ona konferenční hala má odvětrávání. Teplý vzduch stoupá vzhůru a v hořejším prostoru se pohybem vzduchu vymění. Během akce vyzval tento podvodník lidi, aby zdvihli ruce do vzduchu, pokud chtějí cítit vanutí Ducha. Na jeho znamení bylo zapnuto větrání a nespočetných lidí se zmocnil „Duch". A už to jelo! V pokladničkách mu to pěkně cinkalo. A říkal, že když někdo daruje více než 1 000 dolarů, tak si udělá štítek se jménem toho člověka na dveře svého letadla a pomodlí se za něj pokaždé, když do toho letadla nastoupí… Musím ještě něco dodávat? Některé letniční a charismatické sbory v Německu

šly po těchto očividných podvodech do veřejných médií… Protože tito lidé plni víry věřili v upřímnost tohoto muže, pozvali jej a byli tak brutálně zklamáni, chtěli varovat celý svět. Ale mnozí lidé nechtějí věřit pravdě. Je to nepochopitelné.

Jednomu norskému bratru, který je od narození tělesně postižený, bylo od uzdravujících evangelistů takových uzdravení ohlášeno nespočet. Stále znovu falešné naděje, oklamání a pak vždy zklamání. Jen za ty dva měsíce, kdy jsme byli v jeho sboru, mu bylo třikrát „manifestováno" uzdravení. Jeden uzdravující evangelista mohl vyprávět o tolika znameních a zázracích, že by si člověk téměř myslel, že tentokrát zde jde skutečně o pomazání Páně. Ach, jak to znělo dobře… Prorokoval mu zdraví a navíc měl pro něj ještě jedno prorocké slovo. Prorokoval mu tedy uzdravení a navíc i to, že jeho rodiče budou spaseni… Znělo to dobře, ale jeho rodiče byli již léta po smrti. Show znovu splaskla a zklamaný nemocný již nikdy do toho sboru nepřišel… A mnozí další po celém světě také ne. Kdy bude konec těchto ubohostí? Asi teprve tehdy, až se Ježíš vrátí.

Během svého života byl vicemistrem Německa v kulturistice, ale i motorkářem a barovým vyhazovačem. Po dramatických událostech, které prožil, se stal křesťanem. Nyní Kornelius Novak cestuje po celé Evropě a otevřeně – na ulicích, v přednáškových sálech i ve svých knihách – mluví o tom, co ho přivedlo k Bohu.

Další informace a aktuality najdete na **www.korneliusnovak.cz**. Zde si můžete stáhnout i další autorovy knihy v elektronické podobě nebo si je objednat vytištěné. Na www stránce najdete i 26dílný seriál z produkce HopeTV.cz Důkaz o Bohu. V něm Kornelius Novak srozumitelnou formou vysvětluje základní principy víry a snaží se přiblížit Boha dnešnímu člověku.

Knihy Kornelia Novaka jsou zdarma. Pokud chcete podpořit jejich další vydávání, můžete věnovat dar Nadačnímu fondu Zdravý život. Darované prostředky budou použity pro tisk dalších knih.

Číslo účtu: **207120659/0300** variabilní symbol: **111**

www.nfzdravyzivot.cz

SKK

Korespondenční kurz pro Vás

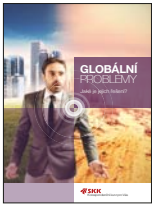
Připojte se k tisícům absolventů a studentů korespondenčních kurzů. Rychlost studia záleží pouze na Vás. Studovat můžete v klidu domova, aniž byste museli někam přicházet. Lekce všech kurzů posíláme zdarma. Stačí si jen vybrat z naší nabídky.

IMPULZY ŽIVOTA

Kurz, který Vás seznámí s celosvětovým bestselerem – BIBLÍ

- Odkud se tato kniha vzala?
- Proč ji tolik lidí stále čte?
- Jak rozumět BIBLI ve 21. století

GLOBÁLNÍ PROBLÉMY

Kurz, který se dívá na tyto problémy z jiného úhlu pohledu

- Kam spěje lidstvo?
- Přežije modrá planeta?
- Musíme se bát budoucnosti?

VEZMI ZDRAVÍ DO SVÝCH RUKOU

Kurz, který Vám pomůže upevnit své zdraví

- Jste vitální a plní energie?
- Lze snížit riziko civilizačních nemocí?
- Jak zvítězit nad stresem?

HARMONICKÁ RODINA

Kurz o tom, jak si vytvořit příjemné rodinné zázemí

- Může být rodina zdrojem radosti?
- Lze porozumět svému partnerovi?
- Je možné vyjít s dospívajícími dětmi?

ZVLÁDEJ SVŮJ ŽIVOT

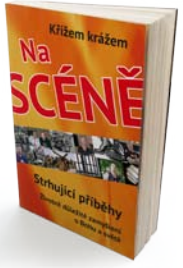
Kurz, díky kterému můžete získat nadhled nad životem

- Chcete být pány svého života?
- Umíte vycházet z blízkými lidmi?
- Jak dosahovat stanovených cílů?

STŘEDISKO KORESPONDENČNÍCH KURZŮ | Newtonova 725/14, 702 41 Ostrava – Přívoz
www.skk.cz / skk@casd.cz / tel: 596 635 730

DALŠÍ KNIHY KORNELIA NOVAKA

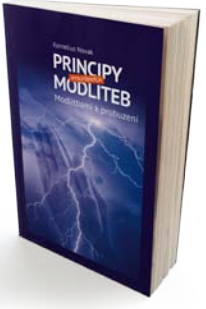
KŘÍŽEM KRÁŽEM NA SCÉNĚ

Na stránkách této knihy se ke slovu dostávají lidé, které znám. Každý z nich bude vyprávět o svém bouřlivém životě a v některých příbězích půjde doslova o život. To, co nás oslovuje nejvíc, mají všichni společné: vyprávějí o tom, jak Ježíš Kristus obrátil jejich život vzhůru nohama a děly se zázraky! Ke strhujícím příběhům jsem přidal životně důležité informace pro tebe. Pomohou ti lépe porozumět Bohu i světu.
Tato knížka probudí, povzbudí a podpoří tvou víru!

Formát 148 × 96 mm, 128 stran

V HARMONII S BOHEM

Můžeš pochybovat o pravosti mých zážitků, ale nepochybuj prosím o pravosti a důležitosti toho, co říká Bůh. Nech se zapojit do Božích skutků. Žij k Boží slávě a sám zažij to, co má Ježíš na mysli, když říká, že máme zažívat podivuhodné věci. Vstup sám do harmonie s Božími cíli, prioritami, hodnotami, motivy, plány a skutky.
V této knize jde o tebe a tvůj život v harmonii s Bohem.

Formát 200 × 130 mm, 319 stran

BOŽÍ LÁSKA, SPRAVEDLNOST, ZÁKON, SOUD, TREST A MILOST

Bůh je spravedlivý. Když Bůh trestá, tak není nikdy nespravedlivý. Boží dobrota je nepochopitelná a nezměrná. Ježíš říká, že když kvůli jeho vůli opustíme dům či rodinu, abychom kázali jeho slovo, tak to dostaneme stokrát nazpět – to je nepochopitelné. Nevyžadovalo by se po nás příliš mnoho, kdybychom to měli činit z pouhé vděčnosti, tak dobrý je Bůh.

Formát 200 × 130 mm, 189 stran

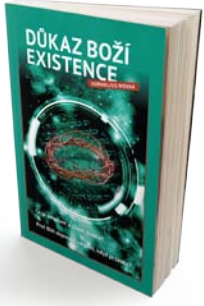
PRINCIPY VYSLYŠENÝCH MODLITEB

Tato kniha ti chce odkrýt biblickou cestu k fantastickému, úžasnému modlitebnímu životu, kde bude platit „záruka vyslyšených modliteb“. Bůh nám zjevil principy, podle kterých se máme modlit, a pokud se těchto principů budeme držet, budeme ve svém životě zažívat Boha v celé Jeho nádheře a slávě, v našich životech začne probuzení a bude se dále šířit skrze jednotlivé modlitebníky!

Formát 200 × 130 mm, 137 stran

DŮKAZ BOŽÍ EXISTENCE

Existuje Bůh? Stvořila náš svět laskavá a mocná bytost, nebo letíme s naší malou planetou vesmírem bez cíle a smyslu? Tato otázka může čas od času napadnout každého. Většinou jen pokrčíme rameny: „Kdo ví…“
Autor knihy však na tuto otázku dává jasnou odpověď: „Ano, Bůh existuje a není to jen otázka pouhé víry. V Bibli jsem našel důkaz.“

Formát 200 × 130 mm, 137 stran

Kornelius Novak
Křest Duchem svatým a Boží uzdravení

Vydal: Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 5, Praha 6
www.adventorion.cz
www.korneliusnovak.cz

Překlad: Petra Pivničková
Jazyková redakce: Luděk Svrček

Sazba: Robert Prokopec
Obálka: Miroslav Priehradný
Foto obálka: Shutterstock.com
Tisk: Tiskárna Bohumil Jedlička, Orličky

ISBN 978-80-7172-706-4

Objednání knih: expedice@adventorion.cz

Neprodejné

KŘEST DUCHEM SVATÝM

Podle Písma žijeme v období Ducha svatého. Ježíš Kristus ho zaslíbil jako Utěšitele, který přijde, aby s námi byl až do jeho slavného druhého příchodu. Proto je poselství o Duchu svatém mimořádně důležité, i když často opomíjené. V Bibli nacházíme řadu textů, které nám vysvětlují jeho působení, pomáhají nám pochopit jeho úlohu a jeho význam pro každého z nás.

BOŽÍ UZDRAVENÍ

Být zdráv je přáním každého nemocného nebo jeho nejbližších. Pán Ježíš Kristus, když chodil po naší zemi, uzdravoval nemocné, a tak projevoval Boží lásku k člověku. Boží uzdravení dnes – to je téma závažné a jistě aktuální. Vždyť Ježíš Kristus je stále stejný – včera, dnes i na věky. Ale ani když chodil po naší zemi, neuzdravil Kristus všechny nemocné. Protože existuje mnoho nejasností, nesprávných informací, ale i podvodů a manipulací, pokud jde o toto téma, je důležité zabývat se touto tematikou a najít správné odpovědi na základě studia Bible.